

Glasnik

Hrvatskoga uljudbenog pokreta

Online tjednik za javna pitanja

Broj 93

Izlazi subotom

Zagreb, 6. ožujka 2010.

ZAŠTO KRITI DRUGOVI ANTIFAŠISTI?

POČELO JE
PREOBLIKOVANJE
HRVATSKOG
ULJUDBENOG
POKRETA U
POLITIČKU
STRANKU

**KAMO JE NESTALA IMOVINA
HRVATSKOG DOMOVINSKOG FONDA?**

**RAZBIJAMO I RUŠIMO HDZ/SDP SUSTAV
PRIDRUŽITE NAM SE!**

Naklada
30.000 primjeraka
Glasnik je besplatan

Maj hrvatski dom

- prof. dr. sc. Asaf Duraković: TVRTKOVA GRADINA..... 3

Pogled iz uredništva

- ZAŠTO KRITI DRUGOVI ANTIFAŠISTI?..... 5
- POČELO JE PREOBLIKOVANJE HRVATSKOG ULJUBENOG POKRETA U POLITIČKU STRANKU..... 8

U žarištu

- dr. sc. Tomislav Dragun: KAMO JE NESTALA IMOVINA HRVATSKOG DOMOVINSKOG FONDA?..... 9
- prof. Žarko Marić: ZID JE BOLI NAŠA ČELE KULA..... 14
- dr. sc. Tomislav Dragun : KAZNENA PRIJAVA..... 16
- Josip Kokić: TREĆE OTVORENO PISMO SV. OCU BENEDIKTU XVI..... 18
- Đivo Bašić: DUBROVAČKI SENAT (2. dio)..... 20
- Mladen Schwartz: HRVATI PREŽIVJELI JOŠ JEDNE IZBOREI (3. dio)..... 22
- mr. sc. Nikola Bičanić: PARTIZANSKI POSLIJERATNI ZLOČINI U GOSPIČU I OKOLICI (7. dio)..... 25
- Dragutin Šafarić: IZVJEŠĆE O RADU KOMISIJE ZA UTVRĐIVANJE RATNIH I PORATNIH ŽRTAVA REPUBLIKE HRVATSKE (9. dio)..... 26
- Safet Jaskić: SRBOKOMUNISTIČKI ZLOČIN NAD BOSNOM (5. dio)..... 27
- Harun Yahya : PODVALE TEORIJE EVOLUCIJE (15. dio)..... 29
- Stjepan Marčetić: POSLJEDNJI VOJSKOVOĐA NEZAVISNE DRŽAVE HRVATSKE (13. dio)..... 30

Stajališta

- Jure Prpić: MISTERIJ BLAŽENOG KARDINALA ALOJZIJA STEPINCAI (3. dio)..... 31
- prof. Filip Čortlukić: UZROCI RASPADA JUGOSLAVIJE (5. dio)..... 32
- mr. sc. Dragan Hazler: GDJE JE NESTALA NAJBROJNIJA I NAJLOJALNIJA VLAŠKA NACIONALNA MANJINA?..... 33
- Zvonimir R. Došen: DOBRO MI JE POZNATO TKO JE BIO NIKOLA "TESLA"..... 35
- Branko Stojković: PREDSTAVKA O DAVANJU I INFORMACIJA..... 35
- Akademik Mirko Vidović: RADNIK JEDANAESTOG SATA..... 38
- Trpimir Gudar: SMRT ANTIFAŠIZMU – SLOBODA NACIONALISTIMA! (1. dio)..... 40

Hrvatska država

- dr. Atif Hadžikadić: KVARENJE HRVATSKOGA JEZIKA (4. dio)..... 42
- Ivo Omčanić: GOSPODO, OVAKO JE NASTALA NEZAVISNA DRŽAVA HRVATSKA! (11. dio)..... 43
- Martina Grahek Ravančić: BLEIBURG I "KRIŽNI PUT" U HISTORIOGRAFIJI, PUBLICISTICI I MEMOARSKOJ LITERATURI (17. dio)..... 44
- Marko Samardžija: SAVJETI HRVATSKOGA DRŽAVNOG UREDA ZA JEZIK – 1941.-45. (36. dio)..... 45
- VLASTITA IMENA (40. nastavak)..... 45

- Radoslav Lopašić: DVA HRVATSKA JUNAKA: MARKO MESIĆ I LUKA IBRIŠIMOVIĆ (13. dio)..... 46
- dr. Mile Budak: BAZALO (33. nastavak)..... 47

Bosno moja

- PRVI GENOCID NAD BOŠNJACIMA (11. dio)..... 49
- Marko Dragić: SREDNJOVIJEKOVNI BOSANSKI VLADARI (5. dio)..... 50
- Rasim Filipović: „OD KAKO JE BANJA LUKA POSTALA ...“ (9. dio)..... 51
- UROTA U KARADORDEVU (2. dio)..... 53
- dr. Vahid Sendjarević: IBRAN MUSTAFIĆ PONIZIO VLADAJUĆU ELITU I INSTITUCIJE GENOCIDNE DAYTONSKE BIH..... 55
- Bilal Hasanović: AHLAK – ISLAMSKI MORAL (8. dio)..... 56
- Predrag Matvejević: JUGOSLAVENSTVO DANAS (42. nastavak)..... 56

Bog nas je stvorio

- II NEDJELJA DOŠAŠČA..... 57
- Mieczysław Malinski: RJEČ ZA SVAKI TJEDAN (50. nastavak)..... 59
- Josip Badalić D.I. : BOŽJI PUSTOLOV (1. nastavak)..... 59

Ustaški hitrosov

- Gen Kameni: USTAŠO, ŠTA SE BRE ZEVEČITE SA NAM!! (7. dio)..... 61
- Mr. Ivan Čulić: SRAMNO RJEŠENJE (2. dio)..... 62

Kolači

- Marija Dragun: Pužić..... 63

TVRTKOVA GRADINA

Iz knjige Prof. dr. sc. Asafa Durakovića "Vode ponornice"

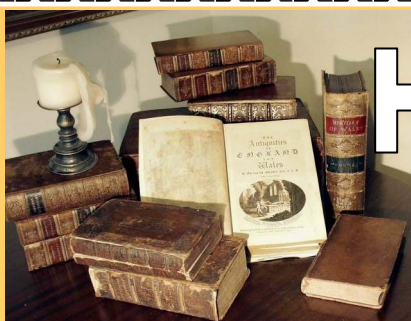
Baš kao uzašašće prema suncu
Stasa u zelen bršljan odjevena
Na rodnoj zemlji. Na svome vrhuncu
Vrh Neretve. Na jugu Opuzena.
Već šest je dugih stoljeća što traje
Ko biser splavljen s oseke Jadrana
U vrijeme koje nikad ne prestaje
Na pragu dana još nedočekana.

Do Gradine me dobre sile vode
Gdje stara zemlja svojim kršem traje
Gdje sunce zrije. Gdje vile prohode
Gdje mir se srcu prevarenom daje.
Zidove pitam što me tajno bodre
Da otkriju mi blaga sakrivena
Iz vlažne memle u visine modre
Iz mojeg ružnog mutnoga vremena.

A tvrđava pet prozora otvara
Ko daje pet plemena stijenjem stalo
I vidim, niti sila ni prijevara
Ne zatra srce što je posustalo.
Jer drhće gnjevno kula Brštanika
Od kralja Tvrtka i kralja Kosače
Gdje zrije srpanj našeg krajolika
Vrh Neretljanskog kamena i drače.

Nijeme od pravde, stijene Foretice
Istinu zbore zlom nesakrivenu
Kako se diže nad gorske litice
Veliki sjaj za Bosnu prevarenu.
I poznah kako zemlja podijeljena
Satrta zlima od svog pamtivijeka
Tvrda ko drevna Tvrtkova Gradina
Nad Brštanikom svoju zoru čeka.

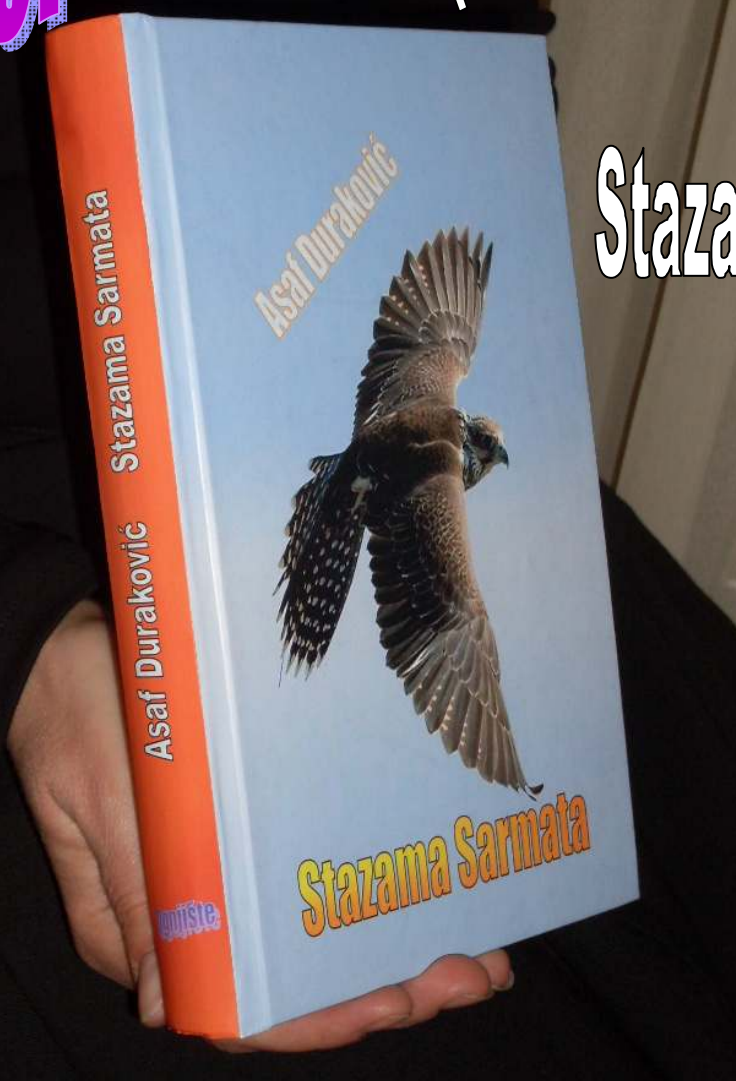
Hrvatska knjižara

internetska knjižara i antikvarijat

Vam predstavlja nova izdanja knjiga:

NOVO!

prof. dr. Asaf Duraković

Stazama Sarmata

100,00 kuna

OGNJIŠTE Nakladna zadruga, Zagreb, Pete poljanice 7,
PJ Hrvatska knjižara, Zagreb, Četvrtje poljanice 8, www.knjizara.hrvatskauljudba.hr,
e-mail: lovorka.dragun.mirkovic@gmail.com, naklada.ognjiste@gmail.com
tel: +385-1-2923-756, fax: +385-1-2923-757, mob: +385-91-3388-433

ZAŠTO KRITI DRUGOVI ANTIFAŠISTI?

Kasni "Glasnik". "Ognjišta" nema. Što se to događa s Hrvatskim uljudbenim pokretom?

Ništa posebno. Radimo koliko možemo, koliko nam prilike dopuštaju. Htjeli bismo i mi, dakako, svake subote na vrijeme slati "Glasnik", svake prve srijede u mjesecu "Ognjište". Ali, i moramo živjeti u realnom svijetu, kojemu se svakome od nas nužno prilagoditi, a da bismo preživjeli.

Znali smo Vam i ranije reći. Mala smo momčad, srećom složna, koja volonterski sve radi glede djelovanja Hrvatskog uljudbenog pokreta. Besplatno. U svoje slobodno vrijeme. Slobodna vremena, međutim, počesto je premalo. Tada ...

Nu, u zadnje vrijeme nije samo to u pitanju. Nastavno pročitajte pismo koje sam danas uputio Uredu za ljudska prava RH, pa će Vam mnogo toga biti jasnije.

Ipak, s vjerom u Boga, nadam se najboljem.

"dr. sc. Tomislav Dragun

Pete poljanice 7

10000 ZAGREB

00385-91-33.88.431

tomislav.dragun@gmail.com

Zagreb, na dne 13. ožujka 2010.

URED ZA LJUDSKA PRAVA VLADE RH

Luka Mađerić, predstojnik

Trg Maršala Tita 8

10000 ZAGREB

lmaderic@ljudskaprava-vladarh.hr

00385-1-48.77.660

00385-1-48.13.430 (fax)

U presliku:

Luka Bebić, predsjednik Hrvatskog Sabora

prof. dr. sc. Ivo Josipović, predsjednik RH

Jadranka Kosor, predsjednica Vlade RH

Stjepan Mesić, antifašistički predsjednik RH

Mons. Mario Roberto Cassari,

apostolski nuncij u RH

hrvatska, europska i svjetska javnost

Drugovi Antifašisti,

1.

Ako još niste čuli, **Europska Konvencija za zaštitu ljudskih prava i ljudskih sloboda:**

Čl. 7. st. 1. glasi: "Nema kazne bez zakona. - Nit-

Psijhijatrijska bolnica Vrapče

ko ne može biti proglašen krivim za kazneno djelo počinjeno činom ili propustom koji, u času počinjenja, **po unutrašnjem ili po međunarodnom pravu nisu bili predviđeni kao kazneno djelo.**"

Čl. 6. t. 3.d. glasi: "Pravo na pošteno suđenje. – Svako optužen za kazneno djelo ima najmanje sljedeća prava ... d) da ispituje ili dade ispitati svjedoke optužbe i da se osigura prisustvo i ispitivanje svjedoka obrane pod istim uvjetima kao i svjedoka optužbe."

Ustav RH:

Čl. 31. st. 1. glasi: "**Nitko ne može biti kažnjen za djelo koje prije nego je počinjeno nije bilo utvrđeno zakonom ili međunarodnim pravom** kao kazneno djelo, niti mu se može izreći kazna koja nije bila određena zakonom."

Čl. 29. st. 2. glasi: "U slučaju sumnje ili optužbe zbog kažnjivog djela osumnjičenik, okrivljenik ili optuženik ima pravo - da ispituje ili dade ispitati svjedoke optužbe i da zahtijeva da se osigura nazočnost i ispitivanje svjedoka obrane pod istim uvjetima kao i svjedoka optužbe."

Kažete neuvijeno: Pa što se to nas tiče?

Zbilja, ne tiče vas se?

2.

Vaš ideolog Josip Broz Tito svojedobno je svečano izjavio: "**Tužitelji i suci ne držite se zakona kao pijan plota.**"

Vi – nelustrirani - slijedite ga i dalje. Ustrajno i nepokolebljivo.

Sudite i za ono što Kaznenim zakonom RH i međunarodnim pravom nije utvrđeno, niti može biti utvrđeno, kao kazneno djelo. Ne dopuštate optuženiku iznošenje dokaza, posebno putem svjedoka i vještaka.

Mnogima. Pa i meni.

3.

Presudili ste mi na Županijskom sudu u Slavonском Brodu (presuda br. K-32/04 od 8. siječnja 2009., sudac Mirko Svirčević), a potvrdili na Vrhovnom sudu RH (br. I Kž 282/09-6 od 23. prosinca 2009., suci: Vesna Vrbetić, Žarko Dundović i Dražen Tripalo) da sam potičući Mirjanu Marinović, direktoricu, na štetu trgovačkog društva "Brodvin" d.d. Slavonski Brod ostvario "protuzakonitu imovinsku korist", jer da sam pri prodaji dionica i poslovnih udjela **ostvario razliku između nabavne i prodajne cijene**. Zatvorska kazna je izvršna.

Na stranu činjenice: da se nije radilo ni o kakvoj prodaji dionica i poslovnih udjela, nego o zamjeni istorodnih dionica i poslovnih udjela ortaka po nominalnoj vrijednosti, da nije ostvaren nikakav novčani učinak, da Mirjana Marinović, sada pokojna, unatoč pritvoru, nikada i nigdje, uključujući i samu istragu, nije potvrdila da bi je ja na bilo što poticao, da tijekom suđenja meni kao optuženiku nije bilo dopušteno iznošenje dokaznih

materijala putem svjedočenja od mene predloženih svjedoka, niti vještačenja od mene predloženih vještaka, ostaje temeljno pitanje:

Gdje se to ostvarivanje razlike pri kupoprodaji dionica i poslovnih udjela smatra kaznenim djelom stjecanja "protupravne imovinske koristi"? Kojim je to hrvatskim i međunarodnim propisom to na taj način određeno?

Nigdje!

Radi se jednostavno o običnom i uobičajenom poslovnom zahvatu, kakvih dnevno biva na milijune, bilo na burzi, bilo mimo nje. U Hrvatskoj i u cijelom svijetu.

Unatoč tomu, mene ste za to tobožnje, a stvarno nepostojeće kazneno djelo, pravomoćno i izvršno osudili na zatvorsku kaznu.

Drugovi Antifašistički Ubojice,

4.

Ubili ste mi Biserku, moju najstariju kći, hrvatskog branitelja i dragovoljca Domovinskog rata. Skoro na kućnom pragu – 8. studenog 1991. Rekoste i napisaste: VBR, minobacač. Laži, vaše uobičajene laži.

Bio je to snajperski hitac. U sree. Pod pokroviteljstvom Zdravka Mustača (Bianca Matković) i Josipa Perkovića (Saša Perković). Moje zapomaganje (kaznena prijava) niti nakon više od 18 godina nije uslišano. Šutite. Samo vi šutite. Ne možete vječno.

Sad nastojite ubiti mene i moju suprugu. Cilj vam je uništiti čitavu moju obitelj. Onako kako vi to obično radite. Tiho. Bez svjedoka. Po proceduri! Vašoj.

5.

Vaš pas tragač, prof. dr. sc. Dragica Kozarić-Kovačić, na traženje Mladena Bajića, glavnog državnog logističara organiziranog lopovluka, 20. rujna 2006. proglasila me neubroji-

Zatvor u Lepoglavi

vim. Tražili ste i sudsko djelomično oduzimanje moje poslovne sposobnosti, i to u obliku zabrane "pisanja tužbi, žalbi i sličnih podnesaka". U 21. stoljeću palite knjige.

Onda ste me, po nalogu Ephraima Zuroffa, krajem prošle godine pokušali ubiti. To je općepoznata i općepotvrđena činjenica, a Policijska Uprava Zagrebačka zna predodređenog ubojicu. Zna ga i Mladen Bajić, ali ništa ne poduzima.

Na redu je moj zatvor. **I tiha likvidacija.** U četiri zida. Pod strehom. Mrtva usta ne govore. **O vašoj pljački hrvatskog gospodarstva, hrvatske narodne imovine, Hrvatske.**

Drugovi Antifašisti,

6.

Ništa nisam propustio.

Podnio sam Vrhovnom sudu RH zahtjev za obnovu postupka. Branko Hrvatinić šuti. Uputio sam 18. veljače 2009. zahtjev Europskom sudu za ljudska prava, koji je primljen u postupak. Podnio sam ustavnu tužbu.

Dovoljno za odgodu izvršenja kazne. Vi: "I iz zatvora se može voditi sudski postupak." Što kad se pokaže da sam nezakonito osuđen? Vi: "Grješka." Tko će mi nadoknaditi materijalnu i moralnu štetu? Vi: "Suci u Republici Hrvatskoj ne mogu odgovarati za svoje 'pogrješke'."

Divno. S tim mislite u Europsku Uniju?

7.

Opljačkali ste Hrvatsku. Do kože. Na sve moguće načine. Sve u režiji i izvedbi "Tajnog politbiroa", "Skupine Hennessy" i "Staleškog društva: političara i gospodarstvenika (to ste nedvojbeno vi), državnih službi i pravosuđa (to su vaše dobro plaćene sluge) i hrvatskog naroda (nas obespravljenih)".

Za vas je sve po jednu kunu.

Hrvatski domovinski fond je u likvidaciji. Imovinu vrijednu (prije desetak godina) 33 milijuna DEM najprije ste prebacili u Hrvatski fond za privatizaciju, a onda ... Prodali ste petorici kupaca (jedan je Privredna Banka Zagreb, dok imena

Više načina vješanja

ostalih još uvijek tajite) dionice koje čine 68 % temeljnog kapitala (28 milijuna DEM) "Tiska" (2.200 prodajnih mjesta) **za – jednu kunu.** Tko jebe 1.658 branitelja i članova obitelji poginulih branitelja?!

U subotu 20. ožujka 2010. u 11 sati Hrvatski uljudbeni pokret na Splavnici priređuje Šesto Okupljanje domoljubnih i državotvornih Hrvata na temu: **"Otvorite arhiv Hrvatskog fonda za privatizaciju – Gdje su nestale dionice Hrvatskog domovinskog fonda?"** Imate li "tri čiste" doći na nj?

Na kraju. Što od vas očekujem? Ono što je za civilizacijski svijet normalno: Počnite se ponašati zakonski. Znam da je to vama teško, vrlo teško, ali tako mora biti. Ili otidite.

Očekujem poziv na razgovor. Toliko hrabrosti i obraza valjda imate."

T. Drugun

POČELO JE PREOBLIKOVANJE HRVATSKOG ULJUDBENOG POKRETA U POLITIČKU STRANKU

dr. sc. Tomislav Dragun, predsjednik Hrvatskog uljudbenog pokreta

Nakon, vjerujemo uspješnih, sedam godina vrijeme je za korak naprijed. Hrvatski uljudbeni pokret, utemeljen dne 12.2002. a registriran dne 18. veljače 2003., preoblikuje se u političku stranku.

Svoje djelovanje izvodit će iz tradicijskih hrvatskih domoljubnih i državotvornih vrednota. Što to pak znači, valjda svatko zna. Tko ne zna, neka čita "Glasnik" i "Ognjište", neka prati naša Okupljanja, pa će mu sve biti jasno.

Ne ćemo isticati veliko slovo "U". Ne ćemo nositi crne kape, crne košulje i crne odore. Ne ćemo pozdravljati s desnicom is-

pružene pesnice.

Ipak ćete nas prepoznati.

Naš znak bit će buktinja s Kipa Slobode u New Yorku. Naš pozdrav bit će ispružena desnica sa svijećom. Naš poklik bit će: **NAPRIJED – ZA DOM!** Naše je mjesto u Zapadnom Svijetu.

Dovoljno.

Naše ciljeve spoznat ćete iz našeg programa, još više iz našeg djelovanja. Iz naših sjećanja i spomena. Među njima, osobito onaj, glede izbacivanja ZAVNO-Ha iz Hrvatskog Ustava.

Nigdje ih nije bilo 1991. Ni njih, ni njihove crvene zvijezde petokrake. Sad nam opet ukazuju, sad nas opet upućuju, sad nam opet prijete, da je Hrvatska partizanska država. I da je sve počelo od njih.

Dečki, ohladite se malo. Inače ... Raspitajte se za savjet u političkoj stranci Hrvatski uljudbeni pokret. Dobit ćete onakvog kakav ste zaslužili.

Prigodno priopćenje dat će se na VI. Okupljanju domoljubnih i državotvornih Hrvata, koje će se održati na Trgu Dr. Ante Pavelića u Zagrebu, na dne 20. ožujka 2010. u 11 sati. Tamo, a i putem hitrozova (interneta) moći ćete popu-

niti priloženu željovnicu za ulazak u stranku.

Naš poklik:

**NAPRIJED –
ZA DOM!**

**Naš znak:
Buktinja slobode**

**Naš pozdrav:
U vis ispružena desnica sa
svijećom**

HRVATSKI ULJUDBENI POKRET

Politička stranka

Četvrte poljanice 8

10000 ZAGREB

ŽELJOVNICA

za ulazak u političku stranku

Hrvatski uljudbeni pokret

Ime i prezime: _____

Adresa: _____

Identifikacijski broj: _____

E-mail i brzoglas: _____

Posebne značajke: _____

_____, _____

Potpis: _____

KAMO JE NESTALA IMOVINA HRVATSKOG DOMOVINSKOG FONDA?

dr. sc. Tomislav Dragun, udruga "Braniteljsko gospodarstvo u zajedništvu", Zagreb

1.

Osnivanje Hrvatskog domovinskog fonda i stanje njegove imovine

Rješenjem Trgovačkog suda u Zagrebu br. Tt-02/7820 od 2006. godine pokrenut je likvidacijski postupak Hrvatskog domovinskog fonda po službenoj dužnosti. Za njega, istina, nije bilo razloga, ali je očito postojao cilj, što je pravna činjenica s kojom je nužno računati.

Hrvatski domovinski fond, prema statističkom izvješću za razdoblje od 1. siječnja do 30. rujna 2002. godine, nije poslovao s gubitkom, a raspolažao je i s aktivom - barem na papiru - vrijednom 106,277.258,66 kuna.

Hrvatski domovinski fond, na temelju Zakona o Hrvatskom domovinskom fondu (Nar. nov. br. 11/94), osnovan je dionicama Tiska d.d. Zagreb (14.800 dionica, 7,400.000 DEM) i Ortopedije d.d. Zagreb (6.064 dionice, 606.400 DEM). Registriran je u Trgovačkom sudu u Zagrebu dne 17. svibnja 1994. godine.

Hrvatskom domovinskom fondu pristupilo je do 14. prosinca 1998. godine 1768 malih dioničara, branitelja i članova obitelji poginulih branitelja, koji su u njega unijeli dionice što su nominalne

vrijedile 15,590.800 DEM. U konačnici, na dne 1. veljače 2002. godine, Hrvatski domovinski fond raspolagao je s dionicama vrijednim 31,192.724,24 DEM.

Izdvajamo iz strukture portfelja Hrvatskog domovinskog fonda zanimljivije činjenice o njegovoj imovini:

Tisak d.d. Zagreb	28,630.000,00 kuna
Plava Laguna d.d. Poreč	2,072.164,42 kuna
Podravka d.d. Koprivnica	1,462.642,26 kuna
Liburnia Riviera Hoteli d.d. Opatija	863.313,96 kuna
Riviera Holding d.d. Poreč	129.356,49 kuna
Tankerska plovidba d.d. Zadar	120.000,00 kuna
Spačva d.d. Vinkovci	117.756,59 kuna
Karlovačka pivovara d.d. Karlovac	107.914,25 kuna

dok se dio dionica, nominalne vrijednosti 38,173.116,90 kuna, računovodstveno vodi kao „neupisana prava“.

Problem nije u bezizlaznom položaju Hrvatskog domovinskog fonda, nego o nečem posve drugom.

2.

Hrvatski fond za privatizaciju stupa u akciju

Hrvatski fond za privatizaciju **preuzeo je** od Hrvatskog domovinskog fonda dionice Tiska d.d., a da ih Hrvatskom domovinskom fondu **nikada nije platio**.

Što je Hrvatski fond za privatizaciju učinio s dionicama Tiska, koje je preuzeo od Hrvatskog domovinskog fonda? Gdje su završile dionice Tiska iz portfelja Hrvatskog domovinskog fonda?

Slično se postupilo i s ostalim dionicama iz portfelju Hrvatskog domovinskog fonda, koje su u njega unijeli mali dioničari, a koje su završile u Hrvatskom fondu za privatizaciju. Dosad se to uopće nije istražilo, budući da se dokumentacija o tomu na-

Mladen Bajić – hrvatski Berija

Miroslav Kutle – do poslovnog uspjeha preko tuđih leđa

lazi u Hrvatskom fondu za privatizaciju, te u drugim poslovnim i upravnim subjektima vezanim uz njega. Dijelom je bilo i gašenje nekih od njih slijedom provedenih stečaja društava na koja su se odnosile, a da se ništa nije učinilo glede njihove nadoknade. Nije, na primjer, provedena moguća zamjena dionica s Hrvatskim fondom za privatizaciju, iako je taj fond to obilatno činio s dionicama iz kuponske privatizacije.

Osnovna spoznaja glede kretanja dionica iz portfelja Hrvatskog domovinskog fonda do koje je došla udruga "Braniteljsko gospodarstvo u zajedništvu", koja inače zastupa dio dioničara Hrvatskog domovinskog fonda, je sljedeća:

U portfeljima određenih tajkuna, uz „povlaštene“ uvjete, završile su dionice Tiska d.d., kao i drugih društava iz portfelja Hrvatskog domovinskog fonda, pri čemu je Hrvatski fond za privatizaciju prikrivio dotični nečasni i pljačkaški projekta. Sve je to učinjeno na štetu branitelja, odnosno obitelji poginulih branitelja.

Nakon revizijske obrade raspoložive nam dokumentacije Hrvatskog domovinskog fonda s cijelim slučajem **upoznali smo nadležna državna tijela** i zatražili odgovarajuću istragu.

3.

Pismo Ministarstvu obitelji, branitelja i međugeneracijske solidarnosti

"Braniteljsko gospodarsko zajedništvo" obratilo se 16. rujna 2008. i Ministarstvu obitelji, branitelja i međugeneracijske solidarnosti. Predloženo je:

1. Primate na razgovor izaslanstvo malih dioničara Hrvatskog domovinskog fonda, koji su članovi naše udruge, na čelu s Blažom Marićem, braniteljem, iz Nuštra kod Vinkovaca,
2. Naknadite malim dioničarima Hrvatskog domovinskog fonda „poplašene“ im dionice, i to one dobivene iz portfelja Vlade RH,
3. Obnovite rad Hrvatskog domovinskog fonda, i to kao investicijskog fonda.

Brzo je odgovorila, već, 19. rujna 2008., ministrica Jadranka Kosor:

"Ministarstvo obitelji, branitelja i međugeneracijske solidarnosti zaprimilo je Vaš podnesak kojim tražite rješavanje obveza prema malim dioničarima Hrvatskog domovinskog fonda.

Vezano uz Vaš podnesak, obavještavamo Vas o slijedećem:

Djelovanje Hrvatskog domovinskog fonda uređeno je Zakonom o Hrvatskom domovinskom fondu (NN 11/94).

Budući da nije okončan postupak likvidacije Hrvatskog domovinskog fonda na Trgovačkom sudu u Zagrebu, te da Ministarstvo obitelji, branitelja i međugeneracijske solidarnosti sukladno zakonskim propisima koji su na snazi u Republici Hrvatskoj nije nadležno za predmetnu stvar, upućujemo Vas na nadležnost Hrvatskog domovinskog fonda i Zajednicu županijskih zajednica HVIDR-a Republike Hrvatske, Galovićeve 10, Zagreb, te Hrvatsku agenciju za nadzor financijskih usluga, Miramarska 24 b, Zagreb u čiji djelokrug spada nadzor financijskog tržišta, financijskih usluga te pravnih ili fizičkih osoba koje djeluju u području financija."

4.

U predvorju Hrvatskog fonda za privatizaciju

Lijepo. Hvala na savjetu. Kako ste Vi?

Nakon što se ministrica Jadranka Kosor tako pretrgla u rješavanju problema nestanka dionica iz portfelja Hrvatskog domovinskog fonda, "Braniteljsko gospodarstvo u zajedništvu" odlučilo je samo nastaviti potragu.

Podnesen je 12. studenog 2008. sljedeći zahtjev Hrvatskom fondu za privatizaciju:

Ivić Pašalić – doktor tame

"Na temelju čl. 11. Zakona o pravu na pristup informacijama, Nar. nov. br. 172/03. podnosimo ovaj ZAHTJEV, te Vas molimo da nam u zakonskom roku omogućite pristup sljedećim informacijama:

Tražbine HRVATSKOG DOMOVINSKOG FONDA od HRVATSKOG FONDA ZA PRIVATIZACIJU, oblikovanje, stanje, naplata.

RAZLOŽNOST ZAHTJEV. Navedene informacije potrebne su nam u svrhu podizanja tužbe protiv HRVATSKOG DOMOVINSKOG FONDA za povrat dionica unesenih u taj fond. Naime, članovi naše udruge uglavnom su i dioničari HRVATSKOG DOMOVINSKOG FONDA. HRVATSKI DOMOVINSKI FOND je pak u likvidaciji na TRGOVAČKOM SUDU U ZAGREBU, budući je dionice s kojima je raspolagao, prvenstveno dionice TISKA d.d., prenio HRVATSKOM FONDU ZA PRIVATIZACIJU, a nije ih naplatio.

Prilozi:

Dopis kojega je HVIDRAi uputio HRVATSKI DOMOVINSKI FOND, 8. svibnja 2002. (već u HFP)

Dopis kojega je HVIDRA uputila TRGOVAČKOM SUDU U ZAGREBU i HRVATSKOM DOMOVINSKOM FONDU, 25. veljače 2003. (već u HFP)

DODATAK

Hrvatskom fondu za privatizaciju uputili smo dne 7. listopada 2008. godine zahtjev kojim tražimo da nam se *u zakonskom roku* omogući pristup sljedećim informacijama: **Tražbine HRVATSKOG DOMOVINSKOG FONDA od HRVATSKOG FONDA ZA PRIVATIZACIJU, oblikovanje, stanje, naplata.** Zahtjev je u HFP, prema žigu na poštanskoj povratnici, zaprimljen dne 9. listopada 2008. godine.

Rješenje u svezi našeg zahtjeva nismo primili u zakonskom roku (24.10.2006. + 2 = 26. listopada 2008. godine), pa smo s dne 30. listopada 2008. godine uložili žalbu radi izostanka rješenja.

Na to je HFP ipak (antidatirano) donio predmetno rješenje dne 24. listopada 2008. godine, koje nam je poslano (poštanski žig) tek 31. listopada 2008. godine, pozivajući se na (lažno) na 13. listopada 2008. godine kao na datum primitka zahtjeva. Na to rješenje nismo reagirali, kako ne bismo pokvarili za nas povoljniji rokovi slijed.

Ivica Todorić – čudo jedne kune

Molimo Vas stoga, da ponovno u zakonskom roku donesete predmetno rješenje, kako bismo na njege mogli podnijeti žalbu. U suprotnom podnijet ćemo tužbu Upravnom sudu, pozivajući se na prethodno navedene rokove."

Nakon toga ipak se je oglasio Vedran Duvnjak, predsjednik Hrvatskog fonda za privatizaciju. Rješenjem br. 563-05-02/01-2008-5 od 24. listopada 2008. odlučeno je sljedeće:

"Odbija se zahtjev Braniteljskog gospodarstva u zajedništvu Zagreb, iz Zagreba, Trnjanska cesta 11b, zastupanog po predsjedniku dr. sc. Tomislavu Dragunu, za pristup informacijama o Tražbinama Hrvatskog domovinskog fonda od Hrvatskog fonda za privatizaciju, budući da Hrvatski fond za privatizaciju ne posjeduje traženu dokumentaciju."

Ništa. Pojela maca dokumentaciju.

Bez imalo stida.

5.

Kod Upravnog suda

Na navedeno rješenje Hrvatskog fonda za privatizaciju 30. listopada 2008. podnesena je žalba.

Bez očekivanog učinka.

Hrvatski fond za privatizaciju odbio ju je svojim rješenjem br. 563-05-02/01-2008-7 od 6. studenog 2008.

Slijedila je 9. prosinca 2008. tužba Upravnom sudu.

I od njega ništa. Zmija krije noge.

6.

Nešto ipak znamo

Iako zmije kriju noge, mi ipak nešto znamo.

Primjerice ono što piše u Izvješću o obavljenoj reviziji pretvorbe i privatizacije društvenog poduzeća "Tisak" Zagreb Državnog ureda za reviziju (Klasa: 041-03/01-01/8, Urbroj: 613-01-02-03-18, Zagreb, 23. lipnja 2003. – str. 23):

"Dana 19. travnja 1999. Hrvatski fond za privatizaciju je zaključio ugovor o prijenosu i zamjeni dionica Tiska s investicijskim društvom Hrvatski domovinski fond d.d. Hrvatskom fondu za privatizaciju je preneseno 14.800 dionica nominalne vrijednosti 7,400.000,00 DEM, koje su u rujnu 1994. dodijeljene Hvidri. Navedene redovne dionice su na temelju odluke skupštine Tiska iz siječnja 1996. postale povlaštene dionice serije B. **Za primljenih 14.800 dionica Tiska, Hrvatski fond za privatizaciju se obvezao prenijeti društvu Hrvatski domovinski fond d.d. odgovarajući broj dionica drugih trgovačkih društava.**

Nakon stjecanja 38.863 dionice Tiska od Zavoda i Hvidre, Hrvatski fond za privatizaciju je uz 17.695 dionica prethodno stečenih raskidima ugovora, imao u portfelju 41.758 redovnih dionica serije A i 14.800 povlaštenih dionica serije B, odnosno ukupno 56.558 dionica ili 68,2% od ukupnog broja izdanih dionica. Dana 22. travnja 1999. **Hrvatski fond za privatizaciju je s pet kupaca zaključio ugovor o prijenosu 41.230 redovnih dionica i 14.800 povlaštenih dionica, ukupno 56.030 dionica nominalne vrijednosti 28,015.000,00 DEM. Svaki od pet kupaca dionica platio je kupoprodajnu cijenu od jedne kune. Privredna banka Zagreb d.d. iz Zagreba stekla je 17.448 redovnih i 6.265 povlaštenih dionica, ukupno 23.713 dionica nominalne vrijednosti 11.856.500,- DEM ili 28,6% udjela u temeljnom kapitalu Druš-**

tva."

Dakle, zahvaljujući Državnom uredu za reviziju, znamo:

1. U Hrvatskom fondu za privatizaciju završilo je 14.800 dionica Tiska kojih je izvorni vlasnik bio Hrvatski domovinski fond.

2. "Za primljenih 14.800 dionica Tiska, Hrvatski fond za privatizaciju se obvezao prenijeti društvu Hrvatski domovinski fond d.d. odgovarajući broj dionica drugih trgovačkih društava."

3. Hrvatski fond za privatizaciju prodao je navedenih 14.800 dionica Tiska petorici kupaca, od kojih je jedan bila Privredna banka Zagreb d.d.

4. Privredna banka Zagreb d.d. od navedenih 14.800 dionica Tiska kupila je 6.265 dionica.

5. Hrvatski fond za privatizaciju prodao je petorici kupaca dionice Tiska po jednu kunu, dionice kojih je nominalna vrijednost iznosila 500 DEM.

Eto, kako je rasteo Hrvatski domovinski fond.

Miroslave Kutle, Mladene Jurkoviću, Ivica Todoriću - imate li što reći?

Mladene Bajiću, Dinko Cvitanu, Šimo Krasić – imate li što reći?

Božo Prka – imaš li što reći?

Jadranka Kosor – imaš li što reći?

Branko Hrvatine, Jasno Omejec, Ivane Šimono-
viću – imaš li što reći?

Stjepane Mesiću, Ivo Sanaderu, Luka Bebiću –
imaš li što reći?

7.

Bezuvjetno tražimo

Od hrvatskog državnog i političkog vrha bezuvjetno tražimo:

Prvo – otvorite pučanstvu i strukovnjacima arhiv Hrvatskog fonda za privatizaciju.

Drugo – otkrijte nam tko su ostala četiri kupca 14.800 dionica Tiska koje su izvorno pripadale Hrvatskom domovinskom fondu.

Treće – vratite Hrvatskom domovinskom fondu 14.800 dionica Tiska.

Četvrto – otkrijte nam gdje su nestale ostale dionice iz portfelja Hrvatskog domovinskog fonda, te umjesto njih Hrvatskom domovinskom fondu dodijelite kvalitetne zamjenske dionice iste nominalne vrijednosti.

Peto – smjesta kazneno gonite bandite koji su opljačkali Hrvatski domovinski fond.

Ivan Jarnjak: "Dečki, se bumo zeli".

ZID JE BOLI NAŠA ČELE KULA

prof. Žarko Marić, Zagreb

Proklet bio treći januara,
glasat pošli Jura, Štef i Bara.

U džepove olovke zabili,
naočale kući ostavili.

Što su Titi državu čuvali,
čuvarima Sabor napunili.

Nenarodnim cjepivom cijepljeni,
crvenilom dobro zaprljani.

Budiša je tu presudan bio,
što Račanu sve je oprostio.

I savez je sa njime sklopio,
položaju vel'kom se nadao.

U tom poslu Račan majstor bio,
logistiku staru on je imo.

Povezani dobro još od prije,
čvrsto drže jugo stečevine.

Sa Mesićem slično Dražen prođe,
pa dobismo Bog sačuvaj vođe.

Za Soroša osobe su prave,
on im opet šalje velke pare.

Prve pare medijima dao,
biračima mozak napumpao.

Značaj ratnog generalskog čina,
mirnodopski press urednik ima.

Slobodna nam posta Slobodanka,
Igor Mandić urednik Vjesnika.

Feral, Naco, Jutarnji i Novi,
mili Bože koji li je gori.

Jugovički duh u njima osto,
levaci su 90 % .

Udruge nam raznorazne niču
što Sorošu planove promiču.

Istakli se Puho civilnjaci,
etikete lijepeć faši naći.

Razvilo se izdajničko kolo,
i pjeva se Soroš moj je lolo.

I Bogović reko biskup Mile,
izdajice zemlju preplavile.

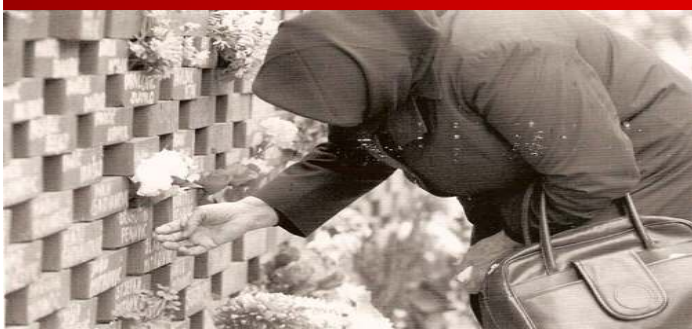
Da je Isus med¹ Hrvatim bio,
on večeru nebi ni vidio,
za doručkom već bi izdan bio.

Priča ova med narodom kola,
dodajmo joj Matoševa slova.

U Hrvatskoj na stotine čuda,
nema štrika za toliko Juda.

Carla Ponte u tom kolu kola,
šapuće se jeli ženskog spola.

Zapjeva im stara usjedilica,
privrću se od smijeha dica.

Zid boli

Nisam lijepa Bog je tako
htio,
Ivo zamnom noge polomio.

Stipe svoje opanke i tene
poderao skačuć oko mene.

Usedilicu i Puhovski pipo,
ja je nebi za milijun i po.

Ukinut će vojsku i granice,
zašto dasmo mi toliko dice.

Štoć' nam vojska čuvat će nas NATO,
čuli ovo moja tetka Kato.

Tetka Kato povijest se ponavlja,
18-ste narodu se javlja.

Što će nama naši domobrani,
puno bolji srpski su žandari.

Oni znaju dobro struku svoju,
živit ćemo ko bubreg u loju.

Čujte opet tetku Katu moju,
zastupnici, 'ebli pamet svoju.

Terorizma oni se laćaju,
proračunskim novcem ga plaćaju.

Bagerišu sve po redu oni,
od Budaka pa do Zida boli.

Zorom ranom u 4 sata,
kao 'urve rekla tetka Kata.

Džamonja je radio po danu,
član je bio on zloglasne SANU.

Takvo članstvo nije bilo ništa,
umjetnik sam ja antifašista.

Zid je boli naša **ĆELE KULA**,

*Milan Bandić i Dušan Džamonja
oduševljeno promatraju rušenje Zida boli*

u drugova domoljublja
nula.

Glava cigla srce od beto-
na,
užas jedan kak ne vidiš
bona.

I Velebit oni bi rušili,
kad bi nalog od Brisla
primili,

Velebitsku vilu uhitili.

Nedajmo im oni su u stanju,
s Mirigoja bagerisat Franju.

Autentik spomenik imati,
smrtni grijeh je u njega dirati.

Svi narodi to vole čuvati,
samo mi ga idemo rušiti.

Zamislite kad bi netko dira,
u Zid plača Izrael što ima.

Tko je riječi izrekao ove,
Lang Slobodan doktor on se zove.

6. lipnja dvije i nul pete,
Vjesnikovim printerima lete.

Istinu nam on napisat umi,
pa je biser u penkalo kruni.

Trebamo ga kao žedan vode,
nedaj Bože nedavno da ode.

Ko razrađen motor on je sada,
KRO fobistim što zadaje jada.

Zaoštrimo za pisanje drvce,
nek izađe istina na sunce.

Tko je pjesmu napisao ovu,
Žarkanom ga u Zagrebu zovu.

dr. sc. Tomislav Dragun
 Pete poljanice 7
 10000 ZAGREB
 tomlav.dragun@gmail.com
 091-33.88.431

Zagreb, na dne 8. ožujka 2010.

USKOK
Dinko Cvitan - ravnatelj
 Gajeva 30.a
 10000 ZAGREB

KAZNENA PRIJAVA

u svezi s
 protuzakonitim djelovanjem osoba:

Hrvatski fond za privatizaciju,
Zagreb, Ivana Lučića 6

Privredna banka Zagreb d.d.,
Zagreb, Mirka Račkog 6

Božo Prka, direktor PBZ,
Zagreb, Mirka Račkog 6

Četiri "ostala" kupca dionica Tiska d.d.
koje su bile u vlasništvu Hrvatskog
Domovinskog Fonda d.d.

Mladen Jurković, direktor HDF,
Zagreb, Ivanićgradska 59.b

Miroslav Kutle,
Zagreb, Andrije Hebranga 9

Ivica Todorić,
Zagreb, Trg Dražena Petrovića 3

te

Šima Krasić, Zagreb, Tkalčićeva 19

Mladen Bajić, Zagreb, Gajeva 30.a

dr. Ivo Sanader, Zagreb, Trg Sv. Marka br. 2

Jadranka Kosor, Zagreb, Trg Sv. Marka 2

Luka Bebić, Zagreb, Trg Sv. Marka 6-7

Stjepan Mesić, Zagreb, Grškovićeve 13

koje su, **udruženo**, slijedom svojih materijalno-financijskih prohtjeva, koristeći pritom svoj radni i službeni položaj, odnosno potičući druge na to, počinile kaznena djela iz:

dr. sc. Tomislav Dragun
 Pete poljanice 7
 10000 ZAGREB
 tomlav.dragun@gmail.com
 091-33.88.431

Zagreb, na dne 8. ožujka 2010.

REPUBLIKA HRVATSKA DRŽAVNO ODVJETNIŠTVO UREĐ ZA SUZBIJANJE KORUPCIJE I ORGANIZIRANOG KRIMINALITETA			
Primljeno	08-03-2010		
Org. jed.	BROJ	Prijava	Medioz

USKOK

Dinko Cvitan - ravnatelj
 Gajeva 30.a
 10000 ZAGREB

KAZNENA PRIJAVA

u svezi s
 protuzakonitim djelovanjem osoba:

Hrvatski fond za privatizaciju, Zagreb, Ivana Lučića 6
Privredna banka Zagreb d.d., Zagreb, Mirka Račkog 6
Božo Prka, direktor PBZ, Zagreb, Mirka Račkog 6
Četiri "ostala" kupca dionica Tiska d.d. koje su bile u vlasništvu
Hrvatskog Domovinskog Fonda d.d.
Mladen Jurković, direktor HDF, Zagreb, Ivanićgradska 59.b
Miroslav Kutle, Zagreb, Andrije Hebranga 9
Ivica Todorić, Zagreb, Trg Dražena Petrovića 3

te

Šima Krasić, Zagreb, Tkalčićeva 19
Mladen Bajić, Zagreb, Gajeva 30.a
Dr. Ivo Sanader, Zagreb, Trg Sv. Marka br. 2
Jadranka Kosor, Zagreb, Trg Sv. Marka 2
Luka Bebić, Zagreb, Trg Sv. Marka 6-7
Stjepan Mesić, Zagreb, Grškovićeve 13

čl. 292. i 337. Kaznenog zakona RH, u svezi s
čl. 37. Kaznenog zakona RH, osobito u gospo-
darskom poslovanju,

i to kako slijedi:

Ad 1.

Osnivanje Hrvatskog domovinskog fonda
i stanje njegove imovine

Rješenjem Trgovačkog suda u Zagrebu br. Tt-02/7820 od 2006. godine pokrenut je likvidacijski postupak Hrvatskog domovinskog fonda po službenoj dužnosti. Za njega, istina, nije bilo razloga, ali je očito postojao cilj, što je pravna činjenica s kojom je nužno računati.

Hrvatski domovinski fond, prema statističkom izvješću za razdoblje od 1. siječnja do 30. rujna 2002. godine, nije poslovao s gubitkom, a raspolagao je i s aktivom - barem na papiru - vrijednom 106,277.258,66 kuna.

Hrvatski domovinski fond, na temelju Zakona o Hrvatskom domovinskom fondu (Nar. nov. br.

11/94), osnovan je dionicama Tiska d.d. Zagreb (14.800 dionica, 7,400.000 DEM) i Ortopedije d.d. Zagreb (6.064 dionice, 606.400 DEM). Registriran je u Trgovačkom sudu u Zagrebu dne 17. svibnja 1994. godine.

Hrvatskom domovinskom fondu pristupilo je do 14. prosinca 1998. godine 1768 malih dioničara, branitelja i članova obitelji poginulih branitelja, koji su u njega unijeli dionice što su nominalno vrijedile 15,590.800 DEM. U konačnici, na dne 1. veljače 2002. godine, Hrvatski domovinski fond raspolagao je s dionicama vrijednim 31,192.724,24 DEM.

Ad 2.

Dionice iz Hrvatskog domovinskog fonda su opljačkane

Udruga Braniteljsko gospodarstvo u zajedništvu iz Zagreba, u koju je u članjen dio dioničara Hrvatskog Domovinskog Fonda. zatražila je od Ministarstva obitelji, branitelja i međugeneracijske solidarnosti informaciju o tome što se dogodilo s Hrvatskim Domovinskim Fondom i njegovom imovinom. Dne 19. rujna 2008. dobila je sljedeći odgovor:

"Djelovanje Hrvatskog domovinskog fonda uređeno je Zakonom o Hrvatskom domovinskom fondu (NN 11/94).

Budući da nije okončan postupak likvidacije Hrvatskog domovinskog fonda na Trgovačkom sudu u Zagrebu, te da Ministarstvo obitelji, branitelja i međugeneracijske solidarnosti sukladno zakonskim propisima koji su na snazi u Republici Hrvatskoj nije nadležno za predmetnu stvar, upućujemo Vas na nadležnost Hrvatskog domovinskog fonda i Zajednicu županijskih zajednica HVIDR-a Republike Hrvatske, Galovićeve 10, Zagreb, te Hrvatsku agenciju za nadzor financijskih usluga, Miramarska 24 b, Zagreb u čiji djelokrug spada nadzor financijskog tržišta, financijskih usluga te pravnih ili fizičkih osoba koje djeluju u području financija."

Dakle, Hrvatski Domovinski Fond je u likvidaciji, a njegova je imovina nestala.

Božo Prka

Ad 3.

Nalaz Državnog ureda za reviziju

U Izvješću o obavljenoj reviziji pretvorbe i privatizacije društvenog poduzeća "Tisak" Zagreb Državnog ureda za reviziju (Klasa: 041-03/01-01/8, Urbroj: 613-01-02-03-18, Zagreb, 23. lipnja 2003. – str. 23) stoji sljedeće:

"Dana 19. travnja 1999. Hrvatski fond za privatizaciju je zaključio ugovor o prijenosu i zamjeni dionica Tiska s investicijskim društvom Hrvatski domovinski fond d.d. Hrvatskom fondu za privatizaciju je preneseno 14.800 dionica nominalne vrijednosti 7,400.000,00 DEM, koje su u rujnu 1994. dodijeljene Hvidri. Navedene redovne dionice su na temelju odluke skupštine Tiska iz siječnja 1996. postale povlaštene dionice serije B. **Za primljenih 14.800 dionica Tiska, Hrvatski fond za privatizaciju se obvezao prenijeti društvu Hrvatski domovinski fond d.d. odgovarajući broj dionica drugih trgovačkih društava.**

Nakon stjecanja 38.863 dionice Tiska od Zavoda i Hvidre, Hrvatski fond za privatizaciju je uz 17.695 dionica prethodno stečenih raskidima ugovora, imao u portfelju 41.758 redovnih dionica serije A i 14.800 povlaštenih dionica serije B, odnosno ukupno 56.558 dionica ili 68,2% od ukupnog broja izdanih dionica. Dana 22. travnja 1999. **Hrvatski fond za privatizaciju je s pet kupaca zaključio ugovor o prijenosu 41.230 redovnih dionica i 14.800 povlaštenih dionica, ukupno 56.030 dionica nominalne vrijednosti 28,015.000,00 DEM. Svaki od pet kupaca dionica platio je kupoprodajnu cijenu od jedne kune. Privredna banka Zagreb d.d. iz Zagreba stekla je 17.448 redovnih i 6.265 povlaštenih dionica, ukupno 23.713 dionica nominalne vrijednosti 11.856.500,- DEM ili 28,6% udjela u temeljnom kapitalu Tiska."**

Ad 4.

Zaključci koji proizlaze iz nalaza Državnog ureda za reviziju

- 1. U Hrvatskom fondu za privatizaciju završilo je 14.800 dionica Tiska kojih je izvorni vlasnik bio Hrvatski Domovinski Fond.**
- 2. "Za primljenih 14.800 dionica Tiska, Hrvatski fond za privatizaciju se obvezao pre-**

nijeti društvu Hrvatski Domovinski Fond d.d. odgovarajući broj dionica drugih trgovačkih društava."

3. Hrvatski fond za privatizaciju prodao je navedenih 14.800 dionica Tiska petorici kupaca, od kojih je jedan bila Privredna banka Zagreb d.d.

4. Privredna banka Zagreb d.d. od navedenih 14.800 dionica Tiska kupila je 6.265 dionica.

5. Hrvatski fond za privatizaciju prodao je petorici kupaca dionice Tiska po jednu kunu, dionice kojih je nominalna vrijednost iznosila 500 DEM.

Ad 5.

U pljački imovine Hrvatskog Domovinskog Fonda izravno su sudjelovali:

Hrvatski fond za privatizaciju, Privredna banka Zagreb d.d., Božo Prka, direktor PBZ, četiri "ostala" kupca dionica Tiska d.d. koje su bile u vlasništvu Hrvatskog Domovinskog Fonda d.d., Mladen Jurković, Miroslav Kutle i Ivica Todorić,

dok su im "leđa štitili":

Šima Krasić, Mladen Bajić, Dr. Ivo Sanader, Jadranka Kosor, Luka Bebić i Stjepan Mešić.

Molimo za hitan kazneni progon.

dr. sc. Tomislav Dragun
predsjednik

TREĆE OTVORENO PISMO SV. OCU BENEDIKTU XVI.

Josip Kokić, Zagreb

Dogodi se u životu posve neplanirano, uz splet brojnih okolnosti, da jedan mali čovjek odgojen u katoličkoj vjeri koju je zdušno prihvatio od malih nogu, nastojeći uz brojne padove i živjeti po vjeri piše Sv. Ocu u kratkom vremenu već treći put.

Pišem Vam Sv. Oče zbog toga jer u svojoj katoličkoj Crkvi ovdje u Hrvatskoj nemam se kome obratiti, kad i među samim biskupima nema međusobnog poštovanja, što je i bio povod mojeg prvog javnog obraćanja Vama. Podsjećam, tada je nadb. i kardinal Josip Bozanić o dvadesetoj obljetnici komisije Justitia et pax, relativizirao njihovu izjavu o najavi arbitražnog sporazuma o granici sa Slovenijom, što je bilo na zaprepaštenje mnogih vjernika i rodoljuba. Molio sam Vas otvoreno i iskreno a posve neuobičajeno, da ga povučete na službu izvan Hrvatske.

Moje drugo pismo bilo je moja reakcija na Vašu potporu tom već ratificiranom Sporazumu u Hrvatskom Saboru, izrečenu pred brojnim diplomatima cijelog svijeta. Tada sam smatrao kako je to ipak na neki način Vama "podmetnuto", u što i danas vjerujem. Kako sam već spomenuo u prošlom pismu, Hrvatska je samo tražila svoje pravo kao i sve države svijeta koje su imale probleme s granicama, rješenje putem mjerodavnog suda u

Šima Krasić

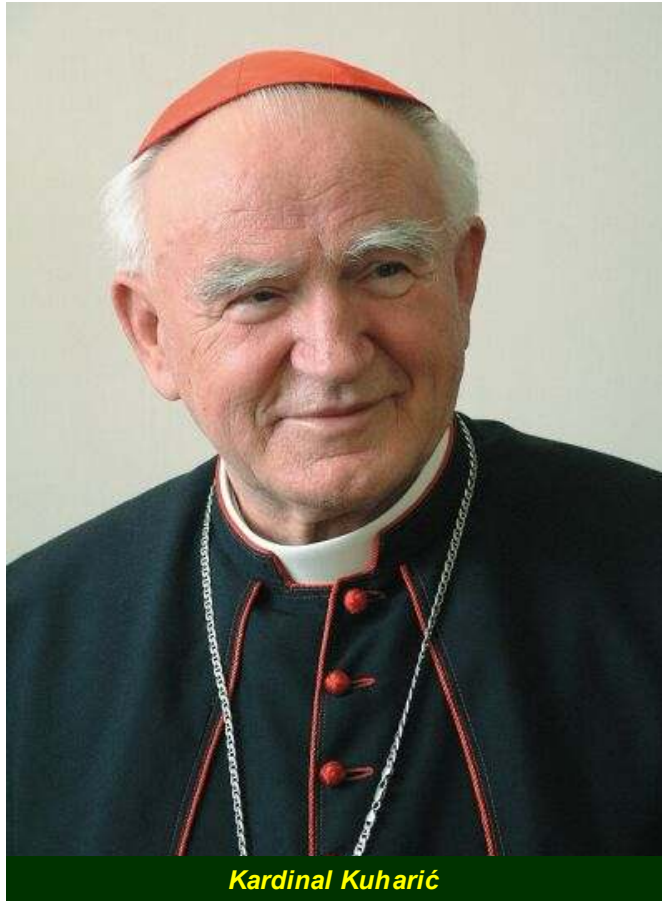
Hamburgu ili Haagu. Rad tih sudova odvija se u skladu s pravnom stečevinom OUN-a, a država koja zazire od toga očito želi nešto dobiti što joj ne pripada.

Nažalost EU je permanentno davala potporu svojoj članici Sloveniji mimo svih pravila prava i demokracije. Hrvatska iskustva s EZ i sada s EU su tragična od samih početaka raspada Jugoslavije, uključujući i USA, odnosno Busha starijeg i mlađeg. Eto, RH je mimo volje naroda ugrurana u NATO bez referenduma i prepuštena na milost i nemilost euro-atlantske administracije, a svoju vojsku raspustila također mimo volje naroda.

Odavno sam se zapitao, kako to da su USA, GB i Francuska poduprle Kosovo i Makedoniju. Vrlo brzo sam došao do odgovora. Tamo su danas dvije najveće baze NATO-a u Jugoistočnoj Europi.

Omogućili su stvaranje Republike srpske koja je nastala na genocidu. Za pokolj u Srebrenici izravno su odgovorni svi, a posebice OUN. Vukovar je srušen sa zemljom uz njihovo prešutno odobravanje, ali i pomoć. Naši generali godinama leže u Haagu i tome se ne nazire kraj. Najgore u svemu tome je što naše sluganske vlasti sve to itekako podupiru i ponašaju se kao dobro plaćene sluge. Sve vrijedno prepustili su u ruke stranaca, od medija, banaka, energije, i sl. Jedan od vrlo odgovornih čimbenika su i naši biskupi, odnosno šutnja katoličke Crkve na sva ta negativna događanja. Nedavno sam slučajno naišao na Uskrsu poruku 2009. biskupa i vojnog ordinarija J. Jezerinca, kad je rekao otprilike, našim ulaskom u NATO hrvatsko katoličanstvo će se još više ostvarivati. Život i činjenice govore posve suprotno.

Ako samo uzmemo žalosni primjer Iraqa u vrijeme Saddama Husseina, koji je pobio sto ili dvjesto tisuća ljudi, a ovi u ime demokracije i ljudskih prava preko milijun i sve razorili. Kažu to nije NATO već koalicijske snage, a Tony Blair se i dan danas još ponosi time, a lagao je cijeli svijet o kemijskom oružju, kao i mnogi drugi. K tomu je još i postao katolik. Sv. Oče Vi od početka zagovarate EU, a dobro je znana sva njihova trulost i moć u sprezi s ostalim moćnicima diljem svijeta koja ne počiva na kršćanskim načelima. Zar je čudo da su odbacili europske kršćanske korijene iz Ustava, zamislite Ustava od 350 stranica. Već danas zemlje koje su hvalili zbog brzog gospodarskog rasta, kao i ovi naši političari, u bankrotu su. Što imaju od socijalnog nauka Crkve od silne pohlepe za profitom manjine, koja doista vlada svijetom? Ništa i ničega.

Kardinal Kuharić

Davna zamisao Sv. Benedikta, doista nema veze s ovom udruženom odnosno ujedinjenom Europom, koja sve više zatire nacionalne identitete i brojne druge posebnosti. Evo za nesхватljivo nametnuti nam naziv Zapadni Balkan, trpaju nas opet u neke nove integracije, a sve dosadašnje integracije i umjetne tvorevine donosile su samo krv i suze. Da su danas živi Ante Starčević, Stjepan Radić, nadb. i kardinal Štepinac, nadb. i kardinal Šeper, Vaš predšasnik na čelu kongregacije za nauk vjere, nadb. i kardinal Kuharić i naravno predsjednik Tuđman, sigurno ne bi nikada

pristali na ovakvu EU, a niti bi dopustili ova aktualna protuustavna mijenjanja Ustava, koji izričito zabranjuje bilo kakve integracije. Sve se to odvija bez naroda i njegove volje, kao u doba komunizma u ime naroda, a bez naroda. Čime će se danas katolička Crkva u Hrvata podičiti u očuvanju nacionalnih interesa, opravdanih i duboko utemeljenih?! Zar svojom šutnjom!

Zbog svega navedenog se i obraćam Vama Sv. Oče da i Vi utječete i zaštitite naša nacionalna prava i našu vjeru, koja nikada nije bila upitna i koja nas je i očuvala cijelu našu povijest, jer ta povijest jest povijest našeg križnog puta. Svoje smo uvijek branili i nikada nismo posezali za tuđim, a naši susjedi Slovenci, po svojim vlastima, a ne po narodu žele protupravno i politički nasilno prisvojiti dio našeg teritorija.

Upravo ovih dana naš novo ustoličeni predsjednik Ivo Josipović najavljuje mogućnost gubitka hrvatskog mora. Žao mi je što su Vas zbog tog Sporazuma Vaši doveli u poziciju da ga i Vi podržavate. Komisija HBK je dobro upozorila da nepravde rađaju nove sukobe, a mira bez pravde nema i ne može ga biti. Žalosna je i činjenica da to zdušno podržavaju i slovenski biskupi, dakle katolici.

Na taj način oni ne svjedoče ISTINU, a u temelju naše vjere, katoličke vjere, jest svjedočiti ISTINU!!! Bilo bi dobro u ovom beznađu, da Vaša diplomacija poradi na, kako sam spomenuo, zaštiti naših opravdanih i duboko utemeljenih nacionalnih interesa, kako bi se naša Crkva mogla i dalje dičiti svojim povijesnim obilježjem u obrani svojeg naroda, jer svi narodi su Božje djelo i tvorevina, a ovo što se danas događa pod vidom globalizacije je nestajanje.

Nitko od svjetskih političara ne govori o GLOBALIZACIJI LJUBAVI I POMOĆI BLIŽNJEMU, POJEDINCU ILI NARODU!!! Žalosna slika poli-

tičke i financijske moći svjetskih moćnika upravo se oslikava kod ovih sadašnjih katastrofa koje se događaju ljudima i narodima u nevolji. Vjerujem da će ovo pismo biti zamijećeno, jer ću ga predati i Nuncijaturi u Zagrebu, i vjerujem u Vašu pomoć kao pastira Crkve za sve ljude i narode, pa i moj hrvatski vjernički narod, vječno odan Kristu i Mariji.

Želim Vam dobro zdravlje uz Hvaljen Isus i Marija!

BOG I HRVATI!!!

DUBROVAČKI SENAT (2. dio)

Priredio **Divo Bašić**, Dubrovnik

Država je u Dubrovniku stajala iznad svega, ona se brinula da svojom ekonomskom politikom osigura vlasteli i ostalima normalno življenje, ali je zato plemstvo trebalo državi služiti jedino iz viših i općih interesa. A ipak nije bilo ni najmanje ugodno sjediti iz dana u dan u vijećima, voditi brigu o svemu, napuštati svoj posao, eventualno živjeti mjesec dana zatvoren u [Kneževu] dvoru, a sve to, istina ponešto zbog svojih interesa, ali mnogo više iz ljubavi prema cijeloj državi. A kad je toga počelo ponestajati u Dubrovniku, onda nije nikakvo čudo što se pojavljuju tipovi kao oni koje je Vojnović onako fino ocrtao u prvom dijelu svoje 'Trilogije', ili kao onaj stari senator koji je na sjednicama vješto drijemao, a o kojem se priča da je na sjednici Senata, kad su Francuzi 1808. ukinuli Dubrovačku Republiku, kazao: 'Hvala ti, Bože, tako mi barem više ne treba dolaziti na sjednice'.

Potrebno je upoznati ne samo tehničku stranu Senata, nego i njegov karakter, jer je to bila vrhovna državna instanca i nositelj cijele državne vlasti i odgovornosti. Ukupna veličina dubrovačke države utemeljena je na Senatu, koji je kroz nekoliko stoljeća znao vješto voditi Dubrovnik i određivati način življenja. Istina, imao je Senat svojih mana, bio je ponekad podijeljen u malene skupine, pazio je i na osobne interese pojedinaca, čuvao je vlast dubrovačke aristokracije, ali i snagu i ve-

Vijeće umoljenih

ličinu Dubrovačke Republike. U sebi je prikupio stoljetno političko iskustvo, pa je po svom znanju, trezvenosti i po nekoj atavistički [od predaka duhovnoj] urođenoj sposobnosti upravljanja postao najvažniji element veličine Dubrovnika. U Senatu su se nalazili svi stariji i sposobniji vlastelini, bivši knezovi i poslanici, te uop-

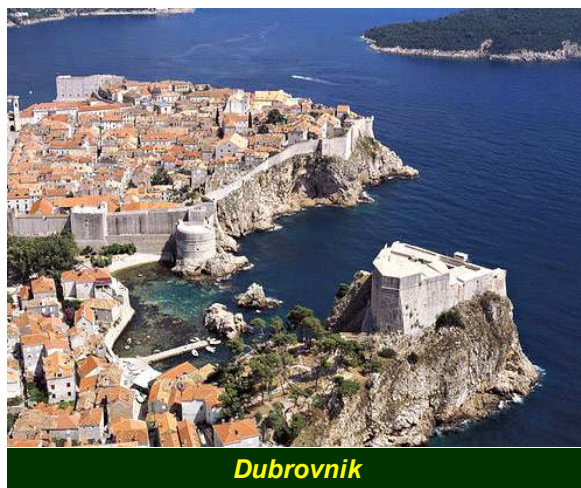
će cvijet dubrovačke inteligencije. Po karakteru svojih članova i po trajanju njihove časti, Senat je nosio na sebi oznake konzervativnosti i prošlosti, pa zato njegov rad nije bio nikada rastrojen, te ne poznaje naglih promjena, iznenađenja ili nelogičnosti. Puna četiri stoljeća Senat je vršio svoju dužnost u Dubrovačkoj Republici, a ipak je uvijek u svemu ostao jednak i sebi dosljedan. A takav je, uostalom, bio karakter političkog života u Dubrovniku. U svemu je bilo jedinstva i harmonije, te zato Dubrovnik nije nikada doživio naglih i velikih političkih ili socijalnih promjena, revolucija. U tome, kao i u mnogočemu podsjeća na Veneciju. U njoj je, kaže Charles Diehl, postojalo jedinstvo akcije i sve je bilo ustavom točno određeno i povezano. Tako i u Dubrovniku nije nikada bilo točno propisano što spada u nadležnost jednog ili drugog vijeća, a poradi toga ipak nikada među njima nije nastao spor. Senat je u tome igrao glavnu ulogu. On je oba druga vijeća međusobno spajao preko sebe, jer su svi malovijećnici bili senatori, a svi senatori članovi Velikoga vijeća. A kako su to bili istaknutiji i stariji ljudi, to su oni bili centar

Velikoga vijeća, davali su mu karakter i određivali smjer njegova rada, pa zato nije ni mogla postojati opasnost da će nastati neki državopravni sukob oko nadležnosti ili dužnosti pojedinih vijeća. Veliko vijeće je biralo kneza, senatore i malo-vijećnike, vodilo nadzor nad državnim aktima koja poradi njihove važnosti i težine Senat nije htio ni mogao primiti na sebe. Sve ostalo je pripadalo Senatu: to je bila vrhovna politička, ekonomska i moralna institucija Dubrovnika.

Senat je vodio svu unutrašnju politiku i strogo pazio da se izvršava njegova volja. Birao je sve državne činovnike, nadzirao njihov rad, pa i samog kneza, pozivao ih na odgovornost, sudio im i kažnjavao ih. Vodio je brigu o svemu što se događa ili što se treba izvršiti u državi, kroz njegove su sjednice prolazile sve molbe, pomilovanja, naredbe, potpore, plaće, namještenja, kao i sve žalbe protiv bilo čega.

Vanjska je politika vođena isključivo u Senatu, a najmlađi član Maloga vijeća vršio je dužnost današnjeg ministra vanjskih poslova [Kapero, kašpito!]. Senat je po svom sastavu bio izvanredno dobro upućen u svim pitanjima vanjske politike, pa je zato i znao da ju vješto vodi. Dubrovčani su uvijek i u svemu bili realni ljudi, ponekad i previše, pa su znali da svoje zdrave i realne poglede na život i ljude lijepo i korisno upotrebe naročito u vanjskoj politici svoje države. Senat je birao poslanike, davao im upute i točno određivao smjer i način njihovih nastojanja, a osobiti odbor senatora sastavljao je imena koja su čitana i dotjerivana u Senatu. Senat je vodio prepisku sa stranim državama, a potpisivao kneza i Malo vijeće, on je određivao knezu što će odgovarati stranim poklissarima koji su dolazili u Dubrovnik, vodio je nadzor nad tuđim agentima i konzulima, te je istodobno bio i parlamen(a)t, i odbor za vanjske poslove, i ministarstvo. Na povratku iz poslanstva ovakav

je poklissar Senatu predavao svoje izvješće, opravdavao svoje državne uspjehe ili neuspjehe, te polagao račun o svim i najmanjim troškovima. Ako je Senat bio zadovoljan s poklissarom izricao mu je pohvalu ili ga darivao novcem. U suprotnom, znao je biti vrlo strog i poslanike kazniti oduzimanjem svih vlastelinskih prava na određeno vrijeme.

Dubrovnik

U Senatu su rješavana i sva ekonomska pitanja Dubrovačke Republike. Senat je pazio na sve što je utjecalo na ekonomski život države, vodio je brigu o prehrani, podupirao pomorstvo, zanate ili otvarao nove puteve dubrovačkoj trgovini, primao strane zanatlije [zanatnike] na rad, nadzirao poljodjelstvo, naročito vinogradarstvo, podizao industrijska poduzeća, određivao maksimalne cijene životnim namirnicama. Dakle, postao je vrhovna ekonomska institucija. Zato su ti zapisnici Vijeća umoljenih toliko puni zaključaka ekonomskog karaktera da po njima Senat više slični na jednu stručnu skupštinu ili privredni savjet, nego na najvišu političku ustanovu jedne države. A to je bilo u skladu s općom politikom Dubrovnika. Dubrovnik je živio od trgovine i pomorstva, pa je njegova unutrašnja i vanjska politika glavnu brigu posvećivala ekonomskim pitanjima. Slobodno se može kazati da Dubrovnik nije ni imao neke posebne vanjske politike[?!], jer je on uvijek obraćao pozornost samo političkim pitanjima koja su imala neke veze s njegovim materijalnim interesima. [Mogli bi dodati da je razumno i pametno trošio energiju oplođenih i obnovljivih izvora (znanja i financija)]. Rijetko bi gdje Marxov historijski materijalizam mogao biti opravdan kao u povijesti Dubrovnika [tako stoji u tekstu iz 1927. godine, samo što je autor vjerojatno aludirao na braudelovske konotacije 'Kapitala', a ne boljševičkog marksizma! Pravo je čudo da mu ovu rečenicu nisu cenzurirali u unitarističkoj Jugoslaviji, a u onoj novijoj boljševičkoj ne bi je ni shvatili u kontekstu vjerojatnog proglašenja teksta podobnim].

Senat je bio i najviša moralna institucija Dubrovačke Republike i kao njezin glavni organ pazio je na sve moralne i kulturne probleme države. Pri tome je, naravno, uvijek bio konzervativan. Kontinuitetom i tradicijom čvrsto privezan uz prošlost, nije dozvoljavao da se uvlače nove i po moralu opasne ideje ili pokreti. U tome je uvijek ostao isti, nepopustljiv, u svom konzervativizmu sebi potpuno dosljedan, pomalo starački trom i neumoljiv. Poradi toga duhovni razvitak Dubrovnika ne ide usporedno s onim Italije, iako je na nju uvijek gledao [i obrnuto]. Cijela je Italija, pa i konzervativna Venecija, proživljavala jake kulturne i moralne revolucije, padala iz jedne krajnosti

u drugu, dok je Dubrovnik uvijek mirno i jednolično živio starim životom. Njegov ustav je klasičan primjer za to, jer punih šest vjekova Dubrovnik čuva netaknuto i nepromijenjeno svoje državno uređenje. Istina, onda su bila i vremena mirna i jednolična[?!], ali ipak ne onako mrtva i petrificirana [okamenjeno zastarjela] kako bi se dalo zaključiti po povijesti Dubrovnika.

Uostalom, jedino Venecija podsjeća na Dubrovnik, ali je i mnogo življi njezin kulturni život [po zakonu većih brojeva i teritorija, ali ne proporcionalnosti]. Dubrovački senatori bili su čuvari tog starog stanja i bdjeli su na jednak način da se ne uvuku i rašire nove socijalne, kulturne ili religiozne ideje, kao i raskoš u jelu ili odijevanju. Znali su da sve to utječe na moralno osjećanje, pa su pazili kako su odijevane žene, kako se jede na svečanim gozbama, te da veliki miraz ne zamijeni ljubav pri sklapanju brakova. Ponekad se Senat stavlja i iznad same crkve u čuvanju morala, pa su zato i nastali mnogi sukobi između država i predstavnika katoličke crkve u Dubrovniku. Senat je tako postupao zato što on nije čuvao moral

poradi zarade ni morala [npr. Zapada kojem su Mlečani nametnuli križarsko osvajanje Zadra 1202. godine!], nego poradi države. Odatle Senatu i cijeloj dubrovačkoj državi otporna snaga i nepopustljivost u moralnim pitanjima.

Velika je sreća za Dubrovnik što je uspio da u Senatu formira jedan ovako snažan i autoritativan organ, koji je sve predviđao kao neki vrhovni um, za sve se brinuo i sve činio. Senat nije bio samo jedna administrativna ili zakonodavna institucija, nego skup živih ljudi koje je svatko znao u Dubrovniku, a koji su svojim dotadašnjim radom i svojim sposobnostima u svakom budili poštovanje i pouzdanje. I kad je Dubrovnik proživljavao teške i strašne trenutke, Senat se nametao svima, te su svi puni vjere u njega slušali njegove naredbe i rado mu se pokoravali. Za to imamo nevjerovatno mnogo primjera. Stoga Senat, kao najviša i najvažnija ustanova u konstituciji [ustrojstvu] staroga Dubrovnika, po svojim nastojanjima i po svojim uspjesima, zaslužuje svu pozornost i puno priznanje".

HRVATI PREŽIVJELI JOŠ JEDNE IZBORE! (3. dio)

Mladen Schwartz, Zagreb

Svakako zahvaljujući i tim konkurentima s istim biračkim tijelom, Hebrang se nije uspio došepesati do drugoga kruga. Veliki dio glasova izgubio je i kao dobro potrošena roba, prilično uništenog ugleda u „javnosti“, jer ga je ova sačuvala u pamćenju kao čovjeka koji nerijetko „zaobilazi istinu“. Kampanja mu je bila suhoparna, dosadna, trivijalna. Ništa mu nisu pomogle obiteljske patnje te nimbus istoimenog mu oca, korifeja hrvatskoga nacional-komunizma s ljudskim licem: ta koga te stvari u današnjoj Hrvatskoj još uopće zanimaju! Usto se je i jedan od vladara RH iz sjene, Slavko Goldstein, uključen u kampanju Josipovića kao judeomasonskog odabranika, pred same izbore pobrienuo da Hebranga (nakon njegovih posve nedorečenih i protuslovnih izjava o Maksu Luburiću, izrečenih očito tek kako bi predobio nešto desnih birača), preko jednoga zloglasnog špijanskog tjednika, optuži za nezahvalnost prema židovima u

vrijeme nemilosti Hebrangove obitelji. A da je, od svih kandidata, Hebrang jedini sudjelovao u Domovinskom ratu, moglo je djelovati tek otegotno. Ništa zato, desnica nije izgubila s jednim kandidatom kojemu je glavni cilj bio dokazivati svoj „antifašizam“, i koji je najavio ulazak u EU „dostojanstveno“ (kao da se ulazak i dostojanstvo ne isključuju!).

DESNI HEROJ – NI KRIVNI DUŽAN

Milan Bandić pomalo je neobičan čovjek. Hercegovac, a nije ni ustaša ni udbaša. Provincijalac, a izigrava Agramera. Ugniježđen u ljevičarskoj stranci, a koketira, uz Tita, i s Thompsonom i Merčepom, Tuđmanom i Antom Starčevićem. Nesebično hiperaktivan za svoj grad, a upleten u niz afera koje daju naslutiti koristoljublje. Načetoga zdravlja, a zagriženi maratonac... I, kao vrhunac, postkomunist postaje desničarska uzdanica – kada su sve ostale zakazale. Kao manje zlo, dakako. Njegovi su glasovi najvećim dijelom bili zapravo gla-

sovi NE Ivi Josipoviću. Podsjetilo je to donekle (nesavršena usporedba, već i zbog obratnoga predznaka!) na francuske predsjedničke izbore pred par godina, kada su ljevičarski Francuzi masovno glasovali za inače im odbojnoga Jacquesa Chiraca, tek da ne pobijedi (a mogao je, da nije bilo te solidarnosti!) od Chiraca desniji Jean-Marie Le Pen.

Bandićev populizam nije ono što bi tražila i trebala nepatvorena hrvatska desnica. Nu kada je i skepticima postalo jasno da Josipović pobjeđuje, u očaju se posegnulo za Bandićem; posegnulo bi se bilo, možda s manje oklijevanja, i za Hebrangom, iako ovaj *summa summarum* ne bi bio od Bandića bitno bolji. U zadnji čas, umjerena se desnica ove zemlje podijelila: jedni nisu htjeli čuti za tog i takvog kandidata, ne mogavši ga nikako doživjeti svojim, a drugi su započeli marljivo agitirati za Gradonačelnika, ne bi li se ipak možda suzbilo Josipovića. Moram priznati da sam se i ja, s dužnom distancom, uključio u zadnji čas potporom Milanu, stavivši mu na raspolaganje par savjeta, od kojih je neke očito i prihvatio. A protiv njega se, opet u zadnji čas, sve ne-desno udružilo, uspaničilo: nove ankete montirane, TV mu do besvijesti prikazivala poskliznuće na ledu, spot mu kriminaliziran, Uskok mobiliziran... Iz naftalina je neočekivano izronio Sanader sa svojim nespretnim pokušajem puča i zaposjeo prostor publiciteta. Kosorica je zaprijetila Bandićevim glasačima izgonom iz HDZ-a (stavivši se time, dakako, na stranu Sive Josipovića, s kojim je ionako na iste konce privezana). Poraženi „desničar“ Jurčević pak pozvao je preko TV da se ne izlazi na izbore, pa svejedno što bi to bio glas za jugo-ljevičara Josipovića.

Kakav god da jest, Bandić nije predstavljao eksponenta one neprijateljske internacionale koja nam je instalirala skladatelja Ivu, nije bio strani agent, nije bio kandidat judeo-masonske urote, i da je nekim čudom izabran, na njega bi se, podukama i pritiscima, te pozivanjem na njegov ipak nedvojbeni hrvatski patriotizam, još i dalo utjecati, dočim smo s Josipovićem beznadno nemoćni – sve dok ga, ovako ili onako, ne nestane. A što će sada biti s, kako ga već prozvaše novokomponirani simpatizeri s desna, „malim Banom“, koji se evo vratio u svoj Zagreb, a rade protiv njega i njegova bivša stranka i oporba, svete mu se kao izdajici grada i partije i suparniku njihova odabranika... ne spada više ovamo.

I POSLIJE MESIĆA – MESIĆ

Izostao je duel rasnih antifašista – Josipovića i Hebranga: ni Bandić se nije toliko zaklinjao u taj nesretni, dvojbeni, dvosmisleni, nebulozni, olinjali, nadasve štetni „antifašizam“, koliko Andrija („Antifa“) Hebrang. Ipak je pobijedio antifašist. Da je samo to! Jer, kako iz toga kuta rado mantraju: i de Gaulle je antifašist. Ali ovaj je crveni! Ovaj je otvoreno prijetio zacrveniti Hrvatsku – nije pritom bitno što je koloristička metafora uporabljena u banalnom, neideološkom kontekstu; on je se poslije, kada se protumačila ideološki, držao još žešće. Ovaj je od oca ne samo partizana, nego pripadnika zloglasne koljačke *XI dalmatinske*, a tuče ga i glas da je zapovijedao golootočkim logorom. Poslije rata ostao je vjeran partizanskoj drugarici Milki Planinc, stavio joj se bezostatno na raspolaganje u rušenju Proljeća, i to kao član ničega manjeg doli Izvršnog komiteta CKSKH! Nitko zbog toga ne bi trebao suditi sinu mu Ivi – da se ovaj od te nečasne očeve rabote jasno i glasno distancirao, umjesto što je ocu eufemistički pripisivao tek nekakvo neutralno bavljenje politikom. Je li bilo neutralno i kada se Ivo Josipović, nakon Titove smrti, odlučio učlaniti u Kompartiju? Ali tko mu to danas spočitava? Da je bio neoustaša, drugačije bi prošao u ovoj zavnohaškoj antihrvatskoj Posthrvatskoj, koja se još uvijek lažno predstavlja kao Hrvatska Država!

Što da kažemo! Gotovo čovjek osjeti sućut spram novoizabranoga Jove (Joce, Jose) Josifovića – koji se, poput Tita i Mesića, mislio da mora oženiti upravo Srpkinjom – ako ga započne oštro napadati, tako je bezbojan, mlak, i mekan (*malak*, biol.: mekušac), tako ranjivo djeluje. Nazvan je već i smrznutom lignjom, kuhanom nogom, amebom, albinom, hladetinom, čak je jedna Pusićka uz toga svog istomišljenika i pajdaša spomenula „kult bezličnosti“. Otto Weininger svojedobno je tvrdio kako genij u raznim razdobljima života posve različito izgleda. Uvid u Josine svjetloipse otkriva nam da je on ovako kao danas izgledao čim se rodio. Veli, malo spava. Ali to ne znači da je „budan“, niti znači da ne može uspavati druge.

Dokazao je on to uvjerljivo tijekom svoje kampanje, kada se njegove nastupe masovno koristilo kao djelotvorno sredstvo protiv insomnije. Najavljivao je da će biti „kaktus“, dobili smo tek plastičnog fikusa. Kandidaturu je pak najavio vrlo rano,

i moglo se pretpostaviti da će ga to koštati izgleda, jer će se kroz dugo vrijeme potrošiti.

Tako bi se zacijelo i dogodilo, da nije, od zbiljskih izbornika, bio izabran već prije „izbora“. Netko se htio ponadati i da Bog ovakvoga ne će dopustiti. Ali, Crkva je odvojena od Države, Božje od Carevoga, a Bog, kako je poznato, svašta ljudima dopusti da se ne bi uzoholili i da se probude, pa makar i uspavljajućim predsjednikom. Nu, ne samo uspavljajuća, skladateljeva je kampanja bila i vrlo ponižavajuća, umjesto kandidata morao se crveniti od srama zdravi promatrač, koliko je tu bilo ljigavosti, podilaženja onima što ga izabraše (moćnici onkraj hrvatskih granica!), infantilno-neukusnih ogoljivanja svoje sužanjske osobnosti...

Politika tu i nije došla odveć do izražaja, ta natezalo se tek oko stanova i novaca. Pa ipak je mogao stvoriti jasan dojam i onaj kojemu je Ivo Josipović prije bio potpunom nepoznanicom (a takvih je daleko najviše!). Nepogrješivo se moglo ustvrditi kako imamo posla s blijedim i pokornim aparatčikom jugo-komunističkoga korijenja (uostalom nam je dotični već treći od tri predsjednika članova SK!), ljubiteljem jugoslavenskoga diktatora i auktora protuhrvatskog genocida Tita (kojemu je, inače posve nevojnički tip, ponosno služio u gardi iliti *tjelesnom sdrugu*), zazivateljem (moskovske) *Pravde*, haaško-eunijskim tekličem, asistentom veleizdaje. On ne samo da je sudjelovao u krojenju neprijateljske optužnice protiv hrvatskih heroja-osloboditelja, on je čak zaželio biti ne manje doli Haaški sudac! Da im on sudi, kako je i njegov otac sudio onima što se usudiše zaiskati slobodu za naciju Hrvata.

Josipović jamačno nije komunist u smislu marksističke dogmatike ili zagovaranja KP-monopola. Toga više nema. Bivši komunisti postali su, bez obzira na izazovno zazivanje „crvene Hrvatske“, kapitalistički globalisti i lijevi liberali. Ali su zadržali u sebi antinacionalizam povezan s jugonostalgijom: sasvim dostatno da se poradi na konačnom uništenju Hrvata i Hrvatske! Josipović nije fanatik, za to ipak treba uvjerenja, ideja i ideala, muževne odvažnosti i borbenosti, čvrstine, žestine, snage i volje... Ali on je marljivi šegrt koji posve solidno umije poslužiti fanaticima protuhrvatsva izvana i iznutra. Štoviše, naskoro se vrlo lako može pokazati da naš Joso uopće i nije samo tako miran, staložen i tolerantan kakvim ga do-

življavamo, nego je i uvrjedljiv, zloban, osvetoljubiv, kako se već dalo čitati na njegovu licu osobito u duelu sa suparnikom Bandićem; da je štoviše agresivan i opasan. Možda nam, prije negoli bi se i očekivalo, otkrije i nepatvoreno lice čudovišta. Predokus smo, uostalom, dobili: stigao je već najaviti kako će „stati

za vrat“ nekim međumrežnim novinarima, koji su o njemu iznijeli podatke iz, kako veli, „paraobavještajnih struktura“. Znakovit je bio i njegov blago krvoločni navod kineske izreke: trebaš samo strpljivo čekati na obali rijeke, i već će proplutati „leš“ tvoga neprijatelja. Također je jasno najavio da ne kani hodočastiti na Bleiburg ako tamo bude (a uvijek ih, dakako, ima) crnih košulja. Zato ga ništa nije omelo dohrliti na holokaustični dernek u zagrebačkoj *ćifutani*, te si za tu prigodu, rame uz rame s predšasnikom si Mesićem, ponosno nabiti na glavu židovsku kapicu (valjda nije pofalio niti *rajsneglič*, da ures ne sklizne s tjemena). Zar time nije rečeno puno više nego u dvadeset političkih programa? Zar nije jasno da ovaj, kao ni predšasnik mu Mesić, ne može biti nikakav hrvatski predsjednik, samo judeomasonski?

Judeo-masonski Ignac Paderevski. Ali ovaj pravi, Poljak, također političar i glazbenik u personalnoj uniji, bio je veliki domoljub i nacionalist. Maestro Ivo u tomu ga zasigurno ne slijedi. Uostalom niti njegovu glazbu nema potrebe uzeti odveć ozbiljno: skromni opus od nepunih pedesetak sitnih skladbi kratkoga daha ne zrači osobitom invencijom. To je eklektična, treće- ili četvrtorazredna, standardna, ružna i nervozna, atonalna kakofonija tipična za XX stoljeće, djelomice začudno agresivna za mekancu poput našeg *muzičara*. Štoviše, prema svjedočenju očevidaca – kolega, prozirni *Rista-klavirista* ne zna ni kako valja držati ruke nad glasovirom, a na upit TV-inkvizitora Ace Stankovića (*Nedjeljom u dva*, 22. veljače 2009) izjavio je kako se kao mladić profesionalno kolebao između... nogometa i glazbe! To je po prilici kao kada bi kakva žena priopćila da je bila u dilemi postati bludnicom ili sveticom. Što misliti o takvu glazbeniku – kojemu, uostalom, jedna skladbica nosi naslov *Ars Diaboli*? Hoće li mu takva, vrazja, biti i *ars politica*? Josipović se, doduše, ne izjašnjava kao bezbožnik iliti ateist, deklarira se umjerenije, smatra se „agnostikom“. Tema je vrijedna jednoga slijedećeg članka, pa ću se na nju naskoro vratiti.

PARTIZANSKI POSLIJERATNI ZLOČINI U GOSPIĆU I OKOLICI (7. dio)

mr. sc. Nikola Bićanić, Zagreb, - "Glas Koncila" br. 11/08 **OD SVJEDOKA DO JAVNOG TUŽITELJA**

U Gospiću i u njegovoj neposrednoj okolini partizani su u dvije godine, nakon ulaska u grad 4. travnja 1945., na razne načine ubili više od 3.500 nevinih osoba. Žrtve su bili muškarci i žene, mladići i starci, intelektualci i seljaci, svih dobi i zanimanja, a među njima je bilo i svećenika. Feljton donosi široj javnosti nepoznate podatke o tim zločinima.

POGUBLJENJA PREUZIMA "PРАВNA DRŽAVA"

Kada je počelo pomalo malaksavati pobjedničko slavlje i kad su mudriji među partizanima odlučili da pro-radi "pravna država«, i likvidacije gospićkih Hrvata počela su dobivati kakav-takav "juridički oblik". To znači da se više nisu događala samovoljna ubojstva, nego je svatko od uhićenih nakon mučenja u zatvoru morao proći i kroz "narodni sud".

Među partizanskim egzekutorima u poratnom Gospiću isticao se domaći Srbin Nikola Teslić koji je poubijao velik broj nevinih. Gonjen neobuzdanom mržnjom zbog ubojstva njegove dvije kćeri u veljači 1945, s partizanima je došao u Gospić i, gotovo bez pretjerivanja, iz dana u dan, iz noći u noć, ubijao nevine Hrvate gotovo legalno, ne skrivajući svoja nedjela i svoje zločine. No, kad je partizanski pokret uvelike osramotio i on je zatvoren, i tek formalno "reda radi" osuđen 20. srpnja 1945. čak na 7 godina prisilnoga rada s gubitkom građanskih prava u trajanju 3 godine. Kazna mu je ubrzo po višem sudu, što je bilo očekivati, 22. prosinca 1945. ublažena preinakom u kaznu lišenja slobode u trajanju 18 mjeseci. "Krvavi Nikola", kako je tada nazivan, harao je uglavnom po gospićkoj Bilajskoj, Jasikovačkoj i Žabičkoj ulici i po prigradskom naselju Lipama. Jednom je bio i u Kaniškoj ulici, hoteći zaklati gimnazijalku Nevenku Brkljačić, koja je na svu sreću uspjela pobjeći. Svaki dan je obilazio hrvatske kuće i dijelio tobožnje pozive za sastanke u večernjim satima. Uplašeni hrvatski svijet mu je i vjerovao te je na te "sastanke" odlazio, ali se s njih nije vraćao. S nekoliko svojih istomišljenika "boraca" žrtve je ubijao kod gospićke šume Jasikovca, ili kod Imovine nedaleko od Bilajske ulice i gospićkoga željezničkog kolodvora, pa ih prekrivao tankim slojem zemlje, ili ostavljao nepokopane.

Taj je sud bio ruglo od prava, a u njegovu se radu isticao Hrvat iz Švice kod Otočca, zloglasni Josip Devčić, koji i nije bio u partizanima nego je za vrijeme i karadordevičeve Jugoslavije i NDH bio oružnik (žandar) u Gospiću, u činu stražnika (narednika). Kad su u Gospić 1945. došli partizani, on je postao glavni svjedok optužbe i najrevniji član partizanske tzv. komisije za ratne zločine. Koliko je bio pouzdan, govori podatak kako je jednom prigodom na sudu teretio optuženoga da ga je "svojim očima vidio" kako kolje Srbe točno određenog dana u lipnju 1941. oko 4 sata popodne u Gračacu. Dva dana potom na drugom suđenju teretio je drugoga optuženika da ga je "svojim očima vidio" kako kolje Srbe onoga istoga dana u isto vrijeme 1941, ali kod Smiljana, premda je između Gračaca i Smiljana razdaljina oko 50 kilometara. No, zato je "dogurao" do javnoga tužitelja u Otočcu, a kad su u sudove počeli pristizati školovani pravници s diplomama, ugrabio je položaj predsjednika poljoprivredne zadruge. Svejedno je kasnije zbog pronevjere zadružne kase i sam dospio u zatvor. Od partizanskih sudaca iz godine 1945. stariji Gospićani pamte tužitelje Marka Vujnovića, Ivu Volarića, Maksima Dragosavca, Vasu Vujnovića i druge. Vrijedi spomenuti barem jedan primjer koji pokazuje gotovo nevjerojatnu metodologiju rada tadašnjih sudova. Josu Mažurana iz Konjskog partizanska je vlast iz Karlobaga, u čijem je djelokrugu kao državni službenik bio, poslala da preda pismo u Gospić (bio je cestar kao i njegov djed, i njegov otac Nikola, nadzirao je državnu cestu Gospić-Karlobag na 7 km dugoj dionici od Šušnja do Vidovca). On je to i učinio nakon pješke prijeđenih 42 kilometra kroz velebitsku "pustinju" 24. svibnja 1945. Nije ni slutio da je donio vlastitu smrtnu presudu, iako ga politika uopće nije zanimala niti se njom ikada bavio, a u ratu ni vojnik nije bio. U pismu je, naime, bila napisana preporuka da ga se osudi na smrt i likvidira. Neki su Gospićani istoga dana vidjeli da ga partizani svezanog bodljikavom žicom odvođe u zgradu bivše gospićke žandarmerije. Neko vrijeme mu je rodbina donosila hranu u zatvor sve dok je jednoga dana stražar pred zatvorom više nije primio, uz napomenu da više ne dolaze. Među nedavno pronađenim dokumentima gospićke Ozne nalazi se i zapisnik zatvorenih iz godine 1945. u kojemu piše da je Josu Mažuran 26. lipnja 1945. osuđen na smrt strijeljanjem, i 17. srpnja iste godine strijeljan. Dakako, mjesto pogubljenja i grob su do danas nepoznati.

IZVJEŠĆE O RADU KOMISIJE ZA UTVRĐIVANJE RATNIH I PORATNIH ŽRTAVA REPUBLIKE HRVATSKE (9. dio)

Priredio: **Dragutin Šafarić**,
Velenje, Slovenija

Prema dosadašnjim saznanjima, jugoslavenska je tajna služba diljem svijeta u vremenskom razdoblju od 1946. do 1990. godine likvidirala šezdeset i osam hrvatskih emigranata. Isto je tako utvrđeno da je u tom istom razdoblju pet hrvatskih političkih emigranata netragom nestalo, te se može opravdano pretpostaviti da su bili oteti i na nepoznatom mjestu likvidirani.

Vijeće je također registriralo trideset pokušaja ubojstva te tri uspjele i dvije neuspjele otmice hrvatskih političkih emigranata u razdoblju od 1946. do 1990. godine.

NASTANAK I POVIJEST UDBE

Povijest tajnih službi komunističke Jugoslavije započinje nekoliko godina nakon osnivanja Komunističke partije Jugoslavije 1919. godine, čiji su članovi i funkcionari bili izravno ovisni o tada jedinjoj komunističkoj državi u svijetu - SSSR-u. Točnije rečeno, nalazili su se u različitim oblicima organizirane suradnje s obavještajnim službama SSSR-a i Kominterne. Najpoznatiji su:

Simo Marković, Petko Miletić, Milan Gorkić, Mustafa Golubić, Dragiša Vasić, Blagoje Nešković, Josip Broz Tito, Ivan Stevo Kra-

jačić, Ivo Lola Ribar, Ivan Antonov Srebrenjak, Josip Kopinić Vazduh, Zdenka i Boris Kidrič i drugi.

Prema nekim izvorima, Tito je od 1922. do 1924. pohađao visoku akademiju NKVD-a u Moskvi i dobio čin general majora.

Tijek događaja početkom Drugoga svjetskog rata nametnuo je Josipu Brozu Titu potrebu osnivanja vlastite tajne službe. On je 10. kolovoza 1941. izdao tzv. Uputstva partizanskim odredima glede sigurnosnih pitanja. Te su upute bile opće naravi, a njihova glavna poruka glasila je da "izdajice i provokatore treba smjestiti likvidirati". Nakon toga započinje osnivanje tzv. partizanskih straža, narodnih straža, narodne milicije i sl. pri partizanskim odredima. Tek 1943. Tito donosi odluku o razdvajanju obavještajne i kontraobavještajne službe.

CK KP Slovenije prvi je osnovao Varnostnu in obveščevalnu službu Oslobođilne fronte. U izvješću Titu u ožujku 1942. godine Edvard Kardelj, pod konspirativnim imenom "drug Bevc", napisao je:

"Egzekucionni aparat sastoji se iz oko 50 momaka. Ti momci rade svake stvari. Nekoliko primjera: skoro dnevno padaju denuncijanti, okupatorske sluge itd."

Tek sredinom 1944. godine, točnije 13. svibnja 1944., Tito je odlučio osnovati Odelenje za zaštitu naroda (OZNA). Pet dana kasnije, 18. svibnja, Aleksandar je Ranković u Drvaru potpisao Uputstvo o formiranju Ozne. Pored Tita i Rankovića, osnivačima Ozne mogu se smatrati i ruski obavještajci Vladimirovič Burtačov i Vasiljevič Tiškov Timofejev. Za svoga zamjenika na čelu Ozne Ranković je postavio Svetislava Stevanovića - Čeću.

Ozna se sastojala od četiri odjela. Prvi se bavio obavještajnim poslovima, a na čelu mu je bio Maksimilijan Baće, zvani Maks ili Milić. Drugi odjel bavio se kontrašpijunažom; na čelu mu je bio Crnogorac Pavle Pekić. Treći odjel bavio se vojnom kontrašpijunažom, a vodio ga je general Jefto Šašić. Četvrti odjel, na čelu s Mijatom Vuletićem, rukovodio je tehnikom i vezom.

Prvi načelnik Ozne za Hrvatsku bio je Ivan Stevo Krajačić (zamjenik mu je bio Marijan Cvetković).

Prvi načelnici bili su: u Srbiji Slobodan Penezić - Kracun; u Sloveniji Ivan Maček - Matija; u Bosni i Hercegovini Uglješa Danilović; u Crnoj Gori Veljko Milatović; u Makedoniji Bane Andrejev.

SRBOKOMUNISTIČKI ZLOČIN NAD BOSNOM (5. dio)

Safet Jaskić, "Drinapress", Valencija, Španjolska, 1967. – ulomci iz knjige

Mnoge od ovih nevinih žrtava bile su predhodno strašno i zvjerski mučene. Andjelki Sarić srbo-komunisti su odrezali dojke, a na grudima i objema rukama urezali su joj noževima slovo "U". Ona je u tom mučenju pokazala veliko junaštvo kličući Hrvatskoj i Poglavniku. Za grob ove junakinje nije se saznalo, ali se misli, da su njezine mučeničke kosti ostale negdje u jamama Crne Doline i zauvijek izgubljene. Službenika redarstva Ljeskovara podkovali su velikim čavlima u obje noge i tako podkovanog i svezanog vodili kroz grad i ubili ga. Gradonačelnik Miralembeg Kapetanović odveden je s grupom drugih žrtava prema selu Čela; njemu su na glavu stavili ustašku kapu i u ruku hrvatsku zastavu, koju je kroz grad nosio. Osim toga, silili su ga da kroz grad pjeva. Strahovito su ga mučili i tako mu oduzeli život. Salko Dračić bio je u jednoj grupi strijeljanih, koji su prilikom strijeljanja svi popadali mrtvi. On je također pao, ali bio je samo lakše ranjen, pa je, kad su se razbojnici razišli, ustao i pobjegao kući. Nakon dva dana, Srbin i komunist Mihailo Savanović iz sela Brežičani došao je k njemu, odveo ga i ubio, da bi na taj način nestao najneposredniji svjedok njihovih zvjerstava. Medjutim, čim je Salko došao kući, on je svojima u kući i po susjedstvu izpričao sve o tim strahotama.

Kulminacija razbojstva, u kojoj je glavnu ulogu odigrala "častna partizanska riječ", dogodila se je

sa zaposjednutim bunkerom kod rasadnika u Puharskoj, sasvim na izlazku iz grada. Bunker je branilo 15 ljudi, sve samih gradjana grada Prijedora, kojima je na čelu bio jedan domobranski satnik. Kad je sav grad pao partizanima u ruke, ovaj bunker je,

ostao i dalje neosvojen. Partizani su tada na "častnu riječ" obećali toj maloj junačkoj posadi, da im se ništa dogoditi neće, ako obustave borbu i izadju iz bunkera, te da poslije toga svaki od njih može ići svojoj kući. Većina njih nisu vjerovali toj "častnoj" riječi, ali zapovjednik bunkera i neki vojnici povjerovali su i odlučili izaći iz bunkera i predati se. Nakon što su izašli, bili su pred samim bunkerom pobijeni. Među postrijeljanim su bili: Ibrahim Ališić, Muharem Ključnić, Bećir Delkić i drugi.

U svom sveobćem divljanju srbo-komunističke su bande za tih 25 dana, pored pobijenog naroda, podpuno opustošili grad Prijedor i okolicu. Danju i noću izvozili su kolskim spregama i na druge načine sve, do čega su mogli doći. Gradjane, koji bi se digli u obranu svoje imovine, odvodili u zatvore i većinom ih poubijali. Ovo se je odnosilo samo na muslimane i katolike, dakle, samo na nas Hrvate, dok su Srbi bili u povlašćenom položaju, jer su oni u stvari bili počinitelji tih zločina.

Prijedor

Glavni izvršioци ovih zlodjela bili su partizanski komandant Mile Rajlić i OZNAŠ Pero Glamoča. Oni su po gradu osobno ubijali i za cijelo vrijeme njihovog boravka u njemu bili su strah i trepet. Pero Glamoča nalazi se danas na položaju šefa i direktora glavne pošte br. 2 u Zagrebu, gdje ga je UDBA postavila, premda je bez ikakvih stručnih kvalifikacija. Za njih je glavna stvar, da se je on iztakao kao progonitelj i mučitelj Hrvata, a drugo je sve sporedno.

Nakon 25 dana srbokomunističkim razbojstvima u Prijedoru došao je konačno kraj. Upravo na 25. dan svoje strahovlade, jer su zatvori još uvijek bili puni, spremali su se da pobiju jednu grupu zatvorenika, među kojima su bili Vlado Matanović, Bajazid Suljanović, Petar Weiler i drugi, njih oko dvije stotine. Toga dana, 9. lipnja 1942. godine, zagrmilo je sa svih strana; motorizirane ustaške, domobranske i njemačke jedinice zauzele su grad na juriš i donijele spas Prijedoru i njegovom prorijedjenom i namučenom pučanstvu.

Prijedor

Poslije preuzimanja vlasti od strane hrvatske i njemačke vlasti, prilike su se u gradu sredjivale, a zarobljeni partizani i njihovi pomagači bili su zatvoreni. Iz tih zatvora bili su ne dugo zatim većinom pušteni, a da se nije vodilo ni malo računa o tome, da su mnogi od njih trebali doći pred sud i odgovarati za počinjene zločine. Dokle je išla naivnost hrvatskih vlasti u tom pogledu, pokazuje slijedeći slučaj:

Medju zarobljenim srbokomunistima nalazio se je i Srbin Joko Kondić, učitelj iz Prijedora. Kako su za vrijeme srbokomunističke tiranije u Prijedoru bile škole pozatvarane, trebalo je te škole dovesti ponovno u normalno stanje i odpočeti s radom. Budući da je spomenuti učitelj komunist bio zbog svoga protivhrvatskog rada zatvoren, neki su građani tražili od hrvatskih i njemačkih vlasti, da ga se pusti na slobodu i uputi na redovan rad u školi, gdje je ranije bio namješten. Ovo su uglavnom tražili neki simpatizeri partizana, kojima je bilo do toga, da se ovaj njihov čovjek oslobodi. Zato su izjavili, da je on vrlo dobar i pošten čovjek, koji s komunizmom i partizanima nema nikakve veze, što oni jamče svojom glavom. Na ovaj zagovor spomenuti učitelj bio je pušten i vraćen na svoje mjesto. Godine 1945., kad je završio rat i kad su se svačije karte otkrile, ustanovljeno je, da je taj Joko Kon-

dić bio glavni srbokomunistički obavještajac za naše krajeve.

Poslije ovih događaja, 19. lipnja na večer komunisti na juriš, zauzimaju Bos. Krupu, gdje sam tada bio na dužnosti. Grad su dr-

žali 21 dan pod svojom strahovladom. Ojačani zaplijenjenim oružjem u Prijedoru, ovdje su s lakoćom uspjeli, jer je garnizon bio vrlo malen. Grad opljačkaše do u temelja, a mnoge građane i vojnike, kao i u Prijedoru, poubijaše i predhodno jako mučiše. Medju žrtvama su bili i moja dva prijatelja, kotarski predstojnik Hasan Saračević i nadziratelj pruge Zvonko Slišковиć. Ja sam u zadnji čas su suprugom i djetetom oko pola noći izmakao u pravcu Otoke, a onda oko Cazina i Bihaća.

PREDGOVOR (5. dio)

Prof. dr. Miljenko Dabo-Peranić, robijaš St. Grad. 4.167

Bosna je najdulje sačuvala hrvatsku vladarsku kuću — sve do svoje propasti 1463, ali — kao za uzvrat — Srbijanci najdrastičnije posežu za njom, dugo je već srbiziraju, dugo već uništavaju hrvatske živote i njihova ognjišta.

Medju njima su pak najviše uzeli za metu hrvatske muslimane, jer su upravo oni sačuvali najčišću hrvatsku krv i najčišći hrvatski jezik, a njihova su drevna ognjišta postala najneosvojivim kulama hrvatstva u Bosni i neuništivim zalogom njezina hrvatstva.

Jaskić je jedna od najznačajnijih žrtava srbskog terora, a kao musliman skrenuo je na sebe još

jače njihov bies.

Ne donosimo ovdje njegov život. Nepotrebno je o njemu govoriti: Ova je knjiga opis njegovih doživljaja, neka vrsta djelomične autobiografije. Sama pak činjenica da je uoči svoje smrti poslao pozdrav Generalu Drinjaninu i svoje zapise ostavio "Drini", dovoljno osvietluju njegovo povjerenje u Odpor i pripadnost njemu.

Jaskić je prošao gotovo svim zatvorima i robijašnicama Bosne. Kao malo tko opisao je njezine suprotnosti, zablude a i vrednote diela ratne i poslieratne generacije. Osvietlio je pojavu Mladih Muslimana, neopredieljenih muslimana, a daje i sintezu hrvatstva i bosanstva.

I baš radi toga ući će Jaskićevi doživljaji u budućnost kao povjestno svjedočanstvo o krvavoj stvarnosti koju je proživljavao i on i njegovi zlosretniji supatnici, o idealu Hrvatske Države, o istovjetnosti bošnjačtva i hrvatstva, o čemu je nekada svjedočio i osmanlijski putopisac Čelebija iz XVII. st., govoreći o "jeziku bošnjačkoga i hrvatskoga naroda", dakle o istovjetnosti hrvatskoga i bosanskoga jezika.

Jaskić još kaže: "Mi smo oni koji su kroz svoje dugogodišnje robovanje pod srbokomunizmom naučili dvije stvari. Naučili smo ljubiti i mrziti. Naučili smo ljubiti svoju Domovinu a mrziti neprijatelja **i to mrziti onako otvoreno, prkosno.** Mrziti onako kako to samo robijaš zna" (str. 393).

I to će ući u budućnost kao svjedočanstvo hrvatstva Bosne.

U Parisu, rujna 1967

Prof. Dr. Miljenko Dabo-Peranić
(robijaš ST. GRAD. 4.167)

PODVALE TEORIJE EVOLUCIJE (15. dio)

Harun Yahya (pseudonim autora), Ankara

KRIVOTVORINE EVOLUCIJE (2)

Nebraska čovjek: jedan jedini svinjski zub

Godine 1922. Henry Fairfield Osborn, menadžer American Museum of Natural History, objavio je da je u Zapadnoj Neb-raski, blizu Snake Broka, pronašao fosil u vidu zuba-molara koji pripada pliocenu. Ovaj zub je navodno imao karakteristike koje su zajedničke za čovjeka i majmuna. Započele su duboke znanstvene rasprave u kojima su neki tumačili da zub pripada Pithecanthropus erectusu, dok su drugi tvrdili da je bliži ljudskom biću. Ovaj fosil, koji je izazvao obujmnu raspravu, nazvan je "Nebraska čovjek". Odmah mu je, također, dano i "znanstveno ime": Hesperopithecus haroldcooki.

Mnogi autoriteti dali su Osbornu svoju potporu. Samo na osnovu ovog jednog zuba, nacrtane su rekonstrukcije glave i tijela Nebraska čovjeka. Štoviše, Nebraska čovjek je čak naslikan zajedno sa njegovom ženom i djetecom, kao cijela obitelj u prirodnom ambijentu.

Svi ovi scenariji razvijeni su samo od jednog zuba. Evolucijski krugovi priznali su ovog "čovjeka duha" do te mjere da je jedan istraživač, po imenu William Brayan, kada se suprotstavio ovim pristranim odlukama koje se oslanjaju samo na jedan zub, bio veoma strogo iskritiziran.

Godine 1927. pronađeni su također i ostali dijelovi kostura ovog

fosila. Prema ovim novootkrivenim dijelovima, zub nije pripadao niti čovjeku, a niti majmunu. Shvaćeno je da je pripadao jednoj izumrloj vrsti divlje američke svinje - Prosthennophs. William Gregory ovako je naslovio svoj članak objavljen u časopisu Science u kome je objavio svoju grješku:

"Hesperopithecus: Očito ni majmun, a ni čovjek". Tada su svi crteži Hesperopithecus haroldcookija i "njegove obitelji" bili žurno izmješteni iz evolucijske literature.

Ota Benga: Afrikanac u kavezu

Nakon što je Darwin sa svojom knjigom The Descent of Man (Podrijetlo čovjeka) promovirao tvrdnju da je čovjek evoluirao iz majmunolikog živog bića, počeo je tražiti fosile koji bi ovu tvrdnju i podržali. Međutim, neki evolucionisti vjerovali su da se "pola čovjek-pola majmun" bića mogu naći ne samo u fosilnom zapisu, nego također, kao čak i danas postojeća živa bića u različitim dijelovima svijeta. U početku XX. stoljeća ova potjera za "živim prijelaznim karikama" vodila je nesretnim incidentima, od kojih je jedan od najokrutnijih bio onaj s Pigmejcem po imenu Ota Benga.

Ota Benga je zatvoren 1904. od strane jednog evolucionističkog istraživača u Kongu. Na njegovom jeziku, ime Ota Benga značilo je "prijatelj". On je imao ženu i dvoje djece. Vezan lancima i bačen u kavef kao životinja, on je odveden u SAD gdje su ga evolucionistički znanstvenici izložili

javnosti u St. Louis World Fair zajedno s nekim majmunskim vrstama i predstavili ga kao "čovjeku najbližu prijelaznu kariku". Dvije godine kasnije, odveli su ga u Bronx Zoo-vrt u New Yorku i tamo ga izložili pod oznakom "drevni preci čovjeka" skupa s nekoliko čimpanzi, gorilom po imenu Dinah i orangutanom zvanim Dohung. Dr. William T. Hornaday, evolucionist, direktor zoološkog vrta, držao je duge govore o tome kako je ponosan što ima ovu izuzetnu "prijelaznu formu" u svom zoo-vrtu i tretirao je zatvorenog Ota Bengu kao običnu životinju. Nemoćan da se nosi s tretmanom kojemu je bio podvrgnut, Ota Benga je na kraju počinio samoubojstvo.

Piltdownski čovjek, Nebraska čovjek, Ota Benga ... Ovi skandali pokazuju da se evolucionistički znanstvenici ne ustručavaju upotrijebiti bilo kakvu vrstu neznanstvene metode da bi dokazali svoju teoriju. Imajući ovo na umu, susrest ćemo se sa sličnom situacijom kada pogledamo i na druge takozvane dokaze za legendu o "evoluciji čovjeka". Imamo dakle jednu izmišljenu priču i armiju dobrovoljaca spremnih na sve da tu priču i potvrde.

Ova slika je nacrtana na temelju samo jednog jedinog zuba i objavljena u časopisu u Illustrated London News 24. jula 1922. Evolucionisti su bili izuzetno razočarani kada je otkriveno da ovaj zub nije pripadao ni majmunolikom biću, ni čovjeku, nego jednoj izumrloj vrsti svinje

POSLJEDNJI VOJSKOVOĐA NEZAVISNE DRŽAVE HRVATSKE (13. dio)

**Odžačka Posavina – travanj, svibanj - Rat
poslije rata**

Stjepan Marčetić, Zadar

Uostalom svjedočenje Marka Marića o borbama 30. travnja govori upravo o tome. On navodi:

"Imali smo i mi svoje gubitke: 21 bojovnik bio je ranjen, od toga tri teško te je sutradan jedan od njih umro, i poginulih 6, tj. s ovim ranjenikom koji nije preživio 7. Na drugoj strani izginuli su skoro svi..."⁵⁰.

Kronologija događaja koju donosi Marko Marić kao netko tko je sudjelovao u samim borbama ne podudara se s kronologijom koju s partizanske strane gledajući donosi Ahmed Donlagić. Sami događaji o kojima govore jedan i drugi u većoj ili manjoj mjeri se podudara-

ju, naravno ako se uzme u obzir da se radi o dvije različite strane gledanja, tj. dva različita gledišta iz dvije različite i sukobljene vojske. Ipak kronološki razmimoilaženja su velika, posebno oko datuma uključivanja partizanske avijacije u napade na branitelje Odžaka i okolice.

Marko Marić tvrdi da su 5. ili 6. svibnja 1945. iz pravca Broda stigli partizanski zrakoplovi koji su nedugo potom počeli prosipati svoj teret po obrambenim položajima hrvatske vojske.

Kaže da su se ta nadlijetanja i užasna pucnjava po njihovim položajima ponavljala i po nekoliko puta na dan. Tako je bilo toga dana, a dolaskom noći stali su i napadi. Idućeg jutra bombardiranje i mitraljiranje hrvatskih položaja počelo je ponovno, najprije iz visine, pa sve niže da bi bolje pogodili. Učinak ovih bombardiranja prema svjedočenju i nije bio velik.

Bombe su padale ne samo duž braniteljskih položaja nego i po partizanima. Partizani su zbog toga

ujutro napuštali svoje položaje, a navečer se ponovno vraćali. Ovakva bombardiranja i stalni napadi iz zraka trajali su 11 dana, a za to vrijeme nije bilo partizanskih juriša. Prema Marićevim tvrdnjama od silne uzastopne zrakoplovne paljbe po hrvatskim položajima iz dana u dan poginula su ukupno 3 bojovnika, a 7 ih je bilo ranjeno. Dakle zrakoplovni napadi su po njegovu svjedočenju trajali od 5. do 16. svibnja, a onda započinju novi juriši i ponovno borba prsa u prsa.⁵¹ S druge strane Donlagić u to vrijeme smješta najveće i najkrvavije pješačke borbene okršaje.⁵² Te ih opisuje na sljedeći način:

"...6. maja pojačali pritisak na neprijatelja u Odžaku, a uveče je brigada (19. birčanska) prešla u napad sa težištem između Odžaka i Vlaške Mahale. Njen zadatak je bio da privuče na sebe što jače ustaške snage i da prodorom prema selu Dubici olakša napad 16. brigade iz pozadine i razdvajanje ustaške grupe na dva dijela. U teškoj borbi su 2. i 3. bataljon prodrli na svom pravcu nastupanja i s pred-

njim dijelovima izbili u selo Dubicu. Ali, pred svanuće neprijatelj je izvršio snažan protivnapad i potisnuo oba ta bataljona na polazne položaje; čak se 3. bataljon povukao i iz Prnjavora ka Potočanima... U toj borbi 19. birčanska brigada je pretrpjela teške gubitke: 21 poginulog (među njima komandant Miloš Trišić), 22 nestala i 32 ranjena...

⁵⁰ Isto, str. 121.

⁵¹ Isto...

⁵² O datumu uključivanja zrakoplovstva u napade na području Odžaka jedinstven stav nemaju niti partizanski izvještaji s ovoga područja. Po dokumentima Jugoslovenskog ratnog zrakoplovstva tvrdi se da su zrakoplovi od 21. do 25. svibnja 1945. tukli utvrđene položaje oko ušća rijeke Bosne u Savu, tj. Svilaj, Potočane, Odžak, Mrku Adu. S druge strane Danko Fućak u: Kalendar važnijih događaja u vazduhoplovstvu na teritoriji Jugoslavije, od aprila 1941. do maja 1945. godine, Vojnoistorijski glasnik XXII (1971.), br. 3, str. 260., tvrdi da su zrakoplovi djelovali od 17. do 28. svibnja 1945. No spominjanja zrakoplova u periodu o kojem govori Marić nema., prema Marko BABIĆ, str. 126.

AFŽ na Trgu bana Josipa Jelačića

MISTERIJ BLAŽENOG KARDINALA ALOJZIJA STEPINCA! (3. dio)

Moto: "In Te, Domine, speravi." (U tebe se, Gospodine, uzdam.)

Jure Prpić, Zagreb

Na tako sramni cinično-licemjerski postupak prosjedi su dolazili iz cijelog svijeta. Tako pod vodstvom Njujorškog nadbiskupa Francisa Spellmana organizirani protesni marš u Washingtonu na Kapitol gdje je sudjelovalo stopedesettisuća ljudi da se oslobodi nadbiskup Stepinac pod takvim okolnostima pritiska Tito šalje svoga vjernog slugu dr. Vladimira Bakarića-Svilenog tkz. Narodne Republike Hrvatske da potpiše već sročenu molbu predsjedniku Jugoslavije Titu za pomilovanje da bi odmah bio oslobođen i poslan u inozemstvo.

Nadbiskup je taj prijedlog odbio i zatražio je od Tita i zatražio reviziju suđenja, ali ne pred komunističkim sudom, nego pred neovisnim sudom. Na prijedlog da ode iz zemlje odgovorio je, da svoj narod nikada neće ostaviti. Dana 29. studenog 1952. Papa Pio XII. imenovao je nadbiskupa Stepinca u rang kardinala, što je Tita toliko razbjesnilo da je s Vatikanom raskinuo diplomatske odnose.

Blago je preminuo u Krašiću 10. veljače 1960. primivši sva pomanjanja, a posljednje njegove riječi su bile: "Oče budi volja tvoja".

Ovim putem osvrnuo bih se na neke dijelove govora na suđenju nadbiskupu Stepincu od 3. listopada 1946. godine.

Iskaz nadbiskupa Stepinca:

"Na sve tužbe, koje su ovdje protiv mene iznesene, odgovaram da je moja savjest mirna, makar se publika tome smijala. Sada se ne kanim braniti niti apelirati protiv osude. Ja sam za svoje uvjerenje sposoban podnijeti ne samo ismijavanje, prijezir i poniženje, nego jer mi je savjest čista - pripravan sam svaki čas i umrijeti.

Nisam bio persona grata ni Nijemcima ni ustašama. Nisam bio ustaša, niti sam položio njihovu zakletvu, kako su učinili vaši činovnici, koji su ovdje. Hrvatski narod se plebiscitarno izjasnio za

hrvatsku državu i ja bih bio ništarija, kad ne bih osjetio bilo hrvatskog naroda, koji je bio rob u bivšoj Jugoslaviji.

I to što sam govorio o pravu hrvatskog naroda na slobodu i nezavisnost, sve je u skladu s osnovnim principima saveznika istaknutim u Jalti i u Atlantskoj povelji. Ako prema ovim zaključcima svaki narod ima pravo na svoju nezavisnost, zašto bi se to onda branilo samo hrvatskom narodu? Sveta Stolica je toliko naglašavala da i mali narodi i narodne manjine imaju pravo na slobodu. Zar katolički biskup i metropolita ne bi o tom smio ni pisnuti? Ako treba, past ćemo jer smo vršili svoju dužnost. Ako mislite da je hrvatski narod zadovoljan ovom sudbinom ili mu eventualno još pružite priliku da se izjasni, s moje strane nema poteškoća. Poštivao sam volju svoga naroda i poštivat ću je.

Slobodan sam navesti neke činjenice iz kojih se vidi suprotno. Ponovo tvrdim pred svima: 206-270 svećenika je poubijeno je od Narodno-oslobodilačkog pokreta. U nijednoj civiliziranoj državi na svijetu ne bi toliki svećenici bili tako kažnjeni za te krivice, koje im imputirate.

U nijednoj drugoj civiliziranoj državi ne bi se na smrt sudilo, nego najviše na zatvor. Vi ste učinili pogrešku fatalnu, što ste pobili svećenike. Narod Vam to neće nikada zaboraviti.

Mi ovakvu slobodu smatramo iluzijom i mi nećemo biti bespravno roblje. Borit ćemo se sa svim zakonitim sredstvima za svoja prava i u ovoj državi.

Blaženi Alojzije Stepinac

UZROCI RASPADA JUGOSLAVIJE (5. dio)

prof. Filip Ćorlukić, Pula

U 10 sati i 30 časaka otvorio je sjednicu Hrvatskoga sabora predsjednik značajnim govorom, u kojemu je prikazao politički položaj. Sabor je tada jednoglasno proglasio i usvojio odluku koja glasi ovako:

Hrvatski državni sabor - na temelju potpunog prava narodnoga samoodređenja, koje je danas već priznato od svih zaraćenih vlasti stvara ovaj zaključak. „*Svi dosadašnji državopravni odnošaji i veze između Kraljevine Hrvatske, Slavonije i Dalmacije s jedne strane te kraljevine Ugarske i carevine Austrije s druge strane – razrješavaju se. Ukida se dakle i ništetnim proglašavaju svi kasniji njeni dopunci ili revizije tako da od danas Dalmacija, Hrvatska i Slavonija nema s kraljevinom Ugarskom ni upravno ni faktično nikakvih zajedničkih državnih poslova.*“ II. „*Dalmacija, Hrvatska i Slavonija s Rijekom proglašuje se nezavisnom državom prema Ugarskoj i Austriji...*“.

Sad zazvoniše zvona u svim crkvama zagrebačkim, da sav narod doznade da se Hrvatska oslobodila veza s Ugarskom i Austrijom. Na Markovom trgu zavlada neopisiva radost. Narod je u oduševljenju pjevao rodoljubne pjesme i klicao narodnim zastupnicima, a u mnogom oku vidjela se suza radosnica. Svatko je osjećao da su raskinuti lanci, kojima su Beč i Pešta okovali nepobijedene, ali zato izigrane Hrvate.

Karlu IV. trebalo je oduzeti **vrhovnu vlast**, koju on vrši kao kralj hrvatski. Zastupnici se sporazumješe o tomu, da od sada ovu vrhovnu vlast mjesto Karla IV. vrši „Narodno vijeće“. Zato je Saboru predložen ovaj prešni prijedlog: „Sabor kao predstavnik kraljevine Hrvatske, Slavonije i Dalmacije –

smatra objavu „Narodnog vijeća“ od 29. listopada 1918. za sebe obvezatnom, te izjavljuje, da „Narodnom vijeću“ priznaje vrhovnu vlast“.

Pošto je tadanji ban očitovao, da cijelu egzekutivu (izvršnu vlast) stavlja na raspolaganje „Narodnom vijeću“, primljen je taj prijedlog jednoglasno. Ovim časom prestade u Hrvatskoj vrhovna vlast kralja Karla IV., koga je zamijenilo „Narodno vijeće“.

Predsjednik prekine ovu sjednicu Hrvatskoga sabora, te pođe s narodnim zastupnicima u crkvu sv. Marka, gdje je odslužen „Te Deum“. Istodobno je narod na Markovu trgu prisezao vjernost neovisnoj državi Hrvatskoj. Obrazac prisege izgovarao je jedan sabornik, a narod, je riječ po riječ ponavljao ozbiljno i oduševljeno. Prisegoše i časnici koji izvukoše mačeve iz korica svojih. Iza povratka iz crkve predsjednik sabora reče: „Predlažem da se ova sjednica zaključi, a naredna da se održi u vrijeme, kada to potrebe uzištu“. **Pošto je sabor jednoglasno primio i taj prijedlog, zaključena je u 12 sati i 50 časaka ova sjednica Sabora hrvatskog, kojemu je to ujedno bila prva i posljedna sjednica.**

„U svojoj sjednici od 29. listopada 1918. imenovalo je predsjedništvo „Narodnoga vijeća“ **novu vladu za tzv. Hrvatsku i Slavoniju**. Banom postade dosadašnji ban Antun pl. Mihalović. Njemu uz bok postaviše 11 povjerenika, poimence; Milana Rojca za bogoštovlje i nastavu, dra Aleksandra Badaja za pravosuđe, dra Srđana Budisavljevića za unutarnje poslove, Franju Brauma za financije, Edu Markovića za prehranu, dra Živka Petričića za narodno gospodarstvo, dra Đuru Šurmina za trgovinu, obrt i industriju, Većeslava Wildera za željeznice, Cezara Akačića za poštu, brzojav i brzoglas, dra Matu Drinkovića za narodnu

Beč

obranu, a Vilima Bukšega za socijalnu skrb, povjerenikom za Istru imenovalo je „Narodno vijeće“ 31. listopada dra Matka Laginju, odvjetnika u Puli. Vlast pak u Dalmaciji preuzeše odvjetnici: dr. Ivo Krstel i dr Josip Smodlaka.“

.....

„Narodno vijeće u Zagrebu na prijedlog glavnog odbora nar. vijeća u Sarajevu 1. studenoga 1918. imenovalo je narodnu vlast za Bosnu i Hercegovinu. Predsjednikom vlade postade Atanasije Šola, a povjerenicima dr Josip Sunarić za unutarnje poslove, Danilo Dimović za pravosuđe, dr Mehmed Spaho za obrt i trgovinu, poštu i brzojav, Savo Jelić za javne radove i željeznice, Vjekoslav Jelavić za poljoprivredu i rudarstvo, dr Uroš Krulj za zdravstvo, dr Tugomir Alaupović za prosvjetu i bogoštovlje, a Stevo Žakula za prehranu, predsjednikom vrhovnog suda imenovan je dr Halibeg Hrasnica.“

Narodno je vijeće odmah preuzelo vlast, koju je do tada vršio kralj Karlo IV. Još istoga dana javilo je „Narodno vijeće“ podmaršalu Metzgeru, koji je zapovijedao hrvatskim četama na talijanskoj fronti, da vijeće obustavlja sva neprijateljstva protiv dosadašnjih protivnika.“

Kraj citata.

GDJE JE NESTALA NAJBROJNIJA I NAJLOJALNIJA VLAŠKA NACIONALNA MANJINA?

mr. sc. Dragan Hazler, sanitetski domobranski častnik HV u pričuvu, Basel, Švicarska

Poštovani gospodine Došen!

Osobno sam Vas upoznao kroz Vaša pisanja, s kojima ste ostavili rešpektirajući dojam o sebi. U zadnja dva nastupa, štetite svome osobnom ugledu, slozi Hrvata, koja nam je potrebna kao kruh svagdašnji i trošite svoj um, trud i vrijeme za jalovi posao, kojim ćete više štetiti, nego koristiti zdravom hrvatstvu.

Glede gospodina Nike Šoljka i Jolića, dobro je da uvidate neke njihove pogrješke, ali im ukažite na pogrješke, a ne obezvrjeđujte njihovu osobnost. Nisu svi Hrvati idealni. Nisam niti ja idealan mada od svoje četvrte godine djelujem na najbolji način za Hrvate i za Hrvatsku.

Veliki rimski filozof i pisac Lucius Annaeus Seneca je imao iznad radnog stola slogan: "Prijatelj mi je onaj, koji mi ukazuje na pogrješke, a ne onaj, koji me hvali!" Dakle, ukažite čovjeku na pogrješke i zadržite s njim prijateljske i suradničke odnose, ali mu ne sipajte otrov u obraz. Ja sam osobno u nekoliko pisama ukazao gosp. Šoljku na pogrješke i imam dojam, da ih je izpravio, odnosno da ih izpravlja. Inače, ne poznam osobno gosp. Niku Šoljka. Znam da je neograničeno marljiv i tu njegovu marljivost pročistimo i iskoristimo je kao pročišćenu potočnu vodu za lički mlin (vodenicu). Ako bismo tražili u Hrvatskoj Hrvate po najstrožem kriteriju, bojim se da

će takvi postati Hrvatska nacionalna manjina u Hrvatskoj.

Zašto hrvatskog Vlaha Nikolu Teslu pretvarate u Srbina Pejnovića?

Imate Vi pravo, prezime Tesla potječe od vrste oruđa. Trebam li Vas uvjeravati da brojna hrvatska i nehrvatska prezimena potječu od naziva oruđa, od nekog predmeta, od bavljenja nekom djelatnošću, od lokacije iz koje je netko došao pa čak i od rugalice... Evo Vam nekoliko takvih prezimena bez obaziranja na sustav, kojem tko pripada: Aman, Bosanac, Cvitković. Čiković, Dolinar, Đipalo, Emšo, Forko, Gmaz, Hitrec, Ivčec, Jablan, Kovač, Lumbarda, Mulac, Nikšić, Ovan, Pastuh, Ribar, Sirovina, Šegrt, Tabak. Unac, Vodopija, Zvonar, Žabac. Ovo su pretežno hrvatska prerzimenena.

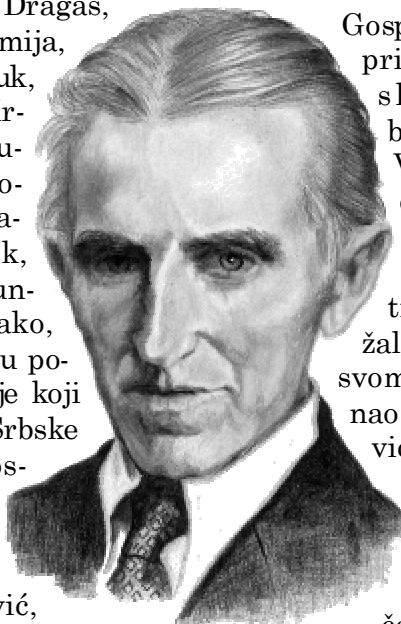
Evo Vam nekoliko vlaških prezimena u Hrvatskoj: Arambaša, Banda, Beara, Cimeša, Čubra, Čuruvija, Dereta, Dragaš, Džutura, Đipalo, Eremija, Fila, Guzina, Hajduk, Trkulja, Jankulija, Krneta, Levarda, Mamula, Novala, Ovuka, Polovina, Rkman, Sarapa, Šaša, Tesla, Uskok, Vila, Vujaklija, Zubundžija, Žugaja. Dakako, neki od ovih Vlaha su pohrvaćeni, ali više ih je koji su kroz djelovanje Srbske pravoslavne crkve postali veće Srbende, nego na primjer Srbi poput ovih: Andelinović, Budisavljević, Cicvarić, Dragosav-

ljević, Evremović, Fotić, Gavrilović, Jovanović, Kosanović, Leposavić, Milutinović, Nedeljković, Opačić, Pejnović, Ristić, Stanjlović, Šekularac, Trbojević, Urožević, Zinaić i Žarković. :

Nismo znali pridobiti pravoslavne Vlahe za hrvatsko opredjeljenje

Za taj propust smo si mi sami najkrivlji, a zakazala je i naša Crkva rimokatolička, koja je dozvolila na svome tlu djelovanje političke Srbske pravoslavne crkve, kao najisturenije i najjače političke sile države Srbije. U to područje nerado ulazim, a napose nerado kritikom na slabost naše Crkve. Ona je činila, što je mogla i što joj je dozvolio gazda iz Rima.

U našoj, bivšoj Senjsko-Modruškoj biskupiji, u kojoj je bilo Bogoslavlje na hrvatskome jeziku prešli su poneki Vlasi i čak poneki Srbi na grkokatoličanstvo i rimokatoličanstvo.

Nikola Tesla

Gospić kao i Slunj pripadao je Senjsko-Modruškoj biskupiji pa je Vaša upornost oko Pejnovića donekle opravdana, ali je upitna točnost. Na žalost, ja nisam u svome životu upoznao nijednog Pejnovića, koji je prešao na Hrvatsko, a ima ih u Slunjskome kraju. Jedan je čak iz miješanog

braka, ali on je Srbin. Poznam neke Vlahe i čak Srbe, koji su se pohrvatili: Medić (tvorac Vile Velebita), Uzelac u Gospiću, Kosanović i Zdjelar u Slunju, Hranilović (u Žumberku), Ogrizović (u Senju) i čak Jovanovići u Rijeci.

Bilo bi Vama i Hrvatskoj puno korisnije baviti se Vlaškom manjinom

Kad se već dobronamjerno trudite bilo bi Vama i Hrvatskoj puno korisnije baviti se Vlaškom manjinom u Hrvatskoj. Vlaška obitelj Tesla je posrbljena kroz državnu, političku velikosrbsku instituciju SPC. To je vjerojatno učinjeno još prije, nego je Marko Mešić protjerao Turke iz Like.

Temom Vlaške nacionalne manjine bi se trebala pozabaviti hrvatska nacionalno-demografska znanost, povijest i hrvatska politika. Na tom polju SPC je postupila nasilnički i obezvriedila je Vlaške statute, koji su štitili Vlahe. Pri tome su spavali svi mjerodavni u Hrvatskoj. hrvatsko plemstvo, hrvatska civilna vlast, hrvatska vojna vlast i Rimokatolička crkva u Hrvata.

Teško je nešto pozitivno reći, kad bi bilo i volje da se nešto

poduzme od spomenutih institucija jer je to pitanje: Srbi - Vlasi utonulo duboko u povijest i hrvatski Vlasi su jače odhrvaćeni, nego na primjer: Hrvati - odhrvaćeni Bošnjaci.

Eto, u podnaslovno najavljeno-me, o svačemu pomalo.

Nemojte pisati protiv nijednoga Hrvata zajedljivo i uvriedljivo osim protiv komunističkih lopova. Po njima pljujte!!! Bolje je i korisnije, da posavjetujete neke Hrvate i učinite od njih djelatnike za Hrvatsku. Ne mogu svi Hrvati biti Mladen Schwartz, a Niku Šoljka treba umjesnom kritikom imati UZ SEBE, A NE PROTIV SEBE!

"Složna braća kuću grade, a nesložna je razgrađuju."

Još samo par misli iznesenih u Vašem pismu, autobiografske naravi. Ja sam kao mladi tehničar službovao godinu dana u Gospiću (1950/51). Gospić je još mirisao na nedužnu hrvatsku krv, a suze majki i suze udovca od poubijanih muževa i sinova hrabrih hrvatskih vojnika umivale su im lijepe ličke obraze. Mene svi pravi Gospićani voljeli jer smo se prepoznali. Radno mjesto mi je bilo u kući Mikića. Družio sam se (po sjećanju s dečkima i djevojkama ovih pre-

zimena): Čanić, Čorak, Došen, Javorović, Juras, Jurjević, Pavelić, Smojver, Starčević, Štimac, Tomičić, Tomljenović, Uzelac... To su bili pravi dečki i prave pristojne cure. Ljeti smo se kupali na Novčici, igrali nogomet ili se penjali na Visočicu..., zimi kao u zimi znali smo se družiti kod mene (imao sam veliku sobu) ili smo odlazili na ples u ondašnju Preparandiju. Upoznao sam pješice, biciklom ili vlakom svu okolicu Gospića: dva Kosinjca, Perušić, Lički Osik, Bilaj i dalje, Sveti Rok, Lovinac i uzbrdo: Oštarije čak i Karlobag...

Moj prvopričestni svećenik, vlč. Dragutin Kukulj je iz Slunja otišao u Gospić. Tamo su ga umorili srbskokomunistički i četnički zločinci.

Sada je u Gospiću najbolji Slunjanin svih vremena: Prof. Dr. Mile Bogović, organizator i voditelj Gospićko-Senjske biskupije. On gradi (uz sve ostalo) Crkvu Hrvatskih mučenika na Udbini. Trebamo mu pomoći mi Hrvati iz dijaspore. Ja darujem za tu Crkvu kip (repliku) Gospe Slunjske, zaštitnicu hrvatskih ognjišta. Svi, vi Hrvati iz svojih obitavališta u dijaspori trebali biste pomoći izgraditi, odnosno zgotoviti tu Zavjetnu Crkvu Hrvatskih mučenika.

Sa svojom biografijom Vas neću obterećivati. Tek toliko da znadete, na kojoj sam strani bivstvovao i čak nešto ratovao: Neuspjeli atentat na zločinca Tita, pitomac Dočastničke škole Hrvatske ustaške mladeži u Karlovcu, odkuda me je mater Francika izvukla (protiv moje volje) par dana prije pada Karlovca. Sve moje suučenike su komunističko-srbski zločinci postrijeljali u šumi Jazovki pokraj Karlovca. Za moju ustašku školu nisu znali srbsko-četnički ni komunistič-

Božo Čulo - bankar

ki lopovi, inače ne bi pisao ovo pismo. Imao sam stalno u Zagrebu u školi, na fakultetu i na radnome mjestu u Plivi nacionalnih i protukomunističkih problema. To me je prisililo na emigraciju. Vratio sam se za vrijeme ovog rata, kojega ja zovem Srbski okupacijski rat na Hrvatsku i pod tim nazivom bi trebao ući u sve povijesti za sva vremena. Preljepim nazivom Domovinski rat, mi štitimo Srbe od zločinačkog naziva i zanata.

U Slunjskome kraju sam sa svojim domobranima (veteranima) podigao oko 30 spomen obilježja i posebice pokojnom vitezu Juri Francetiću. Srušio ga je Sanader po nalogu Slovenke Vesne Teršelić i to rano ujutro, kad su Slunjani još spavali.

Namjeravam ga sudski zatražiti natrag. Ali, što onda s njim?! Možda bismo ga trebali izložiti u Bleiburgu. Isto tako i Poglavnika, Budaka i druge. Kad im Do-

movina uskraćuje grob i spomenik, učinimo to u Bleiburgu!?

Uz najlipše hrvacke pozdrave, svakome po njegovu izboru, bilježim se

Dragan Hazler, sanitetski domobranski častnik
HV u pričuvi.

DOBRO MI JE POZNATO TKO JE BIO NIKOLA "TESLA"

Zvonimir R. Došen, Kanada

Ja sam rođen u onome kraju i vrlo dobro mi je poznato tko je bio Nikola "Tesla". Uz to također posjedujem knjigu Margaret Cheney. Točno je da je "prezime" Tesla bio samo nadimak, radi velikih prednjih zubi Nikolinog djeda, to je svakome iz onoga kraja je poznato, (tesla je прибор koji su naši stari rabili za kopanje korita - škipa, u kojima su mijesili kruh i načava, u kojima su solili meso), no što me najviše čudi jest da nitko ne navodi pravo prezime Nikole i njegovih preda, a to je PEJNOVIĆ. Nikola je rođen u blizini Smiljana u zaselku Podbogdanić, ili kako neki kažu Pod Bogdanićem (pod brdašcem Bogdanić). Tu, pod Bogdanićem bilo je nekada deset kuća (obitelji) Pejno-

vića, pet je bilo katoličke, a pet pravoslavne vjere. Tuda sam prošao bezbroj puta. Također, u istoj klupi u Gospićkoj gimnaziji (koja je onda 50tih nosila njegovo ime) sjedili smo ja i Jovo Pejnović, potomak Nikolinih rođaka. Bio je vrlo bistar i nikada nije "srbovao" kao neki drugi iz Divosela, Ploče, Raduča, Počitelja i drugih "srpskih" sela. Kasnije je, mislim, otišao u "šegrtsku" obrtničku školu. Čuo sam da je negdje kasnih 60tih vozio teretnjak i u Gospiću pregazio djevojčicu, radi čega se propio i izvršio samoubojstvo. Margaret Cheney u svojoj knjizi navodi da nije uspjela pronaći da se Tesla školovao u Pragu. Da ga je tražila pod pravim prezimenom, siguran sam da bi ga bila našla.

O svemu tome, malo kasnije i malo obširnije.

PREDSTAVKA O DAVANJU INFORMACIJA

Policajska uprava Bjelovarsko-bilogorska

Branko Stojković, Bjelovar, 9. ožujka 2010.

Dana 6. ožujka 2010. bio sam u caffè baru „Petar Pan“ u Bjelovaru. Kako tamo ima „Internet“, tj. računalo s kojim se mogu služiti gosti, ja sam malo pregledavao dnevne vijesti. Otvorio sam stranice MUP-a RH, i gledao ih. Kad sam otvorio „Tjeralice“, vidio sam osobu koju sam odmah prepoznao. Ali tu osobu sam znao kao ŽELJKA NOWAKA, a ne kao BAČELIĆ BOŽU, rođenog 29. kolovoza 1970. godine u Šibeniku. Pročitao sam podatke o kaznenom djelu, da je izdan nalog

za tjeralicu: zbog ratnih zločina protiv civilnog pučanstva. Nedostupan je Županijskom sudu u Šibeniku.

Dotičnu osobu sam zamijetio prvi put negdje krajem listopada 2009. godine, i to u nekoliko navrata u noćnim satima u automat klubu „Roulette“ (preko puta bivše trgovine Remuš) u Haulikovoj ulici.

Uočio sam da taj čovjek nije odavde, mislim iz Bjelovara. On s nikim nije razgovarao. Igrao je uvijek na istim aparatima. To su dva aparata jedan do drugog. Oni se nalaze na lijevoj strani kada se uđe u kockarnicu, preko nekoliko stepenica. Ono što sam zapazio igrao je na automatima uvijek isti čip 2/9, igra se zove „kugle“. Znao je nekoliko puta otići i ponovo se vratiti. Kada ga je netko na mobitel zvao, povukao bi se u stranu i kratko razgovarao. Na licu mu se vidjelo da ima nekih problema. Poslije telefonskih razgovora izgledao je blijed i zabrinut. Aparat je znao ostavljati rezervirane, kad je odlazio, odnosno on se je ponovo vraćao. Sjećam se, da je jednom izgubio puno novca, mislim da je to bilo nekoliko tisuća kuna. Jednom je čak i dobio neki malo veći novac. Mene i moju suprugu častio je s kavom. Pošto ja ne pijem kavu platio mi je sok.

Tako sam se prvi put upoznao s osobom koja mi se je predstavila kao Željko Nowak, koji je rođen u Đurđevcu, mjestu koje je udaljeno samo 28 kilometara od Bjelovara. Ta osoba vrlo čisto je govorila hrvatski. Rekao je, da je rođen 12. 7. 1963. godine. Da mu otac u Bjelovaru ima kuću na Đurđevačkoj cesti br. 126. Da on trenutno radi i živi u Njemačkoj. Između ostalo jednom prilikom u automat klubu mi je pričao, da mu je bratić došao u Bjelovar, i da ga čeka kod tržnice. Da su se na tržnici „zakvačili“ s nekim Albancima. Hvalio se je, da mu je bratić nositelj „crnog pojasa“ iz borilačkih vještina. Da je u autu imao „hekler“, da ne bi njihovi napadači dobro prošli.

Pitao sam ga što radi u Njemačkoj, rekao je da vozi kamion za jednu njemačku firmu. Da je bio oženjen za Njemicu i da se je rastao. Kad je došao u Hrvatsku, da je došao s 40.000 eura, koje je u mjesec dana zakockao. Pitao sam ga od čega sad živi? Rekao je da ima još novca u njemačkoj banci. Dotičnu osobu neko vrijeme nisam vidio. Možda je otada prošlo i mjesec dana.

Bilo je to u nedjelju 27. 12. 2009., oko 18.00 sati kada sam susreo Željka Nowaka. Dolazio mi je u

susret. To je bilo na Šetalištu Ivše Lebovića, tj. na križanju sa ulicom A. K. Miošića. Sreli smo se na pješačkom prijelazu. On je izgleda došao s ceste koja ide za Đurđevac. Pozdravio se je sa mnom. Rekao je da se žuri. Pitao me je za broj moga mobitela, koji sam mu rekao. A on ga je upisao u svoj mobitel.

Dan poslije, 28. 12. 2009. u ponedjeljak, Željko Nowak me je zvao u 7.15 sati ujutro. Hitno je tražio da se nađemo kod bjelovarske pošte, što je odmah druga ulica od mog stana u A. B. Šimića 3. Pitao sam ga: što je tako hitno i zašto me tako rano zove? Znao sam da se kocka i da vjerojatno treba novac. Tražio je od mene da mu posudim 200 eura za put u Njemačku. Pokazivao mi je neke njemačke papire i rekao je kad tamo stigne da će mi odmah poslati novac. Nowak je vjerojatno znao da sam ja predsjednik Udruge ŠTIT i mislio je da smo mi humanitarna udruga. Pa stoga da ću mu ja pomoći. Tog jutra otišli smo u gostionicu Zagreb, koja se nalazi u mojoj ulici, preko puta mog stana. Tamo sam platio kavu Željku Nowaku. Gotovo jedan sat smo tu razgovarali. Htio sam čovjeku pomoći da ode kući. Rekao mi je da mu se žena (Njemica) zove CLAUDIA, da sad živi s nekim KOVAČEVIĆEM u Schullstrasse u LEONBERGU. Da mu se otac zove VESELKO NOWAK, da je rođen 1940. godine. U Njemačkoj da radi u Sindelfingenu.

Kada sam ga pitao – gdje je bio dosad da ga nisam vidio od onda, kada smo se prvi put upoznali. Rekao je da je vozio kamion za Tursku, pokazao mi je vozačku na njemačkom na ime ŽELJKO NOWAK. Rekao mi je da imao je problema, jer je u kamionu navodno nađena neka droga. Da je u Zagrebu bio na obavijesnom razgovoru u policiji zbog braće Petrač, sinova Hrvoja Petrača.

I da mu je drago, da ništa nije rekao što zna, već da se je branio šutnjom. Ja sam mu rekao da u Bjelovaru ima jedan ŽELJKO NOVAK. On mi je rekao da mu to nije nikakav rod, da se on preziva Nowak s dvostrukim W. U njegovom razgovoru bilo mi je nešto čudno. Rekao je, da ja poznajem puno ljudi – i da bi ih on sve izvarao. Ja sam bio zbog toga dalje oprezan.

Pitao sam ga gdje je sinoć spavao? On je rekao da nije spavao, da se je cijelu noć šetao. Da ga je policija uočila ispred franjevačke kapelice ujutro oko 4 sata. Da je htio posuditi, tj. tražiti novac od franjevaca, u Mihanovićevoj ulici. Kako mu ja nisam posudio novac (200 eura), rekao sam mu da se obrati u Caritas za pomoć. Kod tržnice smo sreli Danicu Bilić, ona nas je pozvala u „Zumu“ na kavu. Tamo smo zajedno razgovarali oko jedan sat.

Mislim da se je Nowak, kada je Danica plaćala račun na šanku, digao iza stola i otišao do nje i s njom nešto razgovarao. Mislim da ju je tražio novac na posudbu. Danica je otišla. Njega je netko zvao na mobitel, zatim je meni rekao da će mu u 17.00 sati neki prijatelj donijeti 200 eura iz Đurđevca. Kazao je da je dva jutra bio na kavi u caffè baru „Kaktus“ kod autobusnog kolodvora. Da se je upoznao s vlasnikom te gostione Milanom, da je kod njega ostavio neki paket, tj. mobitel za prodati. Ja sam mu našao kupca za taj mobitel, po koji je on otišao. Prodao ga je Mili Halapi, koji

Božo Bačelić

radi u trgovini na Trgu hrvatskih branitelja. Znam da je vlasnik „Kaktusa“ Milan (098/777-388) bivši policajac. Ja u Željka Nowaka nisam mogao posumnjati, odnosno nisam znao da je počinitelj najtežih kaznenih djela, jer on se je po bjelovarskom korzu slobodno šetao kraj policije. I kada smo bili u "Zumi" našlo se tu nekoliko policajaca, koji su bili gosti. Osjećao sam da nešto mulja, ali mislio sam – da je upao u nešto kao ovisnik u kocku i da to čini zbog toga. Tog dana on je otišao.

A ja sam ga vidio drugi dan u utorak 29. 12. 2009., na gradskom korzu, na križanju Haulikove i ulice Petra Preradovića. Jednostavno je pobjegao, kad je mene spazio, misleći da ga nisam vidio. To je bilo u 12.05 sati. Samo dalje stotinjak metara, točnije na Trgu E. Kvaternika ispred Kapelice sreo sam se s Danicom Bilić. Bilo je 12.07 sati, samo dvije minute više, nego onda kad sam zadnji put vidio Željka Nowaka. Danica mi je rekla da je ujutro bio u Caritasu na jelu i da mu je dala neki novac. Mislim da je to bilo 150,00 kuna ili 350,00 kn. Ja sam rekao Danici da mu nije trebala dati novce, jer nešto „mulja“, da sam ga sad vidio i da je pobjegao od mene. Bio sam ljut, jer gotovo, da je na moje ime uzeo novac od te žene. Mislim da se Nowak cijelo vrijeme skrivao u Bjelovaru i okolici.

Onda sam pročitao u „Bjelovarskom listu“ od 25. siječnja 2010. godine, na stranici broj 5 „Napustio hotel, a nije platio boravak“:

„Kako je policija proteklog tjedna zaprimila dojavu djelatnika hotela „Central“ kako je 45-godišnjak iz Đurđevca napustio hotel, a da nije platio noćenje od 26. prosinca 2009., do 10. siječnja 2010. godine. No, budući da je muškarac u hotelu ostavio putovnicu, policija će ga lako pronaći“.

Kad sam sve to pročitao, shvatio sam da se radi o Željku Nowaku.

Ali kad sam u subotu 6. 3. 2010. godine vidio njegovu fotografiju među „tjeralicama“ shvatio sam da se je krio iza lažnog imena. I shvatio sam i to, da čovjek koji je učinio ratne zločine, umjesto da nekuda bježi, on je ovdje po Bjelovaru sve redom izvarao. Svima je izmišljao razne priče, i na kraju je nestao. Kad sam na internetu u „Google“ pretraživač upisao Bačelić Božo, imao sam što vidjeti. Kakve je sve zločine počinio s još trojicom svojim kompanjona.

RADNIK JEDANAESTOG SATA

Akademik Mirko Vidović, Pariz

U sjećanju ćemo još dugo nositi razne izjave pa i našeg episkopata u povodu Titove smrti, po kojima je Tito bio neka vrsta 'providencijalnog' državnika. A i šta bi drugo pisali nakon što je Pavao VI, P.M. u ožujku 1971. primio Tita s Jovanom i dao mu naslov 'Počasnog kanonika Zavoda sv. Jerolima'? Crkva je navikla da prašta grijeha, a eto, zna se dogoditi da se najteži grijesi oprostite i onome tko je i Crkvu krvlju poprskao i u crno zavio, a ni na kraj pameti mu nije palo da se ispovjedi, a kamo li da zatraži oprost i pokaze kajanje.

Kakvog smisla ima opraštanje onome tko je i dalje ponosan na svoja počinjena (ne)djela). Nije nam poznato da se je Slobodan Milošević i za što kajao, a to ne čine ni Radovan Karadžić, a od svjetla svijeta krije se Ratko Mladić i njemu slična družina rasuta po vučjim jazbinama Bosne i Srbije.

Nešto sličnog dogodilo se je i u povodu smrti Franje Tuđmana, jednog od utemeljitelja OZN koja se je premondurila u UDB. Svi su za njim plakali: i oni koje je on zavio u crno i oni koji su ga stvarno žalili, a i oni jadnici koji su suzama zahvaljivali Bogu što ga je 'jamio' iz naše stvarnosti. Na kraju svoje monografije o Titu, britanski obavještajac Maclean Fitzroy na dvije stranice donese veliku sliku mnoštva Beograđana koji, na koljenima i plačući, prate prolazak Titovog katafalka kroz centar Beograda.

I evo - u istom stilu vidimo umnažanje panegirika u povodu Mesićeva odlaska iz Pantovčaka - za njim posebno kadi tamjanom fra Luka Markešić na portalu 'Forum BiH': 'čovjek Božijeg providenja', veli taj profesor na sarajevskom Teološkom fakultetu na Nedžerićima.

Da je proveo koju godinu na robiji dok je Mesić sjedio u Općini u Orahovici, on bi borbeni ateizam sasvim drugačije osjećao. No suosjećanje svećenika s

ateistima ima svoj psihološki kvalitativ.

No, čovjek prosuđuje a Bog sudi. Razlika između ljudskog i Božijeg suda je - da li je dotični djelovao po svojoj savjesti ili je izvršavao zahtjeve ili zapovjedi neke vidljive ili nevidljive sile?

Stjepan Mesić je - imamo za to materijalni dokaz - bio agent UDB-e koji je imao svoju udbašku iskaznicu sa slikom i posebnim agentskim brojem.

On je, po partijskom zadatku, bio odabran da 1990 u Beogradu bude ustoličen na Titovo upražnjeno prijestolje i da tim činom postane i Vrhovni komandant JNA-e.

U toku Domovinskog rata - i za to postoje dokazi - on je redovito kontaktirao s KOS-ovcima i upozoravao ih je na planove i službene odluke i Martina Špegelja i Franje Tuđmana, koji muku muče sa Slobodanom Miloševićem s kojim se, prema Hrvoju Šariniću, šefu Tuđmanova Kabineta - vodi pregovore o rušenju samoodređene države Bosne.

I dok JNA sustavno i na najdrastičniji način tuče po hrvatskim gradovima, od Vukovara, pa svuda unaokolo do Konavala, Stjepan Mesić niti jednog jedinog dokumenta nije potpisao e da bi: zapovjedio da se prestane s rušenjem gradova samoodređene pa i međunarodno priznate Hrvatske, niti je osudio ikoje zlodjelo JNA i njezinih paklenih pilića - paravojnih organizacija što pale, žare, kolju i siluju i po Hrvatskoj i osobito po Bosni. Ni onda ni danas!

Još teže od toga: Pedeset dana nakon što je Hrvatski Državni Sabor svečanom sjednicom proglasio prekid svih državno-pravnih veza s Beogradom i Jugoslavijom kao više nepostojećom saveznom državom, Stjepan Mesić je u svom interviewu zagrebačkom tjedniku 'Danas' izjavio da ga je Beograd prešutno izbrisao sa spiska Kolektivnog predsjedništva Jugoslavije i da mu nije isplatio plaću za mjesec studeni, kad je izdan srušeni Vukovar i izvršen pokolj na Ovčarama.

Dobar dan Hrvatska!

Stjepan Mesić je i nakon definitivnog osamostaljenja Hrvatske ostao na čelu Jugoslavije i u tom svojstvu i u to ime, on je s Tuđmanom izvršio primopredaju Hrvatskog podunavlja: službeno je tog dana zapovjedbene Marinu Biliću - 'Bilom', predstavniku HDZ u Vukovaru da grad Vukovar i okupirano područje oko njega preda JNA, odnosno neprijateljskoj vojsci neprijateljske strane države.

To se, velečasni, naziva jednostavno: Akt neoprostive veleizdaje!

No, nakon što su ga Srbijanci izbacili iz 'Treće Jugoslavije', šutnuli ga iz Beograda u Zagreb, Stjepan Mesić je tu postao: Glavni tajnik HDZ, a zatim i Predsjednik Hrvatskog Državnog Sabora, u vrijeme njegovog uzurpiranja 'Našičke cementare'.

Kao Glavni Tajnik HDZ, Stjepan Mesić je išao k Luburićevcima na Norval blizu Tioronta u Canadi i tu skupio, kako je po povratku izjavio zagrebačkom tjedniku 'Globus' 'čitavu vreću dolara i to donio u Zagreb'.

Gospodin Tuđman mu je dao zadaću - da ode u Hercegovinu i da tamo 'načini reda' u vodstvu HDZ i da njima preda sav taj norvalski novac.

Stjepan Mesić je išao u Hercegovinu. Uzeo je udjela u zasjedanju vodstva HDZ za BiH, dao zbaciti s položaja Predsjednika HDZ BiH Stjepana Ključića i na njegovo mjesto postavio je - Matu Bobana, zakletog oficira KOS-a. Tada je proglašena Herceg-Bosna i nakon toga je, najprije u Prozoru, a zatim i u drugim krajevima i u Srednjoj Bosni došlo do sukoba HVO i ABH. Herceg-Bosnom je, prema zagrebačkom tjedniku 'Globus' vladala ekipa bivših prominentnih članova: SKJ, KOS-a, UDB-e, visokih kadrova iz sudstva, kulture, sporta itd. Najvažniju grupu u toj skupini 'Globus' je nazvao podrugljivo 'sedam sekretara SKOJ-a'.

Sav kaos u Hrvatskoj dogodio se je u vrijeme kad je Stjepan Mesić sjedio na Titovoj stolici, a da nije potpisao ni jedan akt kojim bi on, u svojstvu Vrhovnog komandanta JNA zapovjedio prestanak terora nad civilnim stanovništvom i njihovom imovinom, i u tom svojstvu primio je izdaju

Kerum: Ja tako parkiram.

Hrvatskog podunavlja, a onda se vratio u Zagreb, da tako nešto načini i u Bosni!

Odmah po dolasku na sjedalicu Franje Tuđmana, on je obezglavio Hrvatsku Vojsku, a zatim otvorio lov na 'odbjegle generale' - branitelje i osloboditelje Domovine! Pokušao je Hrvatsku Vojsku službeno proglasiti - nasljednikom Titove armije, koju je HV nogom u dupe izbacila s teritorija Nezavisne Države Hrvatske.

Hrvatska Vojska, istini za volju, ima istu strukturu i isti odnos prema hrvatskoj državi kao i Vojska Jelačića Bana.

Za Mesićeve više simboličke nego li efektivne vlasti u Republici Hrvatskoj, došlo je do razbijanja teško stečenog pomirenja između 'sinova ustaša i partizana', zavedena je ponovno apologetika titizma, obrana ratnih i poratnih zločinaca na vodećim položajima Borbe i Revolucije. Za savjetnike uzeo je dokazane zločince OZN-e i odbio je izručiti Njemačkoj Josipa Perkovića, organizatora niza ubojstava hrvatskih političkih emigranata u slobodnom svijetu.

Stjepan Mesić je prvi počeo pljuvati po bezbrojnim kolektivnim grobnicama nasumice likvidiranih bjegunaca pred crvenom kugom od 1945 do 1953.

Stjepan Mesić je zavadio vlasti u Zagrebu s Katoličkom crkvom. Pobjegao je od tamjana kad je trebalo upriličiti Te Deum u obnovljenoj crkvi sv. Ante u Kninu u povodu obljetnice oslobodilačke operacije 'Oluja', tražio je javno da se sa svih javnih mjesta ukloni znak Križa i zaveo je ideološki teror u onome što se samo s velikim koncesijama može nazvati službenom kulturom u Hrvatskoj. Išao je napokon k Papi u Vatikan da traži izbacivanje Križa iz javnih ustanova i na javnim mjestima općenito.

Uistinu, sveti Pavao lijepo zapisa u 'Poslanici Korinćanima': Sve što se ne čini po savjesti, grijeh je. Te: 'Zašto bi savjest nekog drugoga određivala moju slobodu?'

Velečasni, o Stjepanu Mesiću, pjevaču 'Jure i Bobana' po povratku iz Beograda, te uskliku 'Zdravo drugovi!' u 'Lisinskom' na dan njegova stupanja na vlast u prvom mandatu, stoji njegovo

va svijest režimskog agenta poslušnika, a tu je nemoguće govoriti o slobodi savjesti.

Pretenzija da je grobar radnik jedanaestog sata, zvuči kao sarkastična poruga žrtvama političkih monstruma!

A tko je Stjepana Mesića progurao na položaj vlasti i tko je iza kulisa povlačio konce da bi Stje-

pan Mesić rekao to ili ono, to samo vrlo mali krug profesionalaca zna.

A ti profesionalci znadu da oni bogomoljci koji kade pokojnom agentu-provokatoru Stjepanu Mesiću - nemaju ni sami probudenu savjest, a to znači da oni ne vjeruju u Boga!

SMRT ANTIFAŠIZMU - SLOBODA NACIONALISTIMA! (1. dio)

Priručnik za nacionaliste: Kako organizirati koncert i završiti iza rešetaka?

Trpimir Gudar, Vinkovci

"Rekli smo da samo borbom, teškom i krvavom borbom, možemo uspjeti. Mi ćemo je započeti i u njoj izdržati, pa makar nas stajalo i života. Hrvatska je vječna, ona ne može propasti dok ima sinova koji će ići putem Starčevića i Rakovice. Znamo što nas čeka i nemojmo se previše zanositi. Ne znamo hoćemo li brzo završiti borbu, nu mi moramo pobijediti ili ćemo izginuti. Izabiremo put časti, put ponosa, put borbe. Započinjemo naš križni put, koji nas nije mogao mimoći." – dr. Ante Pavelić, 7.I.1929.

Naši krajevi zadnjih su godina mirni, nema nečega što bi uzbudilo ili uzdignulo puk. Nema rata, on je postao nešto abstraktno „tamo negdje u Afganistanu“. Uzavrelog nacionalizma i osjećaja zajedništva koji je prožimao cieli naš hrvatski narod, tog 'zova krvi' jednostavno nema. Dok traje ovaj 'interregnum' između opasnosti od srbijanskog neprijatelja i opasnosti od najezde afroazijskih imigranata kad ih EU demokracija pozove i u Hrvatsku, za to vrijeme nema nečega što bi homogeniziralo hrvatski puk. Koliko-toliko popularne i sveprisutne predsjednike Tudjmana i Mesića, sada je zamijenio „sivonja“ Ivo Josipović, pa će idućih deset godina vjerojatno biti još dosadnije. I tako, dok se dosadjuješ gledajući kroz prozor u mrak ne osjećajući život, najednom nešto prekine tišinu. Zove prijatelj iz Splita i odmah on, bez „Za Dom spremni“ ili „Pozdrav“, ide u središte zbivanja, pa reče: „Počela su uhićenja nacionalista!“ „Uhićenja? Kako, kada, zašto?“ – upitah ja. „Pa u Križevcima, kažu da je uhićeno 35 nacionalista“ – odgovori. Nešto mi pukne u glavi i sjetih se da je

u veljači trebao biti koncert nje-mačkog RAC benda 'Blue Max' te da je sugradjanin i suradnik mi također trebao pohoditi koncert. Naravno, nakon kratkog poziva saznam da mu je, kao u kakvim špijunskim filmovima, dok je na kolodvoru kupovao kartu do Križevaca, javljeno da ne ide, iz sada nam poznatih razloga. Otvaram portal Večernjeg, najdraže mi tiskovine, i vidim sliku najboljeg mi suradnika Osječanina kako ga križevačka policija, pretučenog, vuče sa sobom.

Krah stoljeća: Crna Gora

A gamadi pedersko-antifašistička, bit' će novih sranja! - bila je, naravno, prva pomisao. Iako ovaj događaj, srećom, nije bio krvav (ali ne zaslugom policije!), neodoljivo podsjeća na tzv. „krvavi sabor križevački“ na kojem su 1397., u jeku borbe za vlast u tadašnjoj Hrvatskoj, pristaše Sigismunda Luksemburškog ubili hrvatskog bana Stjepana Lackovića i mnoštvo hrvatskih plemića. Ljudi uhićeni u Križevcima možda nisu bili plemići po krvnom nasljedstvu, ali su svakako jedna elita osvještenih Hrvata i Europljana! Obrijanih glava i u jeftinoj odjeći europske proizvodnje, oni su spremni i vlastitim izgledom pokazati protivljenje sadašnjem stanju i konformizmu našeg društva. Bez velikih i dubokoumnih rieči, oni svoje stavove izkazuju djelima, a sada i tuđim djelima spram njih. Njihov odlazak na jedan koncert, završio je kako nije trebao. Kako i zašto se to dogodilo, hoće li to biti pouka za hrvatsku 'desnicu',

te što se krije u pozadini zatvaranja nacionalista, tema je ovog članka.

Propali koncert

U subotu 20.II.2010. u Vatrogasnom domu u Bukovju Križevačkom kod Križevaca trebao se održati koncert njemačkog RAC benda 'Blue Max' te hrvatskih 'Strong Survive' i 'Treće poluvrijeme'. Organizator i iniciator koncerta bila je Organizacija Hrvatskih Nacionalista, nedavno ustrojena neformalna udruga koja okuplja većinom mlade hrvatske nacionaliste i desničare te pripadnike skinhead subkulture. Koncertu je trebalo nazočiti nekoliko stotina nacionalista iz Hrvatske i Europe; najavljeni su skupni dolazci iz Italije, Njemačke, Mađarske i Slovenije. Na sam dan održavanja, neka „udruga mladih antifašista“ objavljuje priobćenje kojim obavještava medije da će se tog dana održati koncert njemačkog, kako oni kažu, „neonacističkog“ benda 'Blue Max'. U skladu s prokušanom strategijom vučjeg čopora, tu viest brže-bolje objavljuju zaredom svi portali ove republike: prvo Net.hr, pa tportal.hr, pa index.yu, i t.d. Do tada neupoznata s time, policija pojačava aktivnost u Križevcima kako bi otkrila točnu lokaciju koncerta. Blokirani su svi cestovni prilazi Križevcima, a u sam grad stiglo je i policijsko pojačanje iz Zagreba. Cielim gradom dežuraju policajci te se evidentiraju, pa i uhićuju, sve veće grupe ljudi. Kad su vidjeli što se događa, organizatori odkazuju koncert te javljaju grupama u Sloveniji, Mađarskoj i raznim krajevima Hrvatske, koje su namjeravale doći, da ipak ne dolaze na koncert. Nu, ipak, 40-ak nacionalista tog se dana zateklo u Križevcima na mjestu na kojem je trebao biti održan koncert. Iako je koncert, iz razumljivih razloga, odkazan, u Vatrogasnom domu u

Bukovju Križevačkom tog je dana bilo burno. Prema svjedočanstvu jednog od uhićenih, policija je između 18 i 19 sati s policijskim maricama i 'defenderima' okružila zgradu Vatrogasnog doma, našto su se nacionalisti zaključali unutra. Nakon pola sata, nacionalisti u manjim skupinama izlaze van i predaju se policiji. Ovi ih svakog pretresaju, službeno uhićuju i ubacuju u policijsku maricu. Ukupno je uhićeno 34 nacionalista, od toga 8 Niemaca (članovi benda 'Blue Max'), 1 Talijan i 25 Hrvata. Sva 34-orica smješteni su u jednu omanju prostoriju veličine prosječne školske učionice. U toj prostoriji bili su neprekidno 13 sati bez hrane, vode i dopusta za odlazak na WC. Jedan po jedan bili su zvani na razgovor s policijskim inspektorom, te kako bi ih se evidentiralo i fotografiralo za policijski 'dossier'.

Josipovićeveva 'nova pravednost' na djelu

Idućeg jutra, u nedjelju 21.II., svi osim šestorice su pušteni kućama. Spomenuta šestorka je istog jutra u 9 sati izašla pred sudca Prekršajnog suda u Križevcima koji im je nakon kratkog postupka izrekao kazne: dvoje organizatora dobili su kaznu od 1.700 kn odnosno 3.000 kn, trojica sudionika su zbog navodnih „neonacističkih“ obilježja dobili po 10 dana zatvora, a moj osječki prijatelj 12 dana zbog navodnog „žestokog otpora policiji“. Glede organizatora, danas, nakon detaljnog priobćenja istih, jasno je da je skup uistinu trebao biti privatna zabava skupine političkih istomišljenika. Iako je skupu trebalo nazočiti daleko više od 20 ljudi, on se ne može okarakterizirati kao politički skup nego podpada pod kategoriju drugih oblika okupljanja, kako to definira Zakon o javnom okupljanju (NN, 128/99). Trebao je biti održan u zatvorenom prostoru, i to ne u blizini bolnice, odgojno-obrazovnih ustanova ili nekog drugog posebnog mjesta, kako traži navedeni Zakon (čl. 11.). Prema izjavama organizatora, policija je nekoliko dana prije upitana treba li prijaviti sporni koncert, te je organizatorima odgovoreno da ne treba. Što se tiče dvojice osuđenih na 10 dana zatvora zbog nošenja tzv. „neonacističkih“ obilježja, valja naglasiti da su jedina obilježja koja su imali uz sebe bile značke s nadpisima „WP“ (White Pride – Bieli ponos) i „Skinhead“ (naziv subkulture, a ne ideološka odrednica). Naposljedku, Osječanin osuđen na 12 dana zatvora uz sebe je, od obilježja, imao samo repliku njemačkog 'Željeznog križa' s nadpisom „Bleiburg“.

U Bukovju Križevačkom

KVARENJE HRVATSKOGA JEZIKA (4. DIO)

dr. Atif Hadžikadić, "Novi behar", br. 3 i 4, Sarajevo, 4. i 15. veljače 1945.

7. Veznik *pošto* često se nepravilno uzima kod mnogih naših, pisaca, koji njegovu upotrebu dobro ne razlikuju pa ga izjednačuju u značenju s uzročnim veznikom. Ovaj veznik *pošto* nalazi se u dobrom narodnom i književnom jeziku samo u vremenskom smislu (kao na pr. *pošto* je pročitao pismo, vrati ga), a nikad u uzročnom, gdje treba uzimati druge veznike (kako, jer, budući da). Na pr.: *pošto* (mjesto kako, budući da) je bio bolestan, nije mogao ni doći, ili ove godine nije bilo šljiva, *pošto* ih je mraz pobio. U ove obje rečenice trebalo je uzeti uzročni veznik *budući da* ili *jer* te bi one glasile: *budući da* je bio bolestan, nije mogao ni doći, ili ove godine nije bilo šljiva, *jer* ih je mraz pobio.

Veznik *jer* vrlo je običan kao uzročni veznik, ali se u dobrom narodnom i književnom jeziku njime ne počinje rečenica, nego obično dolazi poslije glavne rečenice: učenik će dobiti nagradu, *jer* ju je zaslužio, a nije dobro: *jer* ju je zaslužio, dobit će nagradu; ili nije mogao doći, *jer* je bio bolestan, a ne: *jer* je bio bolestan, nije mogao doći.

8. Zamjenica *čiji* u odnosnom značenju nalazi se u dobrom narodnom i književnom jeziku za mužku čeljad u jednini, a ne za stvari i za osobe u množini, kao na, pr.: Slavi Boga, u čijoj je ruci sva vlast! ili: Vрати se onome, čija si i bila: Onaj, čija je kuća, neka se javi!

Gdje se prema ovom pravilu ne

može uzeti *čiji*, tamo treba da stoji genitiv odnosno zamjenice: koji, koja, koje. Ovome se pravilu protive ovakvi primjeri: stvara se naročiti govor, čije (kojega) osobine se unose ti narodni govor, ili ostala pitanja, od čijeg (kojih) rješenja zavisi, ili ikavski govori, čijih (kojih) tragova ima.

9. Posvojene zamjenice i pridjevi na *-ov*, *-ev*, *-in* sklanjaju se po pravilu kao neodređeni pridjevi po imeničnoj deklinaciji. Tako od njegov, njihov, njezin, bratov, kraljev, sestrin i t. d. treba da glasi genitiv singulara muškoga i srednjega roda: njegova, njihova, njezina, bratova, kraljeva, sestrina; dativ i lokativ: njihovu, bratovu, kraljevu, sestrinu, ali se govori i piše: njegovoga, bratovoga, kraljevoga, njegovom, ženinom, kraljevom i t. d.

Premda se govori i jedno i drugo, ipak treba znati, da određeni oblici ovakvih primjera ne spadaju u književni jezik, jer su samo neodređeni (kraći) oblici pravilni, a određeni (dulji) oblici su nepravilni.

10. Glagolski prilog sadašnjosti (adverb prezenta) na *-ci* (čitajući) ne sklanja se po pravilu, kao što mu i samo ime kaže, već ostaje u svom ukočenom obliku kao i drugi prilozi, koji se nikada ne sklanjaju, jer nemaju ni roda, ni broja, ni padeža. Stoga ovaj glagolski oblik sklanjati bez priekve nužde znači činiti nasilje duhu dobrog narodnog jezika, jer se tako ne govori danas u velikom dielu hrvatskoga naroda. Istina, u starini su se ovi prilozi sklanjali kao glagolski pridjevi, iz kojega vremena su se

Nekadašnje Sarajevo

do danas sačuvali ovi pridjevi: budući, držeći (zdrav), moguć, tegleći, vruć, tekući, noseća (žena). Prema ovim pridjevima kao i prema stranim jezicima, u kojima se sklanjaju ovi participi, nađe se i u književnosti našoj sklanjanje ovoga glagolskoga oblika, premda to nije osobina dobrog narodnog jezika, da se ovaj glagolski oblik bez velike nužde sklanja. To se može trpjeti samo tamo, gdje to velika potreba traži, t.j. gdje opisivanje i zamjenjivanje drugim zgodnim riečima nije moguće ili ne daje smisao, koji nam treba.

Ipak valja znati, da je ovaj glagolski oblik pravi prilog te se po pravilu ne može sklanjati, već stoji svagda u istom nepromijenjenom obliku. Stoga treba izbjegavati ovakve jezične nakaze: naši *vodeći* ljudi (vođe), izgubio izkaznicu *glaseću* (mjesto koja glasi) na ime N. N., prilikom *nastupajućih* (mjesto nastalih) blagdana, *tugujuća* (mjesto ožalošćena) porodica, *predsjedavajući* (mj. predsjednik) poče čitati presudu, u *tekućoj* (današnjoj) književnosti, *putujuća* publika (putnici), treba naći *odgovarajuću* (podesnu) osobu, uspjeh je bio *zadovoljavajući* (uspjeh je zadovoljio), *tekući* (redovni) poslovi i t. d.

GOSPODO, OVAKO JE NASTALA NEZAVISNA DRŽAVA HRVATSKA! (11. dio)

Ulomci iz knjige - *Ivo Omrčanin*: "Hrvatska 1941.", 1., 1989.

Kada bi mogao, on bi najradije još danas otputovao u Zagreb. No to zavisi od srpskog odobrenja koje je, po mišljenju Mačekove okoline, nevjerojatno. Srbi nisu čak dopustili ni da se Šubašić, koji je vodio pregovore i na čije se izlaganje Maček odlučio na put u Beograd, pozove ovamo iz Zagreba, već su to odbili iz razloga tehničkih teškoća u željezničkom saobraćaju. Zaključak: Mačekova politika i sam Maček doživjeli su slom."

6. travnja je Maček pobjegao iz Beograda. Bum.

8. travnja se Maček vratio osobnim kolima, po traljavim drumovima, a ne više luksuznim spavaćim kolima u Zagreb. Traljava

rabota, traljav put. Traljava budućnost. Vladimir Maček se više nikada nije vratio u Beograd. To je bila za njega nemeza, jer su mu boljševici u Beogradu pripremali papozvaniju. Ta se papozvanija Draži Mihailoviću nije sviđala.

Englezi mu nikada nisu oprostili zagovaranje trojnog ugovora. Maček nikada nije vidio London.

Spasio ga je Amerikanac, američki visoki diplomat, irski katolik, Robert Murphy, koji je imao nešto smisla za naše stvari. Ne puno. Mačekova je sreća bila da kada se u Salzburgu javio Amerikancima, da je u glavnom stanu Eisenhowera u Reimsu, on bio politički savjetnik, poklisar, koji je dao vojnim oblastima nalog da Mačeka propuste u Reims i onda konačno u Washington. S dolaskom Broza na Dedinje svršilo je Mačekovo remekdjelo: sporazum. U tome ima mnogo svršetaka.

Obično se ne ulazi u državnopravne posljedice toga sporazuma.

Kao prvo treba imati na umu da je na dan sporazuma prestala postojati državopravna hrvatska država, koja je od 625. g. do tada nosila ime Kraljevina Hrvatska (u raznim oblicima). Ona 1918. nije prestala državopravno. Nitko ovlašten nije ju poništio i nikada zato nije uopće glasovao hrvatski narod.

Sporazum je potpisao zakoniti predstavnik hrvatskog naroda uz odobravanje izabranih narodnih zastupnika. Osim Lovre Sušića.

Kao drugo proizlazi jasno da se Jugoslavija nije promijenila. Ona je ostala ista, potpuno ista, kao što je i bila. Nije se a ma ni zere promijenila. To je bila Srbija iza sporazuma kao što je bila i prije sporazuma. Možda samo još više.

Da nije došla NDH, time bi se hrvatski narod otpisao za uvijek, hrvatski narod bi propao. Jedina akvizicija je bio Stjepan Gaži. Njega su uturali u srpsku diplomaciju da bude u Švicarskoj pe-rovođa a onda vice-konzul simo tamo. On je pisao najžučnije laži proti Hrvatske za vrijeme rata, koje je slao u četiri vjetra da stignu sigurno Srbljama u krilo u Londonu. To su bile podloga sviju laži o Hrvatskoj podastrte engleskoj diplomaciji. Onda ga je uzeo Dr. Maček da mu napiše uspomene i životopis. Sve je vrijedno lulu baguša. Sporazum je otpisao Hrvatsku i ovom knjigom, on iskrivljuje činjenice o tom.

Druga akvizicija je Ivan Šubašić. 1935. su raci govorili da treba Hrvatima dozvoliti da svakom krmku objese na rep hrvatsku zastavu pa će biti mirni. Šubašić nije trebao niti to. On je bio za Jugu i samo Jugu pa makar bila i boljševička. Tako smo putem te akvizicije sporazuma dobili boljševičku Jugu. I pad sporazuma. Nije ni moglo biti drukčije.

Vladko Maček

BLEIBURG I "KRIŽNI PUT" U HISTORIOGRAFIJI, PUBLICISTICI I MEMOARSKOJ LITERATURI (17. dio)

Martina Grahek Ravančić, magistarski rad, prof. dr. sc. Ivo Goldstein, mentor, Zagreb, 2006.

Prije kraja pregovora IV. partizanska zona napustila je Topolšicu, pa su pregovori bili prekinuti. Nakon toga Lühr je nastojao stupiti u vezu s Britancima, te dogovoriti predaju. Britanci su poslali samo poruku da se glavni stožer skupine armija E premjesti u Griffen kod Velikovca (Völkermarkt) u Koruškoj. Po dolasku nije bilo novijih poruka, stoga se Lühr 12. svibnja odlučio na daljnje napredovanje prema Bleiburgu. U ponoć istog dana nastavljeni su pregovori s partizanima IV. operativne vojne zone, a 13. svibnja dogovoreno je da se sve njemačko oružje (uključujući i teško) preda južno od Drave (sjeverno od Drave bilo je britansko okupaciono područje). Kapitulacija njemačkih snaga provedena je pojedinačno i pod nadzorom lokalnih zapovjednika². Objasnjavajući ovako dugu kapitulaciju Lühr navodi, da su partizanski odredi željeli dobiti na vremenu i tako spriječiti prelazak austrijske granice³. Istu taktiku potvrđuje i Petar Brajović: "Naši su drugovi znali da neće moći duže da pružaju otpor neizmjerne koloni tenkova i automobila. Bilo je neophodno uspostaviti kontakt i pregovarati."⁴ Brajović iscrpno opisuje pregovore koji su u više navrata vođeni s Löhrovim predstavnicima, te naglašava Löhrovo inzistiranje da se probije prema Austriji, s čime se, prema Löhrovim navodima složio i maršal J. Broz Tito. Nakon "igre mačke i miša" pregovori su nastavljeni u Topolšici, gdje je bio Glavni štab zone. Od pregovarača "s pobjedničke strane" sudjelovali su potpukovnik Matevž Hace, politički komesar Zone Ivan Dolničar i Petar Brajović, a s njemačke

strane general Alexander Lühr i general-major Erich Schmidt – R i c h b e r g . N a k o n "nadmudrivanja", u kojem je naravno odlučujuću ulogu odigrala partizanska dovrtljivost, Lühr je potpisao tekst o bezuvjetnoj kapitulaciji svih raspoloživih snaga skupine armija E Jugoslavenskoj armiji⁵.

Potpisana kapitulacija zasigurno je otežala probijanje izbjegličkih kolona, koje su se iz različitih smjerova (iz Rogoške Slatine, iz Zidanog Mosta i dio iz Maribora) kretale kroz celjsku dolinu. Još 9. svibnja partizanske snage nisu bile toliko jake⁶, no nadolazećim pojačanjem⁷, partizani su svoju 16. diviziju uputili da razoruža Nijemce, dok je 17. divizija bila zadužena za zbjeg. O stanju u Celju obavještava Danijel Crljen:

"Na ulazu u Celje prolazimo ispod slavoluka s natpisom: Živio Tito – Živjela Narodno – oslobodilačka vojska. Čudi me, da je čitav. Toliko je naših ispod njega prošlo. (...) Nad obližnjom tvornicom vije se ogromna crvena zastava. Upadljivo je, visoko iznad svijeta. Neka se zna tko je novi gospodar. (...) Naša je kolona zastala usred Celja i ne miče se već preko sat vremena."⁸

Brojne partizanske zastave spominje i Oton Knezović, te navodi kako su u Celju vođeni pregovori.⁹

¹ Britanci su naveli kako bi mogli preuzeti Lühr i njegov glavni stožer, no svojim kontaktima s partizanima, već se "u neku ruku 'vezao', pa će biti sproveden u IV. jugoslavensku operativnu zonu." Nakon predaje Lühr je predan jugoslavenskom zapovjedništvu armije u Mariboru. U siječnju 1947. suđeno mu je za zračne napade na Beograd, te je osuđen na smrt. Dana 26. veljače 1947. bio je

Generaloberst Alexander Lühr (Luftwaffe)

strijeljan. Vidjeti: E. BAUER, "General Lühr i događaji oko Bleiburga", u: *50 godina Bleiburga*, 103.

² E. BAUER, "General Lühr i kapitulacija njemačke vojske pred Bleiburgom", 753.-754. Isto: E. BAUER, "General Lühr i događaji oko Bleiburga", u: *50 godina Bleiburga*, 101.-102.

³ E. BAUER, "General Lühr i događaji oko Bleiburga", u: *50 godina Bleiburga*, 103.

⁴ P. S. BRAJOVIĆ, *Konačno oslobođenje*, 371.

⁵ P. S. BRAJOVIĆ, *Konačno oslobođenje*, 370.-400., 492.-508.; Vidjeti i: Đurica LABOVIĆ – Milan BASTA, *Partizani za pregovaračkim stolom 1941. -1945.* (Zagreb 1986.), 276.-281.; A. VOJINOVIĆ, *Zločin je bježao na zapad*, 229.

⁶ *Bleiburška tragedija hrvatskog naroda*, 316.

⁷ Isto, 160.

⁸ D. CRLJEN, "Bleiburg", *Hrvatska revija*, 266.

⁹ O. KNEZOVIĆ, *Pokolj hrvatske vojske 1945.*, 4.

SAVJETI HRVATSKOGA DRŽAVNOG UREDA ZA JEZIK - 1941.-45. (36. nastavak)

Prema knjizi: *Marko Samardžija – JEZIČNI PURIZAM U NDH*, „Hrvatska sveučilišna naklada“, Zagreb, 1993.

JEZIČNI SAVJET br. 67

PUNICA I SVEKRVA. Pitanje rodbinskog nazivlja u hrvatskom jeziku obrađivano je dosta puta, a u posljednje je vrijeme Esihov *Hrvatski pravopisni rječnik* pokušao dati sustavni pregled svih rodbinskih naziva. Ipak često čujemo i čitamo, da se *ujak* zamjenjuje sa *stricem*, *ujna* s *tetkom*, *sinovac* s *nećakom* i t. d., da o izrazima kao *bratučed*, *zao-va*, *stričević*, *jetrva*, *djever* i si. i ne govorimo. Ovih je dana jedan ugledni pokrajinski list, govoreći o svadbenim običajima na otoku Borneu, donio i ovo: "Na to je mladić pošao i treći puta u lov, i u očajanju ubio svoju buduću *svekrvu*, koja je na polju plijevala travu, te je njezinu krvavu glavu

donio djevojci. On nije znao da je ubijena žena njegova buduća *svekrva*, a djevojka nije zbog iznakaženih crta lica mogla prepoznati, da je to glava njezine majke." Kako taj list veoma pazi na jezik, te možemo reći, da se u njemu, što se tiče dnevne štampe, nalazi najmanje pogrešaka, začudilo nas je, da se u njemu našla ovako teška omaška. *Svekrva* je muževa majka svojoj *snasi*, t. j. sinovoj ženi (ženin otac je *svekar*), dok muž ženinu majku zove *punicom* (ženin je otac *tast*, a negdje kažu i *starac*). Prema tome je u navedenim rečenicama na oba mjesta mjesto *svekrva* trebalo reći *punica*, na što upućuje, ako ništa drugo, a ono svakako mjesto, koje govori, da "djevojka nije zbog iznakaženih crta lica mogla prepoznati, da je to glava njezine majke". U logičku pogrešku, može li ubijena žena biti buduća *punica*, zasada ne ćemo ulaziti. (AB.K.)

VLASTITA IMENA (40. nastavak)

„Hrvatski pravopis“, Zagreb, 1944.

Sve rieči pišu se velikim slovima i u imenima, kao što su *Rt Dobre Nade*, *Obala Slonove Kosti*, *Primorje Robova*, *Primorje. Zlata*.

B. Po istim načelima pišu se imena pojedinih d i e l o v a grada (trgovišta, sela), t. j. gradskih četvrti, predgrađa, naselja, trgova, ulica, cesta, putova, stuba, prolaza, prilaza, obala, perivoja, šetališta i t. d.

a) *Cvjetno naselje*, *Ciganska mahala*, *Kvaternikov trg*, *At-mejdan* (mejdan = trg), *Visoka ulica*, *Selska cesta*, *Dugi sokak*, *Dugi šor*, *Hercegovačka čikma* (čikma = sliapa ulica), *Laščinski zavoj*, *Munjarski put*, *Kozarčeve stube*, *Ratkajev prolaz*, *Filipovićev prilaz*, *Kralja Zvonimira obala*, *Rokov perivoj*, *Edhema Mulabdića park*, *Radićevo šetalište*, *Jurjevsko groblje*.

Careva čuprija

Tako se pišu i imena pojedinih zgrada i drugih iztaknutih točaka grada, kao: *Bakačeva kula*, *Popov toranj*, *Kamenita vrata*, *Višegradska kapija*, *Žuta tabija*, *Begova džamija*, *Careva čuprija*.

Ako je obća imenica premetnuta na prvo mjesto, ona se piše velikim slovom, na pr. *Trg kralja Tomislava*, *Trg I*, *Ulica Hamdije Kreševljakovića*, *Obala reisa Čauševića*, *Perivoj srpanjskih žrtava*, *Prilaz baruna Filipovića*.

b) *Gornji Grad*, *Gornji Šeher* (gradske četvrti); *Novi Varoš*, *Bojića Han* (predgrađa); *Gubčeva Zvezda* (trg); (ulice:) *Veliki Alifakovac*, *Mali Čurčiluk*, *Stara Peščenica*, *Nova Ves* (v. i 73), *Debelo Brdo*, *Pirin Brieg*, *Dugi Dol*, *Barutanski Jarak*, *Mešino Čoše*, *Velika Avlija*, *Pod Zidom*, *Izpod Grada*, *Nad Lipom*, *Pred Imaretom*.

Ako se pred takvo ime stavi rieč *ulica*, onda se ona (jer nije sastavni dio imena) piše malim slovom, na pr. *stanujem u ulici Pod Zidom*.

Razlikuj

Crna gora (ime gore)

Crna Gora (zemlja)

Zagrebačka gora

Gučja Gora (selo i samostan)

DVA HRVATSKA JUNAKA: MARKO MESIĆ I LUKA IBRIŠIMOVIĆ (13. dio)

Radoslav Lopašić, "Matica Hrvatska", Zagreb, 1888.

Prvi se put spominje Marko Mesić za vrijeme urote i bune bana Petra Zrinskoga i kneza Franje Frankopana god. 1670. Pravo je izvijestio general karlovački, grof Josip Herberstein, da nema razlike među Hrvatima i da oni svikolici drže sa Zrinskim. Doista da su svi Hrvati, s malom iznimkom osobnih neprijatelja i zavidnika svake ljudske sreće, bana Petra zbog čelična rodoljublja i u sto prigoda pokazana odlična junaštva visoko cijenili, i uz njega rado pristajali, nadajući se, da će obraniti Hrvatsku od pustih prijatelja, kao što je bio sebični pakostni general Herberstein, ali njima je bio prema kršćanskom čuvstvu i prema prošlosti hrvatskoj nenaravan i mrzak savez, što ga je bio Zrinski s Turčinom sklopio.

I pop Marko, koji je bana lično poznao, dok je Zrinski zapovijedao primorskoj Krajini, i bez sumnje u četah banovih u svojoj mladosti dosta puta vojevao, očekivao je, da će ban što korisna učiniti za Hrvatsku, razciepanu domovinu spojiti a tudje nametnike odtisnuti, pa je radi narodne i otačbeničke koristi s banom dopisivao i s njime se dogovarao. Radi toga je na njega, kao što i na još nekoje hrvatske častnike: Čolnića, Pogledića, Malenića, Gereca, Kamenjana, braću Ivanoviće i druge bila sumnja pala zbog kovarstva i nevjere; ali Mesić se pred poglavari opravdao i milost zadobio poput ostalih banovih privrženika, osim kapetana Franje Bukovačkoga, koji ne mogavši podnositi zuluma njemačkih zapovjednika u domovini, nije se nikad više iz Turske povratio, postavši kao kršćanin turskim zapovjednikom u slavonskom Cerniku. Svakako je pak Bukovački dosljedniji bio od Dilaver-bega, rođena Brinjanina, koji se bio poturčio i postao odličnim vojnim *zapovjednikom*, u kojem je svojstvu god. 1652. dao turske gradove na Krajini sve do Like urediti i učvrstiti.

Senjski podkapetan Gal bio je Mesiću, tada već župniku u Brinju, uztegnuo mjesečnu plaću od 7 for., što su ju od mnogo godina župnici Brinjski dobivali iz vojne blagajne na račun krajiške plaće,

ali ta plaća bude po odredbi gradačkoga ratnoga vieća Mesiću povraćena.

Poput drugih krajiških zapovjednika išao je već u to doba Mesić sa svojim Brinjani i Otočani često na četovanja u Tursku. U okršajih sa Turci se događalo, da je Mesić i sam svojom rukom po koju tursku glavu odrubio. Kad su mu kao svećeniku zbog toga prigo-

Sokolac u Brinju

varali, pošao je Mesić glavom u Rim, da se opravda te ga je mjeseca svibnja god. 1676. papa Klimentije X. riešio grieha bulom, koja se još danas u kaptolu senjskomu i matici čuva. Papa dozvoli tada hrvatskomu senjskomu popu Mesiću (sacerdos Croata Segnien-

sis); da može i u napredak misiti i službu vojnoga kapelana vršiti.

Koliko je bio pop Marko Mesić već u to doba u svojoj biskupiji pažen i štovan, dokazuje njegov izbor god. 1678. za arkižakna i kanonika senjskoga kapitula u mjesto tada preminuloga kanonika Nikole Vladkovića. Malo iza toga dogodila se u Brinju velika smutnja poradi ponovnoga naseljavanja Vlaha u Stajnici u blizini Brinja. S punim pravom mogoše se Brinjani prigodom razpre sa obližnjimi Dabrani poradi zemalja u Glibodolu god. 1713. pohvaliti: „Pokle su se Brinje naselile u velikih ratih i strahu Turskomu, biti će 170 godin, va vike mi Hrvati jesmo glave gubili i u sužanjstva padali turska za obrambu svete vire kršćanske i držav slavne kuće Austrijske tako, da vazda mi sami vas kunfin (granicu) Brinjski čuvali i stražili jesmo.“

Ali ne obzirajuć se na junačko držanje Brinjana i na njihove zasluge za čuvanje Krajine, pa i uzprkos tomu, što se tekom vremena Brinjani jako pomnožiše, te ih je sva sila bila, naseliše karlovački generali bez potrebe, budući da je i svuda drugdje po Krajini dosta puste zemlje bilo, god. 1642. Vlahe u Lučanih, a god. 1672. u Dabru, pa je god. 1679. opet smjerao general Herberstein nove Vlahe pod harambašom Dragićem smjestiti u Stajnici. Kad to čuše i vidješe Brinjani, kojih je tada bilo već do trista kuća na dosta tiesnom prostoru, uzvrpolje se te pograbe oružje.

BAZALO (33. nastavak)

dr. Mile Budak, hrvatski književnik, političar i državnik

Sjeo je posve satrven i ubijen. Nema više razmišljanja i mienjanja odluke. Sve mu je posve jasno, sve je već odlučeno, tek ne će da izazove strku i uzbunu. Sve će to učiniti mirno, promišljeno i triezno. Liep je običaj, da mladence ne smije nitko siliti, da piju. Ivan nije uobće nikad u životu rado pio, a kako nije nikad zalazio u društva, u kojima se je pilo, to nije, zapravo, uobće ni pio. Tako je bilo i na svadbi. Nije rakije ni okusio, a vino je samo prinosiso usnama, kad je baš morao, liznuo malko čašu i opet je postavljao na stol, kako ju je i primio. Tako je ostao triezan, pa mu nije bilo teško spoznati, što je u njemu izraslo i ukrutilo se kao konačna odluka, koja mu se činila daleko jačom i svetijom od prisege, koju je položio na svećenikove ruke. Bilo mu je jasno, da ne bi imalo nikakova smisla, da pokuša bilo kome obrazlagati svoju odluku. Nitko ga ne bi ni razumio, a kamo li, da bi mogao i odobrit njegovu nakanu. S tog je najbolje, da šuti i nikom ništa ne kazuje. To je jedini pametni izlaz iz te strašne provalije, u koju se je strovalio svojom glupošću, uslied duševne lienosti i nehaja. Da je samo malko ozbiljno zavirio u svoju dušu, bio bi morao tamo naći sve osim bilo kakove naklonosti prema toj Kaji Viduke Peršića, koje nije nikad ni vidio, pa ni čuo nije za nju. Da je samo malo izpitivao svoje osjećaje, bio bi svakako našao, da ne može položiti prisege, da te žene ne će nikad napustiti, kad je on u svojoj duši ne će ni da prihvati! Kako bi onda mogao s njom dovieka ostati?! Čemu, za što?!

Kriv je, što je postupao ludo i nepromišljeno, pa sad ne može ni pred kim opravdavati svog postupka! Ne može nikom predočiti, zbog česa povlači take zaključke, pa je odmah odlučio, da nikom ništa ni ne reče. Ni samom didu Perjasu! Ni njemu, jer mu ne bi mogao ni obrazložiti, a kamo li opravdati svoj postupak. Jednostavno će učiniti, što mora i - nek ide dalje sve svojim tokom, pa kako bude, da bude ---

Napadno je ustao, čim je pao prvi tračak sumraka u sobu, lagano se provukao izpred gostiju, koji su bučili i vikali, kao da će svaki čas barem njih

nekoliko pasti jedan drugom u kose i početi se čupati. Svaki je nastojao, da vikom prisili ostale, da ga slušaju, a kad mu ni to nije posve polazilo za rukom, tad je hvatao one bliže za odielo i natezao ih k sebi. Tako je to bilo na sve strane, pa se Ivan jedva progurao između izprekrižanih ruku, al nitko nije na njeg svratio pažnje, jer je bio zabavljen sam sa sobom.

Izišao je u kuhinju i polagano se provukao između žena i djece. Sve su žene bile, doduše, triezne, al razigrane toliko, da je i kraj njih mogao mnogo lakše proći neg je i očekivao, no za to ga zaokupiše djeca i uhvatiše oko njegov kolo. On se je i tu veoma mudro snašao, pa umjesto, da zametne borbu il nagađanje, da ga puste, sagne se i uzme najmanjeg dječaćića u naramak i pođe s njim van. Ostali su ostali zabezeknuti, razvrgli raztrgnuto kolo i pustili mladoženju, da mirno iziđe između njih, noseći svoj mali teret. Kad je prekoračio prag, spustio je diete na zemlju i otišao u staju na sjenik. Tamo je držao svoje staro odielo i torbu s najrazličnijim travama.

Sve je pomno pregledao, komadić po komadić, zatim opet ostavio na prijašnje mjesto, pružio se na slamu, podmetnuo obje ruke pod glavu, obuhvativši se oko zatiljka, zaklopio oči i snatrio. Nije se bavio ni jednom određenom misli, nego je samo gledao u budućnost kroz sklopljene vjeđe i promatrao boje, koje su mu se kroz to gledanje pokazivale. Nije bilo ni jedne jedine, koja bi ga bila svojom jasnoćom il ljepotom zaniela više neg ostale, pa je sve promatrao kao veliko klubko šarolike ljepote, kojoj nije mogao stati na kraj, pa je pregledavati, razmarati, rezuckati, proučavati i uživati u njoj. Sve je bilo u hrpi, nerazabrano, smiešano, neodređeno i neomeđeno, bez oštih rubova i međa. Čim je u crkvi osjetio, kako se ovija lažima, sievnula mu je pred očima prikaza sa Svetog Brda. I sad je tu istu sliku neprestano nosio u očima i u njoj je bilo sve ostalo, što je vidio il samo nazirao. Oko svega i nad svim je ona veličanstvena slika, u vatri boja i svjetla, u veličini bezkrajne i nedokučive svetosti.

Kako je imao zatvorene oči, nije mogao pratiti, kako se lagano i uztrajno mrak zavlači kroz krov velikog sjenika i izpunjava svaki kutić svojim tamnim pamukom kao da želi začepiti svaku pukotinicu i svaki i najmanji propust svjetla i zraka. Kad je naglo otvorio oči, jer mu se učinilo, da ljestve škripaju kao da se netko po njima penje na sjenik, vidje, da je mrak već svuda pao, pa se naglo pridigne i sjedne. Žurno je svukao sa sebe svetčano odielo i obukao ono staro, svagdanje, koje je također bilo još posve cielo i čvrsto kao da je iz kože. Presvlačio se je žurno kao da ga netko goni, a uistini s toga, da ga ipak ne bi tkogod pošao tražiti, ako opaze, da ga već dugo nema. Čim je bio gotov, ustao je, prebacio torbu preko ramena i oprezno se spustio sa sjenika. U kući je vladala zaglušna buka i dreka promuklih mužkih grla, koja su htjela što pjevati, što pripoviedati, a sve je svršavalo u vrhu s urnebesnom grajom, u kojoj se nije mogla razabrati ni jedna razborita, jasna rieč. Po dvorištu su promicale razne ljudske sjene, koje su se žurile il van il unutra prema ognjištu, s kog je svjetlost visoke vatre dopirala na komadić dvorišta i osjetljivala ga. Ivan je krenuo lievo, izpred staje, zaustavio se kod psa, koji ga je pozdravljao mahanjem kitnjastog repa i veselim cvilenjem kao da sluti Ivanove namjere. Pomilovao ga je po glavi i pritisnuo ga k sebi, a zatim mu uzeo objeručke glavu, pridigao ga prema sebi i zagledao mu se u oči. Nije mogao ništa vidjeti osim njihove prirodne svjetlosti, no i u takoj je razsvjeti razabrao tračak tuge i žalosti.

Maljo moje - šanuo mu je Ivan veoma srdačno i toplo - ti morda ćutiš, kako j' meni --- Bog zna, bi l' to još ko u kući ositije?! ---

Poslije tih riječi se je posve nagnuo, primio pasiju glavu svojoj i poljubio Zelova u njegovu hladnu njušku, šanuvši mu:

- Ostaj mi s Bogom, maljo moje, brate moj ---

Naglo je izpustio iz ruku pasiju glavu i pošao. Pas se je veoma uznemirio i počeo trzati, zaskakujući se, da pođe za njim, no teški ga je lanac u tom sprečavao. Ivan se obazre, zastane, časak je motrio Zelovovu muku i nastojanje, da se odtrgne i poleti k njemu, a onda se povrati, opet se sagne k psu i stane ga milovati. Posve ga je prislonio k svojim koljenima, obima ga rukama gladio i šaptao mu:

- Ti si moj pravi Zelov! Ti si moje zlato, maljo moje --- ti sigurno znaš, što sam ja odumije, pa ti je ža. E l' nu, da est?! --- Al ne boj se. Sve j' to meni

ostavi je naš Stvoritelj --- Još prije neg sam doša na ovaj svit, sve j' to zna, koji more znati --- sljatko moje maljo ---

Neko je vrieme stajao tako prignut nad psom, a onda se naglo uzpravio, još ga jednom pogladio i pošao. Išao je žurno, a da se nije ni obazreo, jer je pomislio, da se ne smije mnogo movati po dvorištu. Svaki čas netko izpane iz kuće kao da je izbačen iz praće, trči za kuću i onda se opet vraća, pa je posve naravno, da će nekom zapeti oko za njega i da će ga upitati, što radi, a zatim smatrati svojom najsvetijom dužnošću, da ga ščepa za ručke i uvuče u kuću, ako ne bude htio ići dobre volje. Čim je dobrano odmašio, zastane i obazre se. Nije bilo nikog u blizini. Okrene se i nastavi put, još uvijek brzim korakom, jer je svakako htio, da se što prije udalji od kuće.

- Kuda?! - pade mu na mozak pitanje kao udarac željeznim štapom. Skoro posrne pod njegovom težinom, protare čelo rukom, a kapu odmakne na potiljak. - Kuda?! --- Zar je to za njegov uobće pitanje?! Bog je svagdje, na svakom mjestu i u svemu. On je to osjećao, on je to vjerovao i znao. U svojoj duši nije bio vezan nerazrješivim sponama ni za otčinsko ognjište, a kamo li i za rodni kraj. Sve mu je pod nebesima bilo divno, milo, drago i sveto, te je sve promatrao, sretao i primamno jednakom ljubavlju i privrženošću. U svojoj je sveobćoj ljubavi prema svemu na svijetu gubio osjećaj ljubavi prema pojedincima i pojedinostima. Vjerojatno je to prokletstvo i blagoslov svih skitničkih naravi. Budući da su vezani za sve, nisu vezani na ništo; budući da vole sve, ne dospiju na pojedinosti; budući da ih zanašaju svi krajevi svijeta, ne mogu izdržati ni na kojem mjestu dulje neg je potrebno, da se naspavaju i da im zarastu rane na nogama od prevelikog hoda i napora.

PRVI GENOCID NAD BOŠNJACIMA (11. dio)

islamskamisao.com –
pisano na bosanskom
jeziku

Na kraju, teško je govoriti o tome zašto se ovo desilo hilafetu i zašto se ovakav poraz desio muslimanima. Možda je najbolje da neke od uzroka, koji su doveli do ovako strašnih posljedica, navede jedan od pobožnjaka tog vremena, Mustafa efendija Gaibija, onako kako to bilježi Muvekkit:

„Neprijatelji su izbili na mnoge islamske granice, pa su tvrđave i granice opustošili. Iako su tu i visoka vijeka, titule, sjaj i pompa, sve dok čovjek ne dođe do istine ne može se ovo razumijeti.“ Što znači: U carskoj državi ima svakojakih laži,

„Tih dana je sultan Sulejman II lično krenuo da oslobodi tvrđavu Beograd. Krajem jula i početkom augusta 1688. godine postavljen je carski šator u jednom mjestu kraj Beograda, pa kada su mu opisivali Mustafu efendiju Gaibiju, sultan je izrazio želju da se susretne. Upućeno mu je carsko pismo kao poziv, a on mu je poslao odgovor... Kada je stiglo sultanu pismo, on se bespomoćno čudio izrazima i značenju, ne mogavši to shvatiti. Najzad je naredio da se da nekome ko će ga znati protumačiti, pa to objašnjenje i navodimo... Nakon zahvale Allahu i pozdrava Njegovom Poslaniku, te molbe za sultana, slijedi dio pisma koji znači:

„Na ovom prolaznom svijetu nema nijedna teškoća, a da iza nje ne slijedi olakšanje, jer je Svevišnji rekao: Uz svaku tegobu postoji i olakšanje.“ (El Inširah 6)

Zatim slijede riječi koje znače: Ako neprijatelji ne podvaljuju varkama, nema potrebe potezati sablju za kažnjavanje, kao što je rečeno: “Ako neko od nev-

jernika traži da ga primiš za susjeda, primi ga“ - a po toj uzvišenoj normi se ne postupa. Radi se suprotno Allahovoj Knjizi i časnom Šerijatu. Zaneseni i obmanuti mnoštvom vojske, napadaju na njih. Nekoliko puta po stotinu i sedam kola novca, ratne opreme i hrane, sve je to ostalo u rukama neprijatelja. Od toga islamska vjera nije imala nikakve koristi, nego je skupo platila cilj. Znači da će, ako Allah bude htio, ubuduće, s Njegovom pomoći doći do pobjede, pa će im se ono što je oduzeto vratiti u vidu poklona. A kada se ova radost Svevišnjeg obistini, ja ću se radovati. Bit će vremena da se i drugi svijet raduje, a prema onoj „sve u svoje vrijeme“.

„Ovo je tako, ne može biti drugačije nego što je Allah naredio.“ To znači: današnja vojska je nasilna, u tom smislu će biti pobijena, a nevjernik nadire i okolo osvaja on pobjeđuje, jer **„Allah neće izmijeniti stanje jednog naroda dok taj narod sam sebe ne izmijeni.“** (Er Rad11)

nasilja, buna, onoga što je protupravno, a i zaduženjima nigdje kraja, toga je mnogo. Malo se obraća pažnja na pravi put, na Šerijat i pravdu, niko se na to ne obazire. „Ako se ne držiš onoga što je naredeno, a kloniš se onoga što je zabranjeno, tako će i cio svijet činiti, jer narod slijedi vjeru svojih vladara.“

To znači: Ako ti ne naređuješ ono što se mora provoditi i ne zabranjuješ ono što se ne smije raditi, Šerijat zapostavljaš i ne postupaš po njemu, cio svijet će tada raditi.“

Ovo je samo kratki uvod u krvavu priču o genocidu nad Bošnjacima. Već u toku ovog rata, a pogotovo poslije njega, iskoristivši krizu Osmanskog carstva poslije poraza, pobunjeni narodi počće borbu za nezavisnost. Ali kada naši susjedi vode borbu za nezavisnost, slobodu ili svoju državu to uvijek znači genocid nad Bošnjacima muslimanima.

SREDNJOVJEKOVNI BOSANSKI VLADARI (5. dio)

Marko Dragić, "Bosna franciscana", br. 14, Sarajevo, 2001.

Stipan Tomašević, *posljednji kralj bosanski*

Kada je zasjeo na prijestolje, Stipan je izmolio mir od bana Vukmana i od njegovih sinova Vukača i Vojslava. Poslao je tijelo svojega oca u Sutjesku, u crkvu Sv. Ive, da se pokopa u obiteljskoj grobnici bosanskih kraljeva.

Papa Pio II. i Stipan Tomašević

Papa Pio II. u Bosnu je poslao modruškog biskupa Nikolu kako bi odvratio Stipana od Turaka i vezao ga uz kršćanske zemlje. Kralj je na to pristao složivši se s Ugarima i Hrvatima i uskratio danak Mehmedu.²²

Želeći predusresti rat s Turcima, Stipan pošalje papi Piju poslanike koji prenesoše kraljevu zabrinutost i molbu za pomoć,²³ koju tom prigodom Papa obeća:

"Ugri i Mlečani pridružiti će svoje snage Bosancima. U tu svrhu poslat ćemo vladarima jednih i drugih naše legate. Mi ćemo, koliko mognemo, pomoći..."²⁴

Papa je tražio da se bosanski kralj izmiri s panonskim kraljem Matijom i da se zajedno odupru Mehmedu.

Potjera za bosanskim kraljem

Ključ – pogled na grad s istoka

Kada je osvojio Bobovac, Mehmed je zapovjedio Muhamedu da krene u potjeru za bosanskim kraljem koji je već bio pobjegao u Kljaviju (Ključ). Čim je sultan stigao u Jajce, grad mu se predao nagodbom prema kojoj je domaćinima dozvoljeno da gradom upravljaju na domaći način.

Nakon predaje Jajca sultan Mehmed zapovjedi Muhamedu, vodi janjičara, da krene u potjeru za odbjegli kraljem. Sultan je ostao u Jajcu vidjeti kako će se razvijati događaji u Bosni.

Mehmed je saznao da s bosanskim kraljem boravi spomenuti Radivoj koji se s njim ponovno sprijateljio posredstvom modruškog biskupa. Muhamed je s vojskom savladao Sanu.

Tada je Marija, žena kralja Stipana, po savjetu svojega muža, krenula prema Dubrovniku.

Predaja kralja Stipana Tomaševića

Muhamed je opsjedao Ključ paležom strašeći njegove građane

i vojsku, a oni su uvidjeli da se ne mogu dugo odupirati turskoj sili, pa su molili milost za kralja nudeći njegovu i svoju predaju. O tome je s Turcima sklopljen ugovor i sačinjene isprave, potvrđene zakletvom. Tako je zarobljen zadnji bosanski kralj Stipan Tomašević i stric mu Radivoj. Mladom Radivoju Turci su odsje-

kli glavu, a sa zarobljenim kraljem Muhamed je obilazio gradove u Bosni i Hercegovini podlažući ih pod tursku vlast.

Uz Muhameda u osvajanju Bosne isticao se i Omer, poglavar Tesalije.

Mehmed je poslao izaslanike Dubrovčanima tražeći ženu bosanskoga kralja, a kako je ondje nisu našli, Mehmed je provalio u Hercegovinu i strahovito je opustošio.

Vojnici hercega Stipana Kosače zaposjeli su gorske vrhunce. S brda su navaljivali na tursku vojsku, čak su provalili i u turski tabor, nanosili su poraze Turcima pa se povlačili na brda.

²² Slavoljub Bošnjak (Ivan Frano Jukić) u svojoj knjizi *Zemljopis i povijest Bosne* (1850., str. 131.) piše kako je kralj Stipan Tomašević bio nerazborit i lakomislen te je ne dočekavši pomoć od pape i Ugara, izazvao sukob s Turcima.

²³ Mavro Orbini, *Kraljevstvo Slavena*, Zagreb 1999., str. 443.-445.

²⁴ Nikola Lašvanin, *nov. dj.*, str. 202.-203.

„OD KAKO JE BANJA LUKA POSTALA . . .“ (9. dio)

Ljubavna igra po narodnoj pjesmi u 2 dijela s pjevanjem

Rasim Filipović, Sarajevo

VI.

Scena ista. Jutro.

U odaji sumrak. Na sredini, okrenuto glavom prema "kibli" (sv. mjestu Ćabi) leži mrtvo tijelo Džaferbegovo, prekriveno bijelim čaršafom. Do njega sjedi na koljenima jedan stari "hadžo", bijele brade i bijelih brkova, sa žučkastom oko glave zamatanom ahmedijom (čalmom). U ruci mu tespih (brojanice). Prevrće ga i nešto u njegov šapće. — Mrtva, jeziva tišina.

Na čepencima sjede AVDAGA i MEHAGA. Bulje preda se. Šute. Pred kafanom nema nikog. Na mjestu gdje je poginuo Džaferbeg, a to je na samoj ivici scene, desno, skupilo se nekoliko slučajnih prolaznika, pa nešto razgledaju, međusobno gestikuliraju i razgovaraju. Među

njima su uzeli živo učešće: jedan bradonja, jedan žutokosi mladić i jedan hromi čovjek. Ostali ne učestvuju u razgovoru, ali nisu ni pasivni: napeto slušaju, razgledaju, gestikuliraju i t. d.

ŽUTOKOSI MLADIĆ: Evo... krv!

HROMI ČOVJEK: Već se usirila!

BRADONJA: Siromah Džaferbeg! Baš mi ga je žao!

ŽUTOKOSI: Ko šta traži, to i nađe — davno su rekli.

HROMI: Jah! A ko bi reko da bi njemu mogo neko dohakati!

BRADONJA: Božja volja. Tako mu je bilo zapisano da će umrijeti.

ŽUTOKOSI (potiho): Nije šteta, šuti! Dodijo je bio i bogu i ljudima.

BRADONJA: Ne griješi duše, ahmačino! Beg je bio za sirotinju ko majka.

ŽUTOKOSI: Po tvom hesabu,

ali po mom...

BRADONJA: Šta ti znaš! Ja sam poznao Džaferbega, kad se ti nisi bio ni rodio... (Tužno): Eh, grdna rano! Nestalo je dobre duše! (Zastane. Tare suze. — Tišina. Pauza).

HROMI (prekine tišinu): Jah! Tako je to... Nestalo je bega, ali ostala je mlada begovica. A, čuo sam, sve imanje Džaferbegovo ona je naslijedila. Još za života on je sve njoj poklonio.

ŽUTOKOSI: Kako? On ima još tri žene.

HROMI: Njima ništa. Samo idara dok su žive. Sve je mlade begovice,

ŽUTOKOSI: Uh, ja ko li će brke da omasti?

HROMI: Opet neki beg, ko bi drugi?

ŽUTOKOSI: Mogao bi ti, bolan dedo, da se sada malo provrtiš oko Džaferbegovice.

BRADONJA: Hajde, šuti, sram te bilo! Još bega ni ukopali nisu, a ti tako...!

ŽUTOKOSI: Bolje je zaranije. Poslije će biti kasno. Ugrabiće neko drugi.

BRADONJA: Baš si pravi munafik. Uh, bože me zakloni i sačuvaj! (Začepivši uši prstima, da ne bi još štogod čuo): Uh, uh, uh! (Naglo iščezne. — ŽUTOKOSI i HROMI za njim prasnu u smijeh).

HROMI (okrenuvši se prema Avdagi): Kad je džezaza? Je li danas?

AVDAGA (se trgne): Džezaza? Jest, danas, danas. Ja mnim biće brzo — još domalo.

Džezaza

HROMI: E pa hajdemo, ljudi! Valja avdest uzimati, na dženuzu poći!

(Svi odu, desno).

MEHAGA: Ću li ti šta onaj kaže, ha?

AVDAGA: Šta?

MEHAGA: Nagovara dedu da se malo provrta oko Džaferbegovice.

AVDAGA: Još je o tom rano govoriti.

MEHAGA: Ali, znaš, onako među nama, nije to ružno rečeno.

AVDAGA: He, nije! Meni ne vele nikad do nje doći.

MEHAGA: Ali ja to malo drukčije kontam.

AVDAGA: Kako?

MEHAGA: Pa tako. Ne bi tu trebalo žaliti malo i potrošiti, dok se ćojk ne uvuće...

AVDAGA: A ako ona neće?

MEHAGA: Prvo providiti, pa onda. A sve se more, samo treba pare. Ćojk more za pare danas i tićijeg mlika naći. Ja mnim, rijećemo, ovako: naći kaku ženu, okretnu, dobro joj, majćin sine, platiti, pa... šta bog da: ili — ili!

AVDAGA: Ma... sve je to dobro i lijepo, ali... bojim se da ne bi bila sramota, pa...

MEHAGA: Zašto bi bila sramota? Ne velim ja baš odmah. Eto, biva, dok prođe đenaza, dok se to malo smiri, pa onda. Ako nećeš ti, hoće neko drugi. Gledaj posla. Treba se znati okrenuti. Naš je beg, što no se kaže, kroz iglene uši zaćeravo, pa zašto da se mi iza njeg što god ne ošićarimo?

AVDAGA: Kako to ti govoriš: mi? Ne moremo se oba oženiti sa jednom ženom!

MEHAGA: Ali, ćojće boži, to se zna. Evo, napriliku, da se oženim ja, i ti bi se odmah ošićario. Ja bi ti dao jednu begovu kuću,

dao bi ti komad zemlje, poklonio bi ti begova vranca — dao bi ti pola begova imetka — pa šta bi htio više?!

AVDAGA: Ti to govoriš, boga mi, ko da je već sve gotovo.

MEHAGA: Pa tako i treba. Samo i ti bi mi morao pomoći, što god bude troška, popola da snosimo.

AVDAGA: Oh, brate, brate! Meni to nikako ne ide u glavu. Beg još nije ni u kabur spušten, a mi tu... aj-jok, ne, to ne valja. To je đunah. Grijev.

MEHAGA: Bože saćuvaj, ja ništa ružno ne velim. Samo, rijećemo, ćojk treba da je na oprezu. Prilika ispala, pa to ti je... A ja, što se mene tiće — to i bog zna — želim Džaferbegu lijepi đenet, a njegovoj kaduni najveći sabur! Eto!

(S lijeva, u razgovoru, dođoše SALIHBEG i JUNUZ-EF. — Njihov glas ćuo se još iza scene).

Dženaza

UROTA U KARADORĐEVU (2. dio)

Dogovor Milošević – Tuđman o podjeli Bosne i Hercegovine

www.hrvatsko-pravo.hr

I dokumenti i transkripti o smrtonosnom atentatu na američkog predsjednika John F. Kennedy ostaju u državnoj pismohrani SAD zaključani do 2032. godine (atentat u Dallasu je bio 1963. godine), jer povijesna istina koja piše u svim tim dokumentima i transkriptima tako je strašna da iz temelja potresa aktualni poredak u svijetu i kod nas. Međutim, **činjenica je da je Bosna i Hercegovina 1991. – 1995. podijeljena**, i da je **u toj podjeli, nažalost, sudjelovao hrvatski državni vrh na čelu s Franjom Tuđmanom**. Bošnjački čelnik Alija Izetbegović također je na svoj način sudjelovao u podjeli vlastite zemlje, iako je njegov udjel u podjeli BiH uvjetovan politikom svršenog čina pred koji su ga doveli Milošević i vojna vrhuška "JNA", kao i Tuđmanova politika prema Bosni. Dvostruka linija zapovijedanja, koju haaška tužiteljica predbacuje optuženim hrvatskim časnicima HVO i dužnosnicima HDZ-BiH i "Hrvatske Republike Herceg-Bosne", u stvarnosti je postojala, tako da je Tuđman javno podržavao teritorijalni integritet Republike BiH, a tajnom politikom razbijao BiH. (Odgovorni neki hrvatski političari kukavički se skrivaju iza vojnih odora hrvatskih časnika.) Republika Hrvatska je javno priznala Republiku BiH, i prihvatila čak 300 tisuća muslimanskih izbjeglica u transferu (za 1 milijun

američkih dolara dnevno iz fonda arapskih zemalja), koje je etnički očistio Karadžićev etnički režim, uz agresorsku "JNA" i Miloševićev režim, a tajno je Tuđmanova politika zaokružila "hrvatska" područja u BiH koja su činila bosansko-hercegovačke dijelove Tuđmanove "Banovine" Hrvatske. Međunarodna zajednica i haaški sud ICTY krivo navode da je Tuđman htio stvoriti "Veliku" Hrvatsku, jer se pojam "Velike" Hrvatske ne može primijeniti na hrvatska povijesna i etnička područja, nego se pojam "Velika" Srbija, Velika Britanija, "Velika" Njemačka (Grossdeutschland) itd. može upotrijebiti samo za tuđi teritorij koji se osvaja politikom vojne sile. U srednjem vijeku je područje današnje BiH od Une do Vrbasa bilo kao tzv. "Turska Hrvatska" integralnim dijelom Kraljevine Hrvatske i Ugarske (vidi osmanlijske i hrvatske izvore), a područje od Vrbasa do Drine činilo je hrvatsko-vrhbosansku Kraljevinu ili Kraljevinu Bosnu kojom je vladalo državotvorno hrvatsko plemstvo katoličke i bogumilske vjere. **Činjenica je također da bosanski muslimani nisu podrijetlom Arapi ili Turci nego su hrvatskog etničkog podrijetla!** (Najnovije DNK-istraživanje podrijetla naroda u BiH aktualnog hrvatskog ministra znanosti i obrazovanja dr. sc. Dragana Primorca potvrđuje pravašku teoriju Oca domovine Ante Starčevića o bosanskim muslimanima hrvatskog podrijetla). Nažalost, Franjo Tuđman pao je na Miloševićevu propagandu o "Turcima" u Bosni i o "muslimanskoj transverzali" (Sandžak-Kosovo-Bosna).

O podjeli BiH svjedoče izjave samog Franje Tuđmana, kao i izjave drugih hrvatskih političara, ali i stranih diplomata i državnika. **Na kraju krajeva – Bosna i Hercegovina je danas jedna podijeljena zemlja, i to još pod međunarodnim protektoratom**, kao da se radi o kakvom bantustanu u Južnoj Africi. **Cilj takve protubosanske politike je protuhrvatska politika sprječavanja ujedinjenja Hrvatske i BiH u savez država između Sutle i Drine, kao velikosrpske brane!** Takvu protuhrvatsku politiku provodila je krajem 19. st. i početkom 20. st. Austro-Ugarska, Srbija i Velika Britanija, zatim, "Velika" Srbija ili Kraljevina Jugoslavija, te Titova Jugoslavija, i na kraju OUN, SAD, Rusija, Francuska i Velika Britanija. Međutim, svi protektorati nad Bosnom i Hercegovinom, kao na pr. austrougarski protektorat, zatim srpska okupacija BiH od 1918. do 1941. godine, i jugoslaven-

ska okupacija BiH od 1945. do 1991. godine dokazali su da i svjetska i regionalna carstva propadaju (kao Austro-Ugarska i "Velika" Srbija ili Jugoslavija), između ostalog i zbog okupacije i aneksije BiH. Drugačije neće biti ni u budućnosti, jer povijesna znanost je egzaktan aksiom ("Povijest se ponavlja")! Naravno da se povijest ponavlja ako politički čimbenici u svijetu i kod kuće prave uvijek jedne te iste greške i pogreške.

Međutim, neovisno o tome hoće li nacistička i etnički očišćena tzv. "Republika Srpska" biti na kraće ili dulje staze likvidirana, raspuštena ili ukinuta, ili razbijena, ili čak priključena Republici Srbiji, neovisno o tome hoće li se Hrvatska i BiH uskoro ujediniti ili ne, hoće li se ujediniti u skoroj ili daljoj budućnosti ili ne, **hrvatski povjesničar i znanstvenik dr. Ivo Pilar predskazao je početkom 20. st. propast hrvatske države ako "hrvatski ispruženi šestar" neće zaokružiti hrvatsko-bosanski krug, tj. ako se Hrvatska ne bude ujedinila s BiH i obratno, dr. Pilar predskazao je nemogućnost opstanka samostalne hrvatske države bez državnog saveza sa Bosnom i Hercegovinom!!!** (Vidi: "Južnoslavensko pitanje" ("Die Südslawische Frage und der Weltkrieg"), Zagreb-Beč, 1918. godine; knjiga "Južnoslavensko pitanje" predstavlja kapitalno i temeljno djelo o shvaćanju hrvatskog /nacionalnog/ pitanja.) O hrvatskom pitanju i hrvatskom povijesnom pravu u Bosni pisali i govorili su Otac domovine Ante Starčević, i prvak seljačke stranke Stjepan Radić. Odličan pogled na hrvatsko pitanje i hrvatsko državno i povijesno pravo u BiH dao je crno-

gorski istraživač povijesti i publicist, Zagrepčanin **S.M. Štedimlija** u svome djelu, u knjizi "Zavjere protiv svjetskog mira" ("Verschwörungen gegen den Frieden"), Zagreb, 1944. i 2005.)

Bosna i Hercegovina, u kojoj je u Sarajevu 1914. izbio Prvi svjetski rat, ostala je nakon hladnog rata i dalje neuralgična točka u Europi i svijetu. Upravo na bosanskoj istočnoj granici prolazi granica između Istoka i Zapada. Iako je nakon hladnog rata nestao bipolarizam (Istok – Zapad), i iako je nestao ideološki sukob komunizma s kapitalizmom, ostao je na granici civilizacija na Drini latentni sukob civilizacija odnosno sukob između Zapadnih Hrvata i Istočnih Srba koji pripadaju pravoslavnom svijetu, dok su Hrvati pripadnici takozvanog kršćanskog Zapada. Između Hrvata i Srba postoji i **treći faktor za potencijalni sukob: Bosna, odnosno bosanski muslimani**. Bošnjaci odnosno bosanski muslimani, htjeli oni to priznati ili ne, pripadaju krugu zapadne civilizacije jer su po etničkom podrijetlu Hrvati koji su nakon osmanlijske agresije i osvajanja Kraljevine Bosne od strane islamskog Osmanskog Carstva u srednjem vijeku (1463.) prešli sa kršćanstva na islam odnosno iz Rimo-katoličke crkve i "Bosanske crkve" hrvatski kršćani u Bosni stavili su se pod okrilje i zaštitu Islamske zajednice (hrvatskim kršćanima i hrvatskom državotvornom plemstvu u Bosni dozlogrdili su brojni križarski pohodi ugarske vojske na njih i istrebljenja kojima su pripadnici bogumilske hereze bili izloženi). Bošnjaci ili bosanski muslimani i Hrvati muslimanske vjeroispovijesti

nisu dio Istoka ili Orijenta, nisu arapskog ili turskog podrijetla nego su hrvatskog podrijetla te, unatoč muslimanskoj vjeri, ne spadaju krugu islamskog svijeta nego u krug takozvanog kršćanskog Zapada i svijetu Zapadne Europe, jer su Europljani, a ne Azijati. **Međutim, muslimansku vjeru dijela stanovništva Bosne može militantni dio islama na Orijentu iskoristiti za sukob sa Zapadom te u Bosni može doći do sukoba civilizacija – ako BiH bude i dalje podijeljena, a polovica Bosne pod velikosrpskom okupacijom.**

Iako su neki zapadni analitičari prognozirali da će početkom osamdesetih godina 20. stoljeća izbiti Treći svjetski rat u Kostajnici u Jugoslaviji (današnja Hrvatska Kostajnica na Uni, i "srpska" Kostajnica na Uni u Bosni), nisu promašili u toj prognozi:

Novo, 21. stoljeće počelo je završetkom hladnog rata, odnosno, padom Berlinskog zida 1989. godine. Krvavi raspad Jugoslavije 1991. godine može se, poput početka Prvog svjetskog rata 1914. godine, smatrati prvim ratom u novom stoljeću (bez obzira što kalendarski tada još nije počelo novo stoljeće), u ovom slučaju početkom 21. stoljeća, jer rat u Jugoslaviji nije bio hladni rat, niti dio hladnog rata odnosno zastupnički rat, nego sukob civilizacija Zapada (Okcidenta) i pravoslavnog Istoka (Orijenta) dok je umiješanost islamskih zemalja u rat u Bosni (od 1992. do 1995.) samo umjetan, ali opasan presedan, jer bosanski muslimani nisu Azijati, niti je Bosna dio Orijenta.

IBRAN MUSTAFIĆ PONIZIO VLADAJUĆU ELITU I INSTITUCIJE GENOCIDNE DAYTONSKE BiH

dr. Vahid Sendijarević, Sarajevo – pisano bosanskim jezikom

Grupa patriota na čelu sa Ibranom Mustafićem je razvalila sindžire na vratima velike sale u Parlamentu genocidne Daytonске BiH kako bi se mogla održati svečana sjednica povodom Dana nezavisnosti Republike BiH i time je dokazala da su institucije nastale na agresiji i genocidu nelegalne i neodržive.

Istorijski događaj od 1-og marta 2010-te će biti zabilježen kao početak kraja genocidnih institucija Daytonске BiH, kao dan u kojem su patriotske snage Republike BiH postigle prvu značajnu pobjedu na putu povratka na legalni ustav Republike BiH koji je suspendovan agresijom i genocidom, povratka na ustav koji ne priznaje nikakve etničke, rasne niti vjerske

podjele u našoj domovini BiH.

Događaji od 1-og marta 2010-te su otkrili da su izdajnici doveli podjelu suverene države Republike BiH do takvog nivoa da su čak i prostorije zgrade Parlamenta podijeljene po etničkoj osnovi i da u velikoj sali u kojoj je 1992-ge godine Skupština Republike BiH proglasila njenu nezavisnost, po genocidnom Daytonskom uređenju ne može obilježiti niti Dan nezavisnosti BiH.

Predstavnici elite genocidnih institucija na čelu sa članom Predsjedništva BiH Harisom Silajdžićem, predsjedavajućim Doma naroda Parlamenta BiH Sulejmanom Tihićem i ministrom sigurnosti BiH Sadikom Ahmetovićem, u prisustvu predstavnika nekoliko ambasada u Sarajevu i drugih zvaničnika iz svijeta, je sramno ponudila da se Svečana sjednica povodom Dana nezavisnosti Re-

publike BiH održi u hodniku ispred zaključanih vrata velike sale u Parlamentu. Izdajnici pristaju na svako osobno poniženje i na svako poniženje svog naroda samo sa jednim ciljem, a to je da se finalizira legalizacija genocidnih Daytonskih institucija.

Time što je Ibran Mustafić sa grupom patriota razvalio masivna vrata na velikoj sali Parlamenta, spasio je obraz svih građana BiH koji se bore i žele državu bez etničkih i vjerskih podjela u kojoj će svaki njen građanin biti suveren na svakoj stopi njene teritorije. On je time ponizio institucije genocidne Daytonске BiH i njenu vladajuću elitu Tihića, Silajdžića i Ahmetovića jer ih je ostavio bez izbora – doveo ih je u situaciju da su poniženi morali ući u salu sa nasilno otvorenim vratima i da odglume kako uvažavaju Dan nezavisnosti države koju ruše.

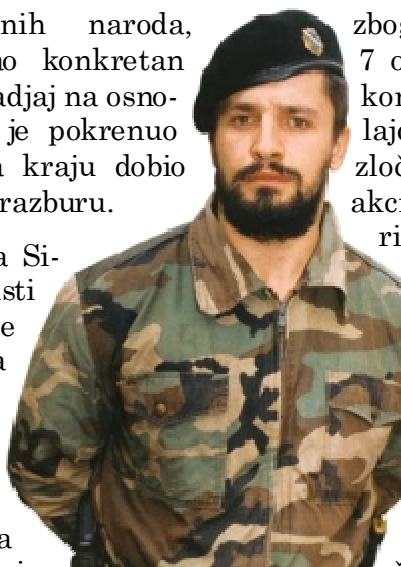
GDJE JE SADA SILAJDŽIĆ?

dr. Muhamed Borogovac, Sarajevo

Veoma često se Silajdžić tobože zalaže za sprovođenje Aneksa 7. Ali kada se događaju zločini na terenu, kojima se narušava Daytonski ugovor, on ništa konkretno ne čini po tom pitanju. Upravo ovakvi događaji bi bili povod pravom državniku za konkretnu akciju. Akcija kreće od nekog konkretnog događaja. Na primjer, kada je Jakov Finci dobio papir da ne može biti član predsjedništva BiH jer nije pripadnik nekog od

konstitutivnih naroda, on je imao konkretan povod, događaj na osnovu kojega je pokrenuo tužbu i na kraju dobio proces u Strazburu.

Umjesto da Silajdžić koristi masovne zločine na terenu, kao što je ovo ubistvo u Rogatici, da pokrene poništenje Dayton

Ibran Mustafić

zbog nepridržavanja Aneksa 7 od strane RS-a, on ništa konkretno ne čini. Da je Silajdžić čovjek, a ne četnički zločinac, on bi sada krenuo u akciju kao potpisnik Daytona riječima: "Vi iz RS se ne pridržavate ugovora, pa zato ja povlačim potpis i tražim povratak na prethodno pravno stanje."

A perfidni Silajdžić ni okom da trepne, nego i dalje po starom - nama šuplja priča, četnicima konkretna djela.

AHLAK - ISLAMSKI MORAL (8. dio)

Bilal Hasanović: *Ilmud-Din*, Udžbenik za vjeronauku odraslih – pisano na bosanskom jeziku

Pravednost

Ne može se ni zamisliti vjernikom čovjek u čijoj duši nema osjećaja i svijesti za pravednošću.

Allah dž.š. kaže:

„Kada govorite, budite pravedni, pa makar to bilo i protiv vaših bližih" (En'am, 152).

„Kada budete sudili među ljudima (naređuje vam se) da sudite pravedno" (En-Nisa, 58). 'J

»Narađeno mi je da budem pravedan među vama, Allah je naš i vaš Gospodar" (Eš-Šura, 15).

Svakog petka, na džumi nama-

zu, hatib nas podsjeća na Allahuovu odredbu, koja glasi:

„Innallahe je'muru bi-l-'adli... Allah naređuje pravednost, dobročinstvo, potpomaganje rodbine, a zabranjuje bestidnost, odvratna djela i *nasilje*. Allah vas savjetuje da biste pouku primili" (En-Nahl, 90).

JUGOSLAVENSTVO DANAS (42. nastavak)

Predrag Matvejević,

„Jugoslavenstvo danas“, Beogradski izdavačko-grafički zavod, Beograd, 1984.

PRISILNA IDEJA

Šta, na primer?

Ostala je, čini mi se, jedna vrsta prisilne ideje, koja nas navodi da na poseban način gledamo i ono što prije nismo uočavali: imena i prezimena, porijekla, omjere, svašta. Nije stvar u tome što se na to gleda nego u samu načinu na koji se to čini i razlogu zbog kojeg se tako postupuje. Pročitajte npr. novinsku vijest o nekom ubojstvu i odmah tražite što je po nacionalnosti (vjeri) ubojica a što ubijeni, to vidite prije nego što ste ustanovili kakav je zločin posrijedi. Bit će potrebni golemi edukativni naponi, na najširoj socijalnoj rrszini da se takve blokade razuma otklone, da se svijest razvije u nekom boljem smjeru.

Jedna od vrlo rasprostranjenih i donekle pomodnih pojava je svojevrsno nezadovoljstvo svih svima i svakog svačim. Poštu-

jem i pravo na nezadovoljstvo, ali mnogo manje ako svatko gaji samo ono svoje: nema više Srbije, Hrvatska je propala, Sloveniji (ili Makedoniji) prijeti denacionalizacija i t d.; Bosanci i Albanci su nezadovoljni što moraju ići na rad u Sloveniju, Slovenci što im dolazi tolika radna snaga s juga i istoka. Takve se stvari, gotovo identične, čuju i drugdje u svijetu: nema više prave Amerike, raspala se Engleska, nestala je Rusija, propast će ubrzo Francuska (pogotovo sa socijalistima na vlasti) itd. Kako samo sličje te priče!

KULOARI

Te priče slušamo na raznim mestima. Nemate li utisak da ih precenjujemo?

Kad se govori o stvarima kao što su čaršijske ili kafanske (kavanske) priče — a o tome se govori nedopustivo površno, osobito u političko-

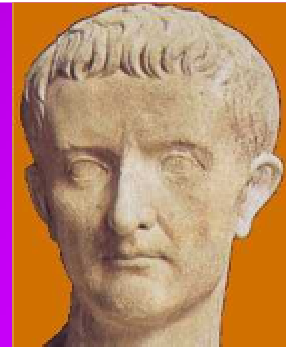
Strog ali pravedan

provincijalnim krugovima — zamjenjuju se često uzroci i posljedice. Kao da su famozne čaršije i kavane-kafane same po sebi uzrok svih tih negativnih stanja, a ne barem donekle i njihov izraz, tj. posljedica. Takozvani kuloari uspijevaju najviše tamo gdje su nedovoljno razvijeni ili omogućeni javnost informacije i kritičko saobraćanje.

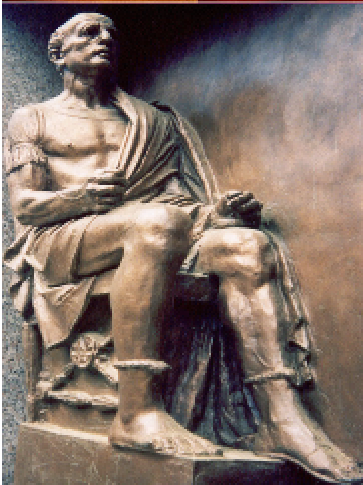

**II
NEDJELJA
DOŠAŠĆA
GODINA I**

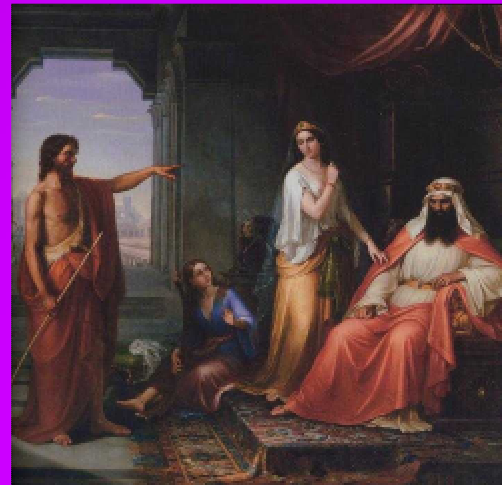
Luka 3,1-6

**Petnaeste godine vladanja cara
Tiberija,**

**dok je
upravitelj
Judeje bio
Poncije
Pilat,**

**tetrarh
Galileje
Herod,**

**a njegov brat
Filip tetrarh
Itureje i zemlje
trahonitidske,**

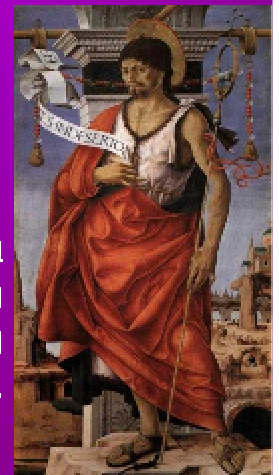

**i Lizanije tetrarh
Abilene,**

**za velikog svećenika
Ane i Kajfe,**

**dođe riječ Božja
Ivanu, sinu
Zaharijinu, u
pustinji.**

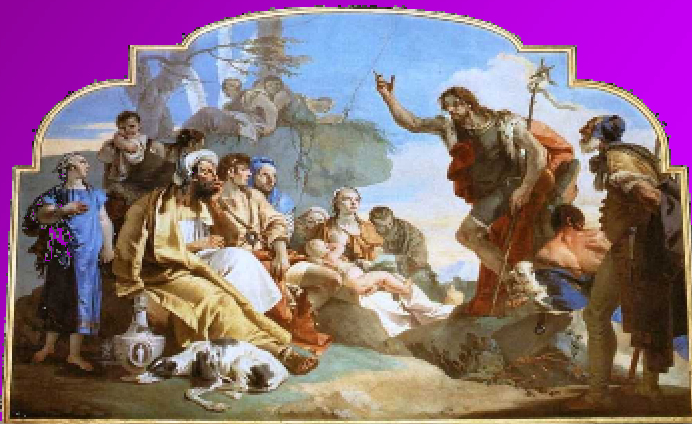

On obiđe svu okolicu jordansku

propovijedajući
obraćeničko
krštenje na
otpuštenje
grijeha kao što
je pisano u
Knjizi besjeda
Izaije proroka:

»Glas viče u pustinji:

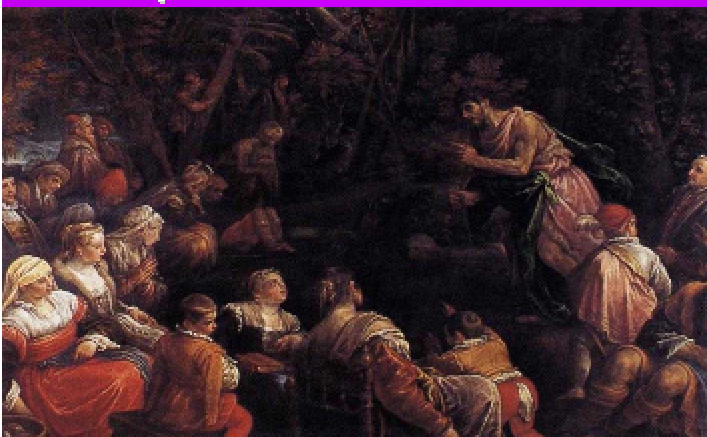
'Pripravite
put
Gospodinu,

poravnite mu staze!

Svaka dolina neka se ispuni,

svaka gora i brežuljak neka se slegne!

Što je krivudavo, neka se izravna,

a hrapavi putovi neka se izgode!

I svako će tijelo vidjeti spasenje Božje!

RIJEČ ZA SVAKI TJEDAN (50. nastavak)

Mieczysław Malinski

SJESTI I PRORAČUNATI

Pozvani smo. Pozvani na čovječnost. Ali zabavljeni svagdanjim poslovima zaboravljamo, da smo nakloniji zlu nego dobru: da znamo biti lijeni, zavidni, pohlepni, drski. Da nam je već u naviku ušlo zanemarivanje dužnosti, neodgovornost, neurednost. Da propuštamo svoje obveze. Da se pošamo nemarno, lakoumno, grubo, loše.

Gubimo vrijeme, dan za danom, tjedan za tjednom. Nit što učinimo do podne nit išta po podne. Ne umijemo rasporediti posao, ne znamo iskoris-

titi čas niti kontrolirati svoje riječi, postupke, misli. Sve posvršavamo napola; nedostaje nam energije, pažnje, koncentracije. Naoko dani su nam ispunjeni, a ipak bi sve moglo biti okretnije, djelotvornije, temeljitije. Trudimo se biti prirodni, a često zaboravljamo, da se i za to traži samodisciplina, samosvladavanje, samokontrola.

Zaboravljamo da trebamo sami, svojim rukama, isklesati vlastiti lik — i tako odgovoriti na svoj poziv.

23. nedjelja kroz godinu C,
Lk 14, 25—33

BOŽJI PUSTOLOV (1. nastavak)

Daleki putevi Franje iz Ksavera

Josip Badalić D.I. – Zagreb, Voćarska 106

PREDGOVOR

Devetnaestogodišnja sveučilištarka iz Njemačke, pokraj odanog zaručnika, uz dobro stojećeg oca liječnika, nedavno odilazi na praznike u Francusku te u normandskoj šumi oduzima sebi život, jer ne zna čemu živjeti, sve je tako dosadno i bez smisla.

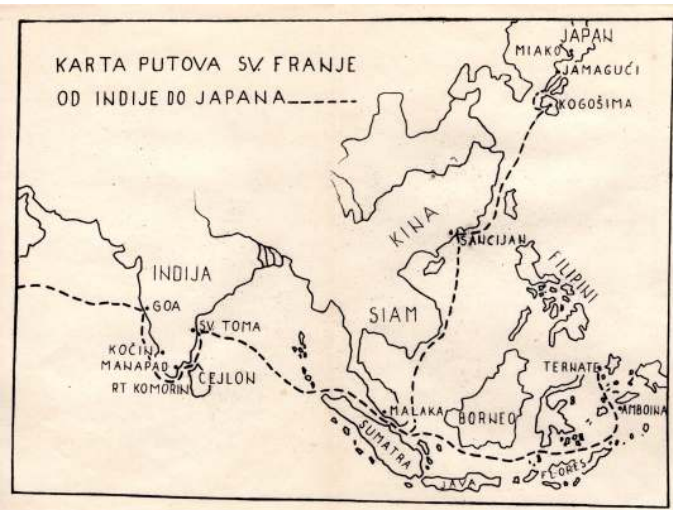
I druga mnoga mlada srca u raznim krajevima svijeta osjećaju jednoličnost i bezvrijednost života. A ipak, život može biti divan, u njemu ima i danas, danas više nego ikad, za svakoga suvremenika važnoga posla i velikih zadaća, koje bi ga mogle sasvim ispuniti i učiniti sretnim.

Gdje i kako?

Mudar i dostojan način života, s uzvišenim za-

datkom, izabrao je junak ove knjige, Franjo iz Ksavera. On je u genijalnim zamislima te uz nudi ljudske napore i borbe započeo veličanstveno djelo koje je ispunilo čitavo njegovo biće, učinilo sretnim do zanosu i opojnosti njega, drugima donijelo radost i oslobođenje života, a mnogima i danas pokazuje put kako se ostvaruju veličanstvena djela i postizava smisao života u potpunosti sreći.

Čitaj, mlado srce, bilo koje dobi i starosti, divi se i kliči, pokušaj poći za tim velikanom u duhu i čežnjama, stvori u sebi njegove zanosu i raspoloženja, ili idi ravno njegovim tragom: i danas postoji način života i društvo koje je njega uzdiglo do vrhunca ljudskog i božanskog života, u Družbi Isusovoj. — Pa ako te milost odabere, te smogneš snage da podeš doslovno njegovim putovima po Aziji ili Africi, nećeš se trebati bojati jednoličnosti ni sitničavosti života, nego ćeš ostvarivati veličanstvena djela — makar ona i ne došla na veliko zvono danas

ni sutra, ali kojima će radost i sreća za tebe i tisuće drugih ostati kao spomenik za stoljeća i vječnost.

Čitaj, velikodušno srce mladića i djevojke, žene i muža, divi se dubini i ljepoti kršćanske misli i života, te bogatstvu i sjaju božanske milosti, i predaj se djelovanju te milosti, te opisanoga junaka nasljeduj duhom i žarom, a možda i djelom — naći ćeš mudrost i sreću — kako nisi ni slutio ...

SVETA VATRA

"Više, Gospodine, više trpljenja i odricanja! Srce mi je tako puno slasti i utjehe da jedva mogu izdržati", sa zanosom govori muž od 40 godina iz španjolske tvrđave Ksavera. Pred njim četa japanskih nosača i konjanika, a on za njima skakuće poput dječaka, baca jabuku u vis i opet je hvata, sav razdragan od sreće. Evo napokon dana o kojem je često sanjao. Na putu je prema svetom japanskom gradu Miako, gdje stanuje kralj, "sin neba", koji će jamačno u svojoj mudrosti upoznati uzvišenoga Kralja i Gospodara neba, podložiti se Njemu te i svoj narod privesti uzvišenom Njegovu prijestolju. Zanesen je tako Božjom veličinom i ljepotom te bi je htio prelitati u srca svih ljudi do na kraj svijeta, da svi budu sretni kao on.

"Nikad ga ne vidjeh tako radosna" veli mladi Fernandez još mlađem Japancu Bernardu koji će: "To je najveseliji čovjek što sam ga ikad vidio. Prošao je desetke tisuća kilometara u krajnjoj oskudici, ali on nosi Boga u srcu i nasljeduje Raspetoga Učitelja, pa uz trpljenje doživljuje preobraženje i utjehu."

Tko je i kakav je to čovjek? — Jedna od najžarčih duša u povijesti našeg planeta. Slična srcu sv. Pavla, koje je kao i njegovo odsjev najvećeg Srca — Kristova. Poput Pavla obišao je kontinente, preplovio mora sa žarkom željom unijeti svuda Kraljevstvo Kristovo na slavu Oca, u Duhu Svetomu,

na sreću ljudi u službi Božjoj.

BURNI DANI DJETINJSTVA

Ugledao je svijet taj neobični čovjek dne 7. travnja 1506. u španjolskoj pokrajini Navara, ispod Pireneja, u plemićkoj tvrđi Ksaver. Na krštenju dobio je ime Franjo. Podrijetlom je Bask. Kao dijete proživljava čarobne prizore na livadama i među ovcima, ali pati i sve ratne nesreće i uzbuđenja. Braća mu se bore za slobodu na francuskoj strani protiv španjolskog kralja, često u velikim životnim pogiblima. Jednog dana prevladaju neprijatelji te spale rodni dvorac, a on osta s majkom i dvije sestre u neuglednoj kući snujući o borbi i slobodi. Odgojen je u strogo katoličkom duhu, no častohlepan poput svih španjolskih hidalgovitezova čezne za nečim velikim.

VISOKE ŠKOLE

S 19 godina pođe 900 kilometara daleko na glasovito sveučilište u Parizu, gdje osta punih 11 godina, od 1525. do 1536. No sav taj život kao i djetinjstvo ovijeno je tajnom i znamo o njemu vrlo malo. Prijatelj Ignacije nazivao ga je kasnije najboljim sportistom skoka u vis. Čini se da mu je uza svu sposobnost i bistrinu uma milije bilo misliti na letvu pri skakanju nego na bilo kojega latinskog pisca, a da o grčkom i ne govorimo. Ipak je svršio nauke, položio ispite, te bi samo morao da dobije naslov magistra — danas bismo rekli doktorat, ali je zato trebalo platiti znatnu svotu novaca, a on toga nije imao, nego počne i bez naslova poučavati druge u Parizu. Raskalašenost je bila među mladeži velika. I Franjo se povlačio s njima naokolo, no vidio je kako su mnogi bolesni i nakazni od toga. Čirevi i grozna smrt jednog takova nesretnika potresla ga te se je čuvao težih izgreda. Kasnije u tjeskobnim časovima na Molučkim otocima sam je priznao jednom Portugalcu da ipak "nije nikad sa ženom sagriješio". 1528. godine stiže u Pariz stari đak od 36 godina — Ignacije Lojolski. Providnost udesi da je dobio mjesto u istoj sobi u kojoj je stanovao i Franjo. Ignacije, nekad oficir, branio je španjolsku tvrđavu Pampelonu proti Francuzima te tako pridonio propasti dvorca Ksaver. No teško ranjen na bolesničkom krevetu sasvim je promijenio mišljenje i počeo živjeti samo u mislima na Boga. Desetak godina mlađi Franjo rugao se ispočetka starom, ponešto hromom đaku. No taj mu je uzvraćao kruhom za kamen te mu prikupljao učenike i u potrebi pribavljao novac. Govorio bi uz to častohlepnom mladiću: "Franjo, Franjo! Što koristi čovjeku ako čitav svijet zadobije a na duši štetu trpi?"

USTAŠO, ŠTA SE BRE ZEVZEČITE SA NAMI! (7. dio)

Gen Kameni, "Glasnik", Zagreb

Antica Ustrajnić: Spremni! Ovdje Antica, Nova Ustaška Stranka, Zagreb.

Čeda Popović: Pomož' Bog junače! Ovdje Čeda, Četnički pokret, Ravna Gora.

Antica: Muči te nešto?

Čeda: Keve mi.

Antica: Reci. **Koliko čujem prodaje se Titov ručni sat.**

Čeda: СВЕ што је везано за овог аустроугарског наредника треба ПРОДАТИ. И њега треба избацили са локације коју је противзаконито присвојио и послати га за Кумровец. Средства која би се добила од продаје свега што је било у поседу овог диктатора треба наменити за стимулисање наталитета српског народа. Да се поправи оно што је тај човек упропастио.

Antica: **A Dan Mladosti?**

Čeda: Славио се, некад, рођендан ЈБТ, као "дан младости". Грађанским ратом,

који је једино у Европи вођен међу Србима, Сремским фронтот, стварањем ТРИ нације од српског народа, поделом Србије на три дела,... заслужио је да буде избачен из Србије. Да Србији крене! Слажем се са предлогом да се све његове мушклице и простор који је узурпирао продају и паре иду младим брачним паровима.

Antica: **Ipak, čuvate ga u Kući cvijeća. Gundate, nudite ga Hrvatima, ali on ipak ostaje s Vama.**

Čeda: Мислим да посмртним остацима Ј. Броза никако није место ту где су. То је, поред осталог, нецивизацијски. Поред толико гробља у Београду да тај почива усред града! Ако га његови

сународници неће, а он им је, без икакве сумње, најзаслужнији Хрват, нека почива са својим ратним друговима у Алеји народних хероја на Новом гробљу у Београду, без обзира што није желео петокраку на свом гробу!

Antica: **Misle li svi Srbi kao Ti Čedo?**

Čeda: Тито је умро 1980. године, а сада је 2010. година и неки га још увек криве за разбијање српства после 30 година од његове смрти. Јуче

смо читали у политици да црногорски председник Мило Ђукановић окривљује Србе и Србију за све њихове недаће, независно од тога што Тито није на власти. Македонци, Словенци, Хрвати и босански муслимани такође нас окривљују за све и свашта, па се питам где је ту директна Титова улога?

Antica: **Razumio se Tito u skupocjene satove. Je li njihove nazice prevodio na srpski?**

Čeda: Постоји, наравно, марка сатова: International Watch с. SCHAFFHAUSEN. А на Вуковом језику није тешко, ни рећи, ни написати: Швабенленд и Шафхаусен. Французи могу то да напишу Schaffhouse а Италијани Sciaffusa. А Вуков народ просто: Шафхаусен.

Antica: **Razumijem. Nu, Ništa se ti ne brini Čedo. Ta ustaše su uvijek Za Dom Spremni. Računajte na nas.**

Čeda: Vreme je, bre. Odoh.

Antica: Zar već?

Čeda: Đurđev danak – četnički sastanak, Dmitrov danak – četnički rastanak!

Antica: Navrati. Na čaj. Romanijski, od čubre.

SRAMNO RJEŠENJE (2. dio)

Razgovor s **Mr. Ivanom Čulićem**, ustašom iz USA, 2618 Vining Place, Bellingham, Washington 98226, tel. 360-671-1994

Lasa Šukilo, Zagreb

Glasnik: Dobar dan g. Čuliću.

Mr. Ivan Čulić: Spremni!

Glasnik: Vi ste ustaša iz uvjerenja ili iz zanata?

Mr. Ivan Čulić: Iz uvjerenja i po rođenju.

Glasnik: Znači – iz Imotske Krajine. Što Vas muči?

Mr. Ivan Čulić: Prošle su godine. Konačno došlo mi je rješenje Upravnog suda RH br. Us-10855/2001-5 od 27. travnja 2006. kojim se moja tužba odbija. Evo njihova obrazloženja:

"Osporenim rješenjem tuženog tijela odbijena je žalba tužitelja izjavljena protiv rješenja Hrvatskog zavoda za mirovinsko osiguranje, Područne službe u Zagrebu, broj: 47425 od 18. siječnja 2001. godine, kojim rješenjem je odbijen kao na zakonu neosnovan zahtjev tužitelja da mu se prizna pravo na starosnu mirovinu, s obrazloženjem da na dan podnošenja zahtjeva tužitelj ima navršanih 74 godine života i 11 godina, 2 mjeseca i 17 dana mirovinskog staža, pa ne ispunjava uvjete za starosnu mirovinu u smislu članka 30. Zakona o mirovinskom osiguranju.

Tužitelj u tužbi kojom pokreće upravni spor u bitnom navodi da je osnovan njegov zahtjev da mu se prizna mirovina temeljem radnog staža ostvarenog u Republici Hrvatskoj kao i stradanja nakon Drugog svjetskog rata kojem je bio izložen i zbog kojeg je morao napustiti Republiku Hrvatsku. Iz sadržaja tužbe proizlazi da predlaže Sudu da tužbu uvaži i osporeno rješenje poništi.

Tuženo tijelo u odgovoru na tužbu ostaje u cijelosti kod navoda osporenog rješenja i predlaže da Sud tužbu odbije kao neosnovanu.

Tužba nije osnovana.

Iz predmeta spisa proizlazi da je tužitelj odbijen sa zahtjevom za priznavanje prava na starosnu mirovinu s obrazloženjem da ne ispunjava uvjete iz članka 30. Zakona o mirovinskom osiguranju ("Narodne novine", broj 102/98, 127/00, 59/01, 109/01, 147/02, 117/03, 30/04, 177/04 i 92/05). Navedenom odredbom propisano je da pravo na starosnu mirovinu ima osiguranik kada navršši 65 godina života (muškarac), odnosno kad navršši 60 godina života (žena) i 15 godina mirovinskog staža.

U postupku je utvrđeno da je tužitelj rođen 16. lipnja 1924. godine, te da je na dan podnošenja zahtjeva 30. ožujka 1999. godine imao navršanih 74 godine života i 11 godina, 2 mjeseca i 17 dana mirovinskog staža. U staž je uračunato razdoblje koje je proveo u radnom odnosu i koje je taksativno utvrđeno od 1. kolovoza 1943. godine do 6. listopada 1960. godine sa prekidima, te vrijeme provedeno u zatvoru od 9. lipnja 1945. do 9. lipnja 1947. godine, koje je priznato u mirovinski staž kao staž osiguranja u dvostrukom trajanju, te razdoblje nezaposlenosti nakon izlaska iz zatvora od 10. lipnja 1947. do 5. studenog 1947. godine, koje je priznato u mirovinski staž kao staž osiguranja u jednostrukom trajanju (rješenje Administrativne komisije Vlade Republike Hrvatske, klasa: 140-09/93-12/26, ur. broj: 50304/4-94-01 od 28. lipnja 1994. godine).

Ovakvo činjenično stanje tužitelj nije doveo u sumnju navodima u tužbi, niti u žalbi.

Tuženo tijelo je pravilno postupilo kada je odbilo žalbu tužitelja, jer prema utvrđenom činjeničnom stanju proizlazi ukupni mirovinski staž tužitelja iznosi 11 godina, 2 mjeseca i 17 dana, čime nisu ispunjeni uvjeti iz odredbe članka 30. Zakona o mirovinskom osiguranju.

Stoga prema ocjeni ovoga Suda osporenim rješenjem nije povrijeđen zakon tužitelju na štetu."

Eto tako. Po činovnički!

Broj: Us-10855/2001-5

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E I
P R E S U D A

Upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca Slavice Marić-Okičić predsjednice vijeća, Zlate Pavlović i Miljenke Pajalić članova vijeća, te sudske savjetnice Jasne Štefčić zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Ivana Čulića iz Washingtona (SAD), protiv rješenja tuženog Hrvatskog zavoda za mirovinsko osiguranje, Središnje službe u Zagrebu, klasa: 140-02/01-01/OB-033933/19100, ur. broj: 341-99-03/1-01/3710 od 27. srpnja 2001. godine, radi starosne mirovine, u nejavnoj sjednici vijeća održanoj dana 27. travnja 2006.

presudio je

Tužba se odbija.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem tuženog tijela odbijena je žalba tužitelja izjavljena protiv rješenja Hrvatskog zavoda za mirovinsko osiguranje, Područne službe u Zagrebu, broj: 47425 od 18. siječnja 2001. godine, kojim rješenjem je odbijen kao na zakonu neosnovan zahtjev tužitelja da mu se prizna pravo na starosnu mirovinu, s obrazloženjem da na dan podnošenja zahtjeva tužitelj ima navršanih 74 godine života i 11 godina, 2 mjeseca i 17 dana mirovinskog staža, pa ne ispunjava uvjete za starosnu mirovinu u smislu članka 30. Zakona o mirovinskom osiguranju.

Tužitelj u tužbi kojom pokreće upravni spor u bitnom navodi da je osnovan njegov zahtjev da mu se prizna mirovina temeljem radnog staža ostvarenog u Republici Hrvatskoj kao i stradanja nakon Drugog svjetskog rata kojem je bio izložen i zbog kojeg je morao napustiti Republiku Hrvatsku. Iz sadržaja tužbe proizlazi da predlaže Sudu da tužbu uvaži i osporeno rješenje poništi.

Tuženo tijelo u odgovoru na tužbu ostaje u cijelosti kod navoda osporenog rješenja i predlaže da Sud tužbu odbije kao neosnovanu.

MIRINI VINKOVAČKI KOLAČI

Pripremila:
Marija Dragun rođ. Takšić

Pužići

Sastojine za nadjev:

14 dag mljevenih oraha,
0,5 dl ruma,
20 dag šećera i
snijeg od 2 bjelanjka.

Sastojine za tijesto:

50 dag brašna, 25 dag maslaca
ili margarina, 2 žlice šećera,
2 žumanjka, 2 dl mlijeka,
kvasac (2 dag ili 1 kockica) i
malo soli (ravno napunjena
žličica za kavu)

Izrada tijesta:

U 2 dl toplog

mlijeka staviti 1 žlicu šećera i izmrvljeni
kvasac. Ostaviti da se otopi (uskisne).

Utrti 25 dag omekšanog margarina u 50 dag
brašna. Dodati 1 žlicu šećera, malo soli, 2
žumanjka i otopljeni kvasac. Zamijesiti ti-
jesto, podijeliti ga na 5 dijelova. Napraviti
loptice i ostaviti da se digne. Kad je tijesto
uskislo, svaku okruglicu razvaljati u krug,

isjeći kotačićem (radlom) 16 trokuta. Nama-
zati nadjevom i motati kiflice, te ih slagati u
namašćenu tepsiju i peći u ugrijanoj pećnici
na 200°C oko 15 minuta. Kad su pečene po-
suti sitnim - mljevenim šećerom.

Izrada nadjeva:

Izmiješati 14 dag mljevenih oraha s 20 dag
šećera. Dodati 0,5 dl ruma, te izmiješati. Na
kraju umiješati snijeg od 2 bjelanjka.

Dobar tek!

PORUKE

Korčula, 11. ožujka, 2010. godine

Poštovani Prijatelji,

POGLEDAJTE TV SNIMKU XIV. MEĐUNARODNOG MARKO POLO FESTIVALA, PISME I VINA - KORČULA 2009.

U petak, 12. ožujka 2010. godine s početkom u 23:50 sati na II. Programu HRT-e, pogledajte snimku s prošlogodišnjeg: XIV. Festivalskog izdanja. Ovim putem Vam želimo ugodnu večer uz II. Program HRT-e.

Opustite se i uživajte, bolje uz pismu nego uz filmove....

Klikom na sljedeće stavke, možete doznati više o Marko Polo Festivalu:

<http://www.youtube.com/watch?v=aFOwJtQelKM&feature=related>
www.marcopolofest.hr/vijesti.php
www.marcopolofest.hr/gorp.pdf

Direktor Festivala:
Ivan Šegedin

Adresa: **ŠEGEDIN d.o.o. p.p 1,**
20260 Korčula, CROATIA

Tel/Fax: **+385(0)20 -711 - 010 /**
+385(0) 20- 716 - 291 /
Gsm: **+385(0)91 - 51 36 234**

E-mail: info@marcopolofest.hr

Web: www.marcopolofest.hr

Hrvatski
uljudbeni
pokret

**Udruga za zaštitu
prava građana**

Pete poljanice 7
10000 Zagreb
Hrvatska
tel: +385 1 29-23-756
fax: +385 1 29-23-757

hrvatska.uljudba@gmail.com
www.hrvatskauljudba.hr
www.svakovamdobro.hr
www.pravednostiljubav.hr
www.borovnicaunas.hr
www.redangus.hr
www.blackdragun.hr
www.laudonovgaj.hr
www.ne-kor.hr

Glasnik
Hrvatskog uljudbenog pokreta
Izlazi subotom

Nakladnik:
**"OGNJIŠTE" Nakladna
zadruga**

Uredništvo:
dr. sc. Tomislav Dragun
glavni urednik
091/33-88-431

Hrvoje Mirković
grafički urednik
091/33-88-432

Lovorka Dragun Mirković, dipl. oec.
za izdavača
091/33-88-433

Priloge slati na adresu:
Zagreb, Pete poljanice 7
hrvatska.uljudba@gmail.com
Idejno rješenje:
© Hrvoje Mirković